

РОБЪРТ ТАЙН
ПОСЛЕДНИЯТ ЕКШЪН
ГЕРОЙ

Превод от английски: Вилиана Данова, 1993

chitanka.info

ПРОЛОГ

„Адски скапан начин да прекараш Коледа“, мислеше си лейтенант Декър от полицията в Лос Анжелос.

Той съвсем не беше сантиментален — ни най-малко! Ала фактът, че Коледата му бе провалена от някакъв побъркан, който държеше като заложници децата в едно основно училище, според него изобщо не бе в духа на празника.

От няколко часа вече училището (ниска, двуетажна, тухлена сграда) бе оградено от полицейски коли, а психопатът вътре, познат с грозния псевдоним „Изкормвача“, държеше на разстояние двеста човека, въоръжени до зъби. Той ги дразнеше и крещеше отвътре, кискаше се на парламентърите от страна на заложниците, които изпробваха различни тактики, за да го накарат да се предаде... или, ако опитите им не успееша, поне да пусне някой от заложниците си.

Но макар и луд, Изкормвача не бе глупав. Той знаеше, че докато държи децата, ще има надмощие. Полицията на Лос Анжелос можеше да наеме и ракетоносачи да ограждат училището, ала нямаше никога да поеме риска да ги използва... дотогава, докато съществуваше опасност да бъде ранен дори и един седмокласник.

Всичко това безкрайно ядосваше лейтенант Декър. Той бе корав мъж — издръжлив и як като камион... голям, черен камион, но въпреки относителната парадност на сивата му лейтенантска униформа, той изглеждаше като най-обикновено улично ченге, което не само обичаше да си гризе ноктите за закуска, но дори изпитваше специална наслада от това.

И сякаш нещата без друго не бяха достатъчно зле, та плъзна и слухът, че шефът на полицията и губернаторът бяха на път за местопроизшествието. Само това липсваше! Заместник-губернаторът и кметът вече бяха някъде наблизко. Декър се надяваше на политиците да не им хрумне идеята, че им е позволено да се месят в неща, които бяха изцяло работа на полицията.

Колкото до лейтенант Декър, той единствен отговаряше и напълно управляваше хората на местопроизшествието: от специалния отряд до спешния медицински екип, и двата готови за действие... Обаче нищо не се случваше. Навсякъде имаше снайперисти и стотина ченгета — обикновени полицаи и военни в пълно бойно снаряжение — се разхождаха около началниците си. Полицейски коли бяха блокирали всички пътища до местопроизшествието, а синьо-червените им лампи проблясваха в студената нощ.

Декър потрепери, загърнат в офицерската си мушама.

— Адски скапан начин да прекара човек Коледа — каза той този път на глас.

— Лейтенант? — изпъна се един от униформените, застанал на около метър от Декър.

— Нищо — рече Декър. — Иди да прегледаш района. Подсигури страничните изходи! И гледай никой — и повтарям никой — да не влиза и излиза!

— Да, сър! Тъй вярно, сър!

Ченгето се завтече да изпълнява нареждането. Районът беше вече така здраво заварден, че повече не можеше и да бъде, ала когато Декър даваше заповеди, никой не се опитваше да му противоречи.

Декър пристъпи една-две крачки, ядосан и разстроен от бездействието. Не можеше нищо друго да направи, освен да чака... и да се надява, че някой от добрите стрелци ще успее да заеме удобна позиция и ще улучи точно Изкормвача.

— Майка му стара! — изръмжа Декър, без да се обръща конкретно към някого. — Каква гадост! Само да ми падне в ръцете този маниак, така ще го...

В същия миг от покрива се разнесе ураганен трясък на автомат. Налагаше се полицаите, заобиколили началника си, да почакаат, за да разберат каква грозна участ ще да сполети Изкормвача, когато попаднеше в ръцете на шефа им.

Огънят направи на пух и прах цяла редица полицейски коли. Във въздуха като шрапнели се разлетяха парчета стъкло. Няколко десетки мъже залегнаха върху асфалта, криещи се и търсеци заслон от смъртоносния дъжд от куршуми.

За момент настъпи тишина. Чуваше се само тихото почукване на парчетата стъкло върху настилката. И в следващия миг...

— Ха, ха, ха! — ревеше Изкормвача неистово и треперливо. Не беше нужно човек да е психиатър, за да разбере, че престъпникът бе сериозно разстроен психически. — Хей, свини! Имам подарък за вас!

Един дълъг снайпер полетя от покрива на училището и изчатка върху паважа. Секунда по-късно нещо по-голямо и по-тежко бе изхвърлено в тъмнината. Беше безжизненото тяло на водача на ескадрона за бързо реагиране. Трупът падна от покрива на училището върху една полицейска кола. Чу се кук, страховит звук и тънкият, метален покрив на автомобила се огъна навътре.

Декър, все още клекнал до колата, изгледа трупа за миг, а в очите му лумна див блясък на гняв и омраза:

— Копеле!

Гласът на Изкормвача изгърмя в тъмното:

— Предупредих ви! Без номера! — рече той и спря за секунда, сякаш да подбере по-внимателно думите си. — Сега докарайте ми хеликоптера, иначе ще започна същото с децата! Ясно ли е?

Лицето на Декър бе изкривено от ярост.

— Пусни децата! — изкрещя той. — Твойта кожа, Изкормвач!

Но Изкормвача мълчеше, сякаш усещаше, че вече е съобщил искането си по възможно най-сбития начин.

Ченгето, извършило набързо преглед на сигурността в района, пристъпи към Декър.

— Районът е подсигурен, сър. И армейска дивизия не може да се промъкне.

Декър мрачно кимна.

— Добре.

Все пак поне едно нещо бе свършено както трябва.

Обаче начумереният лейтенант се лъжеше. Към мястото на произшествието имаше път и Джек Слейтър го бе открил. Мощно и решително най-упоритото ченге в Лос Анжелос крачеше напред. Подметките му почукваха по пътя, водещ право към смъртта.

Но Слейтър не стъпваше по земята. Докато неумолимо напредваше, токовете на ботушите му удряха и огъваха ламаринените покриви на полицейските коли, блокирали пътищата към училището. Той газеше в море от синьо-червени светлини като самия бог Вишну, като футболист, засилил се към голлинията.

В случая на сержант Джек Слейтър външността не лъжеше. Той изглеждаше и бе облечен като боец, какъвто всъщност беше. Слейтър бе едър като планина мъж, висок близо два метра. Раменете му бяха широки и твърди като танкова броня.

Носеше скъсана тениска, доста износено кожено яке и стари дънки. Тежките ботуши му придаваха вид на трактор-влекач. Ансамбълът се допълваше от тежък, четиридесет и четири милиметров „Блекхок“ — масивен юмрук от синьо-черен метал: най-големият и мощен автомат, пуснат в производство, който, попаднеше ли в подходящи ръце, се превръщаше в ужасяващо и сеещо смърт оръжие.

Най-отличителната черта на сержант Джек Слейтър — неговият силен австрийски акцент — никога не се споменаваше от онези, които го познаваха.

По лицето на Слейтър беше набола брада, която не бе бръснал от три дни. На устните му бе залепнала добре сдъвкана пура. Не беше нужно човек да се взира, за да разбере, че тази вечер сержант Джек Слейтър беше в много, много, много лошо настроение. По средно статистически данни се знаеше, че смесица от манияци и деца от основно училище определено би предизвикала лошо настроение у човек, който не се слави с лекия си характер.

Слейтър скочи от ламаринения покрив на последната полицейска кола и се отправи към барикадите, без да забавя крачка. Той мина покрай лейтенант Декър така, сякаш последният изобщо не беше там. Дори известният смразяващ поглед на Декър не успя да спре упорития полицай.

— Да не си посмял дори да си го помислиш, Слейтър! — излая Декър. — Чуваш ли? Разкарай този автомат и ще чакаш парламентъорите да постигнат нещо! Разбра ли?

Слейтър не му обърна внимание. Вървеше право към училището с поглед, вперен напред, като моряк на учебна маршировка.

На Декър не му остана нищо друго, освен да подтичва до своя неподчиняващ се подчинен.

— Майка му стара, Джек! На тебе говоря! Последния път, когато пак така осра работата, хората загубиха части от телата си.

Но Слейтър продължаваше напред с очи, приковани в тъмнеещата сграда на училището.

Декър спря.

— Ако влезеш вътре, Слейтър, ще ти струва полицейската значка.

Този път Слейтър даде признак, че чува своя началник. Без да забавя ход, той бръкна в джоба на дънките си, измъкна своята значка и я хвърли назад през рамото си към Декър. Мълчалива, но красноречива оставка.

На пътя му се изправи последното препятствие. Двама изключително добре облечени мъже — твърде зализани, за да са зле платени полицаи — се опитаха да го спрат.

Слейтър говореше тихо, но гласът му звучеше заплашително, макар че думите му бяха разумни.

— За всички ще бъде добре, ако се махнете от пътя ми.

Единият успя да скалъпи крива, леко подкупваща усмивка, но и двамата отстъпиха назад, когато Слейтър се вряза между тях.

— Джек... като кмет на този голям космополитен град, аз зная, че с тебе сме имали спречквания от време на време...

Слабо казано! Последния път, когато Джек Слейтър и кметът бяха имали „спречквания“, кметът беше заплашил, че ще се погрижи Джек Слейтър никога повече да не види белия ден като свободен човек.

— ... но нали разбираш — продължи кметът, — моят колега тук, заместник-губернаторът е долетял чак от Сакраменто, за да ръководи лично акцията.

Заместник-губернаторът се изстъпи напред и заговори решително.

— Слейтър... ето какво мисля аз. Ситуа...

Слейтър не даваше и пет пари за мислите на заместник-губернатора и той му го обясни по възможно най-краткия начин — отстъпи назад и го халоса право в ченето. Човекът в миг затвори очи и падна на земята като подсечен.

— Слейтър! — изкряска кметът.

— Когато дойде губернаторът, обадете ми се — рече той и се понесе към училищната сграда.

Следващият обект на съпротива беше сам — едно здраво ченге от екипа за бързо реагиране, заело позиция в основата на стълбите, водещи към покрива на основното училище. Той бе клекнал там с

пушка в едната ръка и уоки-токи в другата. Крякащата кутия изведнъж оживя.

— Картър! — беше гласът на Декър. — Чуваш ли ме?

— Да, лейтенант!

— Слейтър се опитва да влезе в сградата! Не го пускай!

Повтарям: не го пускай!

Ченгето от специалния отряд кимна на слушалката, като че ли Декър можеше да го види.

— Разбрано, шефе! Лесна работа!

Точно тогава Слейтър го потупа по рамото. Картър стреснато се извърна и се озова лице в лице с него.

— Ей — рече Слейтър, — искаш ли да станеш фермер?

— Фермер ли?

— Да — отвърна Слейтър. — Ето ти два акра земя^[1].

Сержант Слейтър ритна силно ченгето в топките. От силния удар и пронизващата болка нещастното ченге подскочи цял метър нагоре. Подвижната радиостанция полетя на една страна, а оръжието на друга.

Слейтър улови станцията още във въздуха и заговори в микрофона й.

— Декър — рече той със заплашителен той, — следващият ще го заболи.

Тогавя той счупи слушалката, правейки на пух и прах пластмасовата кутия, сякаш бе просто орехова черупка.

Едва на стълбите Слейтър забеляза първите следи от зверствата на Изкормвача. Стъпалата бяха покрити с трупове на възрастни хора — мъже и жени, навярно учители, които изглеждаха така, сякаш бяха повалени от някакъв смъртоносен и кървав ураган. Той почти не поглеждаше към ужасните, зейнали рани — те бяха ежедневие в работата на Слейтър. Ето защо той не се шокира от варварския начин, по който бяха убити тези хора. Единственото влияние, което труповете оказаха върху него, бе да засилят нетърпението му да се срещне лице в лице с Изкормвача. Слейтър провери предпазителя на оръжието си и се усмихна сам на себе си. С нетърпение очакваше срещата.

Вратата за покрива на училището се отвори с трясък и излетя от пантите. Джек Слейтър застана в рамката с оръжие в ръка и сурово, и мрачно изражение на лицето — също като строга присъда от някой

отмъстителен и неумолим бог. Той като че ли леко потреперваше от гняв. Слейтър обходи мястото с поглед.

Бяха неколцина петокласника с разширени от ужас очи и лица, зацапани от сълзите, и трепереха в един ъгъл, сгушени накуп. Повечето се свиха, когато Слейтър се появи, защото се бояха, че е дошъл още един маниак, та да ги нарани още повече. Ала неколцина си позволиха малко надежда — те знаеха как изглеждат добрите хора в наши дни.

Слейтър насочи справедливия си гняв срещу Изкормвача. Той надзираваше зложниците си, а очите му злобно святкаха. Психопатът бе облечен в работния костюм на кабелен техник от телефонната компания (беше си сложил дори жълтата пластмасова каска). В ръката си държеше противопожарна секира.

Униформата подсказваше на Слейтър начина, по който Изкормвача бе влязъл в училището, а бравичката разкриваше как хората, чиито трупове се валяха по стълбите, бяха намерили ужасната си смърт. Бравата представляваше проблем. Не че Слейтър не беше в състояние да се справи с всеки размахал секира маниак, когото съдбата решаваше да изпречи на пътя му. Проблемът с бравата беше, че острието ѝ бе опряно в гърлото на малко момче. Това малко момче Слейтър добре познаваше.

— Татко — рече детето. — Помогни ми!

— Да — рече Изкормвача. — Татко най-сетне се реши да дойде, за да помогне на своето малко момче.

Изкормвача имаше дефект в говора — зловещо, съскащо фъфлене. Знаеше се, че по този въпрос той бе чувствителен. Човек не можеше да разчита да се хареса на Изкормвача като се подиграва с дефекта му.

— Джек Слейтър — обади се отново Изкормвача, — ... какво те забави толкова? Твоят малък Енди започна да се безпокои...

Той притисна острието на бравата малко по-силно към гърлото на момчето.

— Обещах му, че ще дойдеш — продължи Изкормвача, — ... дадох му честната си дума, че той ще може да те гледа как умираш.

Изкормвача изостави превзетата си поза на пресилено съчувствие и добри обноски и изражението на лицето му стана студено и каменно.

— Оръжието — рече Изкормвача. — Хвърли го!

Върху лицето на Слейтър не се четеше нищо. Той заговори спокойно.

— Причини ли ти болка, Ендрю? — попита Слейтър.

Макар да бе уплашено, момчето успя едва-едва да поклати глава отрицателно.

— Неее! — рече Изкормвача. — Не бих наранил моето приятелче. Обаче ти ме нарани, нали Джеки, момчето ми... затвори ме в клетка. Затвори ме в клетка и хвърли ключа за десет безкрайни години. Не забравям такива неща, Джеки.

— Трябваше да ти дадат смъртна присъда.

Изкормвача се ухили.

— Напълно прав си. Трябваше да получа смъртна присъда. Само че твоят незаконен обиск не можа да представи окървавената брадва като редовна улика в съда. Помниш ли? Така че аз успях да излъжа палача, изчезнах за малко и пак се върнах. Кое то ни доведе до настоящата сцена. Чиста работа, нали? Може да се каже, че ти сам си навлече всичко това на главата, Джек.

Усмивката на Изкормвача се загуби.

— Хвърли оръжието, казах!

Слейтър се поколеба за миг, после остави тежкото оръжие да падне от ръката му.

— Добре. Обезоръжен съм. А сега пусни момчето.

Изкормвача бавно поклати глава:

— Джеки, Джеки... за какъв ме взимаш? Познавам те много добре. Едно оръжие?! Джек, кого заблуждаваш?

Слейтър сви рамене. Беше шанс едно на хиляда, но все пак трябваше да опита. Той повдигна фланелката си, извади трите пистолета, пъхнати в колана му и ги пусна един след друг на покрития с твърд чакъл покрив.

— Така добре ли е?

— Хайде, де — подкани го Изкормвача, — знаеш, че това не е всичко. Ножът, Джек! Ножът!

— Какъв нож?

Изкормвача завъртя очи и рече:

— Хайде, Джек, не се прави на глупак! Знаеш кой нож — онзи, който винаги държиш привързан към прасеца си.

— О, този нож ли? — Слейтър коленичи, измъкна камата от превръзката на прасеца си и я хвърли в краката на Изкормвача.

— Това всичко ли е, приятелче?

Слейтър кимна.

— Тъхъ — отвърна той. — Това е горе-долу всичко, освен... хм...

— Слейтър затупа джобовете на коженото си яке, сякаш търсеше ключовете от колата или портфейла си. — Освен ако не смяташ това за оръжие.

От джоба на якето си той измъкна граната. Невъзмутим, Слейтър издърпа жилото ѝ и я метна точно през Изкормвача.

— Ето — рече Слейтър, — сега съм чист.

Изкормвача погледна към бомбата и премига. После погледна към Слейтър, ухили се широко и изръкопляска бавно и подигравателно.

— Блестящо, Слейтър! Направо блестящо! Май трябва да се предам.

Джек Слейтър сви рамене.

— Граната ще избухне.

Изкормвача поклати глава.

— Не, няма да избухне. Ти не би убил собствения си син.

— Ами струва ми се, че всички ние без друго сме вече мъртви — забеляза Слейтър.

— Е, да видим... — Изкормвача леко охлаби хватката си върху момчето. — Енди... вземи гранатата. Защо не я разгледаш по-отблизо?

Все още треперещ от страх, Енди коленичи, взе гранатата и я показа на Изкормвача.

— Разбирам... — рече той и кимна. — Доста добра имитация, Слейтър... но все пак имитация. Твоята играчка не може да нарани момчето — добави той и размаха заплашително брадвата, — обаче моята може.

Гранатата наистина не беше в състояние да избухне, но Енди доказа, че въпреки това тя все пак можеше да бъде опасна. Момчето натисна копчето в горната част на бомбата и отстрани изскочи седемсантиметрово острие. Без да се колебае нито миг, Енди заби ножа в бедрото на Изкормвача.

От болка Изкормвача нададе грозен рев, който се чу през две улици. Слейтър се хвърли към един от автоматите си, ала Енди се

изпречи на пътя му. Изкормвача запрати брадвата си към Слейтър и тя прелетя на сантиметър от главата му.

И тогава се случиха пет неща: Изкормвача сграбчи момчето за ръката и измъкна ножа от бедрото си, а Слейтър вдигна големия си автомат и стреля точно, когато Изкормвача замахна с ножа към сърцето на Енди.

После се случи още едно нещо: целият кадър се замъгли.

[1] Тук игра на думи между *acher*, идващо от *ache* — болка (англ.) и *асре* — акър. — Б.пр. ↑

1.

Действието не спря. Все още се чуваха викове и писъци, ехтеше стрелба и гърмеше музика. Проблемът беше в това, че просто не се разбираше какво става.

— Дай на фокус! — изкрещя Дани Медигън.

Той бе гледал филма поне десетина пъти преди и знаеше, че тази е най-вълнуващата сцена.

— Хайде, Ник! Дай на фокус! — измърмори Дани и се размърда на седалката си.

Той се огледа наоколо, взирайки се в неколцината зрители — десетина човека, отпуснали се върху изтърбушените седалки на кино „Пандора“. Никой не беше забелязал, че кулминационният кадър на „Джек Слейтър III“ бе излязъл от фокус.

Дани сложи длани покрай устата си и извика:

— Хайде, Ник! Фокус!

Пияният несретник на седалката до Дани се раздвижи и отвори едното си кървясало око.

— Хей! — извика той. — Къде се намиращ, момче? Хората се опитват да дремнат!

Дани се изхлузи от стола си и хукна нагоре по пътеката между редовете.

Кино „Пандора“ бе построено през 30-те години и навремето беше един от най-славните киносалони в Ню Йорк. Все още личаха високите корнизи, сложните прашни отливки в мавритански стил и статуите, които бяха последният вик на модата преди шестдесет години.

Но за старото кино настанаха трудни времена. Със западането на квартала западна и славата на „Пандора“. От първокласен салон той се превърна в старо второразредно кино, което служеше главно за денонощен приют на бездомниците от „Таймс Скуеър“.

„Пандора“ беше дом и за Дани, когато не си беше у дома... обаче имаше две големи различия. Първото бе, че за разлика от другите, той

идваше тук заради филмите. Второто — че той не бе застаряващ алкохолик и бездомник, почти без пукнат грош.

Дани Медигън беше единадесетгодишно момче с ясни и умни очи, обладан от всички страхове и надежди, който бяха характерни за неговата възраст. Точно в този момент страховете сякаш бяха повече от надеждите. С приближаващия пубертет Дани осъзнаваше, че нещо става с тялото му. Освен това, през повечето време той бе уплашен — боеше се не от нещо конкретно, а изобщо от целия свят. Чувстваше се слаб и немощен, несретен и беден.

Имаше и хубава страна обаче — Дани Медигън обичаше екшън филмите, особено тези с Джек Слейтър. В тях виждаше смисъл, какъвто не виждаше в света около себе си. На тези филми той вярваше: Джек Слейтър държеше на думата си, Джек Слейтър бе винаги прав. За Джек Слейтър нямаше невъзможни неща. Ако някой се заядеше с Джек Слейтър, накрая горчиво съжаляваше, че го е сторил.

Дани изтича през фойето на киното. Продавачът на пуканки, който събираше и билетите, сънуваше трети сън и изобщо не помръдна, когато момчето профуча край него, отправяйки се нагоре по стълбите, водещи към прожекционната кабина. Дани прекарваше много време в „Пандора“ и добре познаваше сградата.

В претъпканата прожекционна кабина той завари нещата така, както очакваше. Двата огромни прожекционни апарата бяха насочени към екрана като две далекобойни оръдия, големите ролки се въртяха бавно, а между тях на стола седеше Ник, прожекционистът, наведен напред със затворени очи. Той леко похъркваше.

— Ник? Ник? Добре ли си?

Ник изхърка гръмко, събуди се и премига с очи, сякаш не бе съвсем сигурен къде точно се намира. После бутна назад очилата, изхлузили се върху носа му и се взря в Дани.

— Какво? Какво става?

— Кулминационният момент във филма... скапа се!

Ник леко подскочи, сякаш бе ударен от ток. Той погледна през дупката към екрана, а след това бързо нагласи прожекционния апарат, фокусирайки картината.

Ако някой от хората, свили се върху седалките си долу, се интересуваше от финалния кадър на филма „Джек Слейтър III“, то той би се разочаровал. Когато Ник оправи лентата, филмът беше свършил

вече и даваха само надписите. А в случай, че някой от несретниците пожелаеше да разбере как свършва филмът, то той трябваше да го изгледа още веднъж — за удобство на всички филмът се въртеше през цялото време без прекъсване.

— Никога не ми се е случвало преди — каза глуповато Ник, смутен, че Дани го бе сварил заспал на работното му място.

— Няма нищо. Гледал съм този „Джек Слейтър“ шест пъти. Просто се разтревожих. Искях да се уверя, че си добре.

— Все пак — рече Ник, — не биваше да се случва.

Ник бе работил като оператор през по-голямата част от своя дълъг живот и на работата си гледаше извънредно сериозно. Шестдесет години разделяха Ник и Дани, но те имаха помежду си няколко здрави връзки. Дълбоко в себе си и двамата бяха мили и добродушни. И единият и другият бяха малко като риби на сухо в заобикалящия ги свят — възрастният мъж бе точно толкова объркан в края на своя живот, колкото Дани бе объркан в началото на неговия. И двамата обичаха да гледат филми с неизменна и непоколебима страст.

Ник имаше и друга фиксидея. Откакто се помнеше, сиреч още от детските си години, той бе завладян от вълшебствата и фокусниците. Навсякъде по стените в прожекционната кабина бяха залепени пожълтели плакати, представящи прочути илюзионисти — истински храм на магьосниците. Тук беше великият Търстън, Мерлин младши, Хари Блекстоун, Корки Уидърс и — в центъра на галерията от портрети — най-великият от всички: Хари Худини.

Ник можеше с часове да разказва за великите фокусници от миналото, но точно в този миг той се интересува само от Дани.

— А ти добре ли си? — попита той момчето.

— Да.

— Какво ти е на ръката?

Дани се усмихна замислено и потърка прясната рана върху кокалчетата на пръстите си.

— Ооо, нищо ми няма...

— Пак ли се би с някого?

Дани сви рамене.

— Просто ми омръзна все мене да ограбват. Имам чувството, че на гърба ми е закачен надпис: „Моля, оберете ме“.

Ник се усмихна.

— В такъв период си просто.

— Период ли? Чудесно! Обаче защо ми се струва, че единствено аз минавам през такъв период?

— Не си единствен, Дани. Ще отmine, вярвай ми.

— Надявам се.

— Мога да те накарам да се усмихнеш... — рече Ник закачливо.

— Така ли? Да не е някакъв номер?

— В петък започва прожекцията на новия „Джек Слейтър“ — в кино „Одисей“.

Дани сви рамене.

— О, да не мислиш, че не зная... — той надебели гласа си и се помъчи да звучи като телевизионен говорител — беше запомнил рекламата за новия филм още преди няколко седмици. — Те убиват неговия втори братовчед — голяма грешка! „Джек Слейдър IV!“

— Е — каза Ник с премерено безразличие, — просто тази нощ трябва да прегледам копието. В полунощ. Ще бъда само аз — той небрежно огледа ноктите си и добави: — Мога да ти уредя пропуск, ако такива неща те интересуват.

Дани ококори очи.

— Сериозно ли говориш? Да видя „Джек Слейтър IV“ преди да го пуснат по кината?! Кого трябва да убия?

Ник се засмя.

— Никого — отвърна той и погледна часовника си. — Сега отивай на училище... ако побързаш, ще закъснееш само четири часа.

— Да — рече Дани, — сигурно.

Той излезе от прожекционната кабина, спря във фойето и за сто и пети пореден път заразглежда картонената реклама на „Джек Слейтър IV“.

Беше по-голяма от човешки ръст. Висока около два метра и половина, тя представяше Джек Слейтър в неговия най-неумолим вид. В едната си ръка държеше гигантска пушка, а в другата фишек от динамит със запален фитил. Характерната пура беше между устните му.

Красиво момиче бе притиснато до него, сякаш търсеше закрила от мощното му тяло. Беше руса, синеока, шестнадесетгодишна, най-прекрасното момиче, което Дани бе виждал в живота си. На гърдите ѝ бе изписано с едри букви: „Представя Мередит Кепрайс“.

Дани изгледа момичето с копнеж, въздъхна и се отправи към изхода на киното. Вече на улицата той премига от ярката дневна светлина и се почувства измамен от това, че бе напуснал своя илюзорен свят. На студената светлина на слънцето окръжаващият го свят не изглеждаше много примамлив, особено в този западнал квартал на Ню Йорк, в който се намираше сега.

Макар че бе сутрин, Четиридесет и втора улица западно от Бродуей беше отвратително място, населено с пъстра тълпа от наркотрафиканти с опипващи погледи, полуживи наркомани и ужасяващи на външен вид проститутки, на които не личеше от какъв пол са.

Дани спря за миг, обърна се и погледна към „Пандора“. Старата сграда сякаш бе хлътнала, а боята ѝ се лющеше. На богато декорираната ѝ фасада подигравателно контрастираха евтини и безвкусни секс магазини и барове, където сервитьорките бяха голи до кръста. Такива заведения се намираха в съседство с киното. „Пандора“ приличаше на някогашна гранд дама, за която бяха настъпили трудни времена.

От другата страна на улицата имаше празно място и един голям надпис, украсен с фирмения знак на някаква строителна компания гласеше: „Очаквайте наскоро... Мултиплекс 18 на Ман! Със Сони Имакс и Кино Райдшоу!“.

Настоящето бе достатъчно тежко, но у Дани заседна чувството, че бъдещето готвеше за „Пандора“ нови унижения.

2.

Часовете бяха доста напреднали, когато Дани се вмъкна незабелязано в клас и седна на мястото си. Никой не бе забелязал, че той отсъства тази сутрин, но и никой не забеляза появяването му. Никой не му поиска извинение, медицинска или оправдателна бележка. Дисциплината не бе силната страна на 131-во основно училище. Дани въздъхна. Със същия успех той можеше и да не присъства в клас — никой не даваше и пет пари.

Учителят по английски, мистър Доналдсън, показваше доста голям ентузиазъм по повод темата „Шекспировият Хамлет“, но срещаше трудности при предаването на своите възгледи на отегчените ученици. Той крачеше нагоре-надолу пред видеомонитора на катедрата, използвайки стария учителски трик, който се опитваше да направи пиесата на Шекспир „съотносима“ към всезнаещите градски деца от гимназията.

— Призраци! — възкликна мистър Доналдсън. — Бой с мечове! Секс! И всички умират! Шекспировият Хамлет не би могъл да бъде повълнуващ!

Тридесет чифта очи с натезжали клепачи се втренчиха в него, но никой не изглеждаше убеден от ентузиазма на учителя по английски.

Той обаче не се предаваше.

— Разбирате ли? — продължи мистър Доналдсън. — Въпреки неспособността му да действа, Хамлет все пак е вдъхновение. Човек би могъл да каже, че той е един от първите екшън герои.

Дани наостри уши. Екшън?! В Шекспир?! Звучеше прекалено, но Дани беше доста свободомислещ, за да пожелае да разгледа такава възможност. Останалите от класа обаче изобщо не се интересуваха. Из цялата стая се сподавяха прозевки.

Учителят видя, че има опасност от отегчение да доведе класа до състояние на кома. В инструкцията за преподаване на съвременен английски съществува правилото, че човек не бива да преподава на

ученици творба, която не е била филмирана и няма видеокасета. Беше време да атакува класа с видео филма.

— Но мисля, че ще разберете това, за което говоря, когато видите филма „Хамлет“. Така че защо просто не пуснем видео устройството.

Беше класическа версия на „Хамлет“ от 1948-ма година с Лорънс Оливие: бавна, с тежки костюми драма, при това филмът беше черно-бял. Щом децата видяха началото на филма две-три от тях изпаднаха в наркоапоплектичен гърч.

А мистър Доналдсън говореше от дъното на стаята:

— Хората са считали Оливие за най-великия актьор, който някога е живял. Някои от вас навярно си го спомнят в ролята на Зевс от „Сблъсъкът на титаните“.

Сцената на екрана представяше Клавдий, коленичил в мрачния параклис на замъка „Елсинор“, наведен пред олтара и втренчил поглед в ръцете си, сякаш те наистина бяха облени в кръвта на бащата на Хамлет.

— Какво ако тази прокълнатата ръка е тъй затънала в братовата кръв? Нима небето ясно не ще изпрати дъжд да я измие и да я направи бяла като сняг?

На екрана се появи младият Лорънс Оливие в пълна Хамлетовска екипировка, прокрадвайки се безшумно в притъмнелия параклис. Дани познаваше пиесата достатъчно добре, за да знае, че между Хамлет и Клавдий има голяма вражда и че принцът на Дания среща врага си точно там, където е най-удобно за него. Дани беше завладян от действието и се чудеше каква ли ще бъде следващата стъпка на Хамлет.

— Сега е най-добре да го направя — прошепна принцът. — Сега, когато той се моли. Той ще отиде на небето, а аз ще бъда отмъстен.

„Да“, помисли си Дани. „И какво от това?“

— Един злодей убива баща ми и заради това аз, неговият единствен син, ще направя същото като изпратя злодея на небето.

— Не приказвай много — промълви Дани, — ами го направи!

Той здраво се втренчи в екрана, сякаш, за да подтикне нерешителния принц към действие.

Оливие прекоси дебнешком параклиса и се спусна към все още молещия се Клавдий. Обаче Хамлет изглеждаше някак променен. Той все още бе облечен в черно. Медальонът му все още се полюшваше на

гърдите му... ала гърбът и раменете му бяха огромни и издуваха тъмния му костюм.

„Един момент!“, помисли си Дани. „Аз познавам тези рамене!“

Лорънс Оливие изчезна и Джек Слейтър зае мястото му. Изглеждаше страшно ядосан. Дани усети как цялото му тяло изтръпна. Щяха да се случат много неща — страхотно! Той се огледа наоколо. Съучениците му или дремеха, или спяха дълбоко. Дори мистър Доналдсън се блещеше срещу екрана с изцъклен поглед сякаш не разбираше внезапните и вълнуващи промени настъпили в Хамлет.

— Клавдий — произнесе напевно Джек Слейтър, — ти уби баща ми!

За първи път австрийският акцент бе толкова удобен — така датският герой изглеждаше по-убедителен.

Филмът вече не беше филм, а поредица от предстоящи атракции — нещо като „Най-великите хитове на Хамлет“. Изневиделица долетя дълбокият глас на филмовия коментатор:

— Нещо не е наред в кралство Дания...

Слейтър посегна, сграбчи Клавдий за дрехата и го изправи на крака. После го вдигна високо над главата си.

— Голяма грешка! — изръмжа Джек Слейтър и запрати краля на Дания през цветното стъкло на прозореца, което избухна в стотици пъстри парчета като канонаден залп.

— И Хамлет изхвърля мръсника! — гърмеше гласът на коментатора.

Шекспир никога не е бил толкова увлекателен! Или пък толкова шумен! Тенекиените усилватели на видеоустройството бълваха името на Джек Слейтър с пълна сила. В Шекспировата пиеса, поне доколкото бе известно на Дани, оръжията се свеждаха до мечове, копия и от време на време по някой кинжал, ала Слейтър не се задоволяваше само с това. Той се беше развилнял вече. Преминаваше с гръм и трясък през пустите каменни салони на замъка „Елсинор“ с по едно „Узи“ във всяка ръка, изпращащи дъжд от горещо олово срещу стражите. Те нямаха никакъв шанс, тъй като бяха въоръжени само с копия.

Все пак Слейтър направи реверанс на традицията. Картината бързо се смени. Джек мрачно размишляваше с черепа на Йорик в своите ръце.

— Уви, бедни ми Йорик. Аз добре го познавах...

Обаче дружбата им в миналото не попречи на Слейтър да използва останките на своя приятел като оръжие. Внезапно той се извърна и запрати черепа като гюлле, а зъбите му се забиха право в челото на един от стражата.

— Горе главите! — извика Слейтър.

За секунда картината се смени и отново се появи замъкът. Слейтър дръпна някаква завеса и се показа старият Полоний.

— Възпри ръката си, о, благородни принце! — рече той. — Дори сега прекрасната Офелия е наша пленничка. Дадеш ли воля ти на своята мъст, любимата си ще получиш на кървави парчета.

Това никак не се понрави на Джек Слейтър. Той се прицели със своето „Узи“ и онзи човек се изпари.

— Кой каза, че съм благороден?

— Никой няма да пожелае лека нощ на този прекрасен принц — припяваше коментаторът.

Слейтър стоеше пред „Елсинор“ с пура между зъбите.

— Да бъде или да не бъде?

Той измъкна изпод дрехите си един фишек от динамит и запали фитила му с пурата. После хвърли експлозива през оградата на замъка.

— Да не бъде! — реши Слейтър, а замъкът избухна в пламъци и дим.

И тогава всичко свърши. Щом изчезна „Елсинор“, Шекспировият Хамлет, истинският Хамлет се върна на екрана. Дани въздъхна. Той знаеше, че Хамлет е шедьовър — знаеше го, защото му бе повтаряно милиони пъти. Обаче с Джек Слейтър беше толкова хубаво!

На екрана Лорънс Оливие говореше:

— Обзет от гняв и пламъци и потопен в гнусна смрад, с гнойни язви вместо очи, адовият Пир търси стария Приам.

Звучеше обещаващо, но Дани имаше усещането, че то доникъде няма да отведе.

3.

Както винаги Дани излезе от училище с облекчение, но и вкъщи не му бе кой знае колко интересно. Живееше в малък апартамент с майка си — тя заемаше сама спалнята, а той трябваше да спи на сгъваемия диван във всекидневната, защото откакто баща му почина, парите все не стигаха. Но вкъщи поне можеше да си почине и да не се страхува от закачките и подигравките на съучениците си. Щом се прибереше, Дани можеше да погледа телевизия и да забрави за общо взето скапания си ден.

Айрин Медигън поемаше щафетата за притесненията, щом свършеше училищният ден. Тя се тревожеше за пари, за бъдещето, но най-вече се тревожеше за сина си — за успеха му в училище, за отчуждеността му, за това, че нямаше приятели.

Докато Дани гледаше телевизия, тя се приготвяше за работа. Работната ѝ сервитьорска униформа беше откопчана на гърба.

— Дани, дръпни ми ципа — рече Айрин.

— Ей сега — каза Дани, размърда се върху кушетката и вдигна ципа на роклята на майка си. — Ето, готово. Нещо друго?

— Да. Достави ми удоволствието да ми разкажеш за живота си като започнеш от 8.30 днес с първия час по американска история. И добре се постарай — например нещо героично от сорта на: „Мамо, днес не ходих на училище, защото отидох да даря единия си бъбрек за спешна операция“.

— Ти знаеш? — извиси глас Дани, а настроението му спадна под нулата.

— Зная. Обадиха ми се от училището.

— А аз си мислех, че тях не ги е грижа.

— Грижа ги е. Мене ме е грижа. Пак ли беше на кино? Там беше, нали? При онзи завеян старец като капак на всичко!

— Ник не е завеян! — възнегодува Дани.

Айрин Медигън се отпусна на кушетката, останала без сили.

Дани мълчеше. Той не обичаше да лъже майка си. Животът ѝ без друго беше тежък — без да е нужно да се тревожи и за него на всичко отгоре.

— Мамо, извинявай...

— Зная, че ти бе тежко, когато дойдохме тук — каза невесело тя, — да оставиш приятелите си и всичко друго. Но какво щях да правя в Грийн Касъл, в Пенсилвания, след като почина баща ти? Да бера зелен фасул за по петдесет цента на час? Не съм го искала, Дани! Не съм искала да остана вдовица на четиридесет години!

— Зная — отвърна мрачно Дани.

Айрин се усмихна на сина си и го прегърна през раменете.

— Прегърни ме.

Дани я прегърна.

— Съжалявам, мамо. Няма повече да бягам от училище.

— Искам да чуя онази думичка с „О“.

Дани се усмихна.

— Обещавам.

— Добре — каза майка му и приглади косата му. — Слушай, тази седмица трябва да работя двойна смяна — вечерна и нощна.

— Когато стана малко по-голям, аз ще мога да върша и това — рече Дани.

Айрин Медигън поклати глава.

— Не и докато съм жива, детето ми... ти ще учиш в колеж.

— В колеж ли?

Колежът щеше да дойде чак след пет години — пет светлинни години!

— Точно така, но преди това аз ще бъда свободна в петък вечерта. Може би ти, аз и твоите приятели ще можем славно да се позабавляваме.

— Моите приятели! Какви приятели?

Приятелите бяха дори още по-чужда тема, отколкото образованието в колежа.

— Добре, тогава ще отидем двамата. Ще излезем и ще гледаме някой хубав, чуждестранен филм като например „Седмият тюлен“.

Според Дани това бе адски скапано хрумване. Той нямаше нищо против да излезе с майка си, но беше против избора ѝ на развлечение.

— Мамо, аз обичам екшън филми.

Мисис Медигън се бе изправила и оправяше косата си, загледана в огледалото.

— Е, и? В този има смърт колкото щеш. Тя дори носи голяма качулка.

Дани скочи на крака.

— Сериозно?! Голяма качулка! Направо ще хукна да го гледам още сега!

Айрин Медигън не се предаваше.

— Казвам ти, че ще харесаш този филм... има трупове на купове.

Дани я изглежда скептично.

— Да, да! Нали чух, че главният герой седял и играел шах!

— И какво от това? Между кланетата той все пак си почива.

Тя подръпна своята униформа и грабна чантата си.

Дани се засмя.

— Проявяваш старание, мамо! Продължавай в същия дух! След година-две може и да ме убедиш!

— Трябва да бягам — рече Айрин, целуна сина си леко по челото и се втурна към вратата.

Дани седна да си пише домашните, а телевизорът гърмеше с пълна сила.

Някъде към десет и половина вечерта той се сети, че вече е време да си ляга. Ала кой щеше да разбере, ако не си легнеше? След по-малко от два часа Ник щеше да завърти „Джек Слейтър IV“. Дани си представи тъмния празен салон и Ник, който му кима от мястото си, оставил лентата да се движи без надзор.

Дани тръсна глава, сякаш за да пропъди видението от ума си и се опита да се съсредоточи върху последния ред от домашната работа. Това трая почти пет секунди. Той шумно затвори учебника, поколеба се за миг, после скочи на крака, пъкна ключовете от апартамента в джоба си и се запъти към външната врата. Отвори я съвсем малко, видя, че някой идва по стълбите и бързо се дръпна навътре. Почака малко, докато коридорът отвън се изпразни, излезе и сложи ключа в ключалката, за да заключи.

Тогава някой го удари отзад и го блъсна обратно в апартамента, притискайки го в стената. Чу се щракване на автоматичен нож, сякаш изтрещя автомат. Дани успя да хвърли бърз поглед назад, през рамото

си. Нападателят му беше около осемнадесетгодишен с проядена кожа и проядени зъби, и воднистосини очи.

— За лъжа, взимам око! Сам ли си?

Дани кимна, изплашен до смърт.

— Да.

— Добре — рече мръсникът. — В банята! Мърдай! Живо!

Той повлече Дани, прекосявайки апартамента и двамата влязоха в малката баня. След това осемнадесетгодишният блъсна Дани и той падна върху циментовия под. Тогава негодникът му подхвърли чифт белезници.

— Закачи се за тръбата — заповяда му той.

— Ти... ти ще ни ограбиш ли?

— Охо, идеята ти е много добра — рече язвително гадината. — Тиквеник!

Ръцете на Дани трепереха, докато нахлузваше белезниците върху китките си. В част от себе си той чувстваше страх и унижение, но целият бе изпълнен с гняв. Лицето му бе изкривено от яд и яростта му ясно се четеше.

Негодникът му се хилеше самодоволно.

— Хей, я не се вкисвай така! Не знаех, че ще си имам работа с такъв корав мъжага като тебе.

Той леко прехвърляше ножа в ръцете си. После го остави върху ръба на умивалника.

— Ето приятелче, твой ред е!

Дани гледаше ту лицето на нападателя си, ту ножа и не можеше да се реши. С цялото си същество той искаше да се пресегне, да сграбчи ножа и да изкара този тип от къщата си. Но не можеше да се реши да действа.

— Хайде, ще те улесня — рече негодникът подигравателно и много бавно се обърна с гръб към него. — Давай!

Дани се разкъсваше. Той искаше да бъде смел, ала не можеше. Опасно беше... и глупаво. Сълзи на безпомощност изпълниха очите му.

Мръсникът се обърна, грозно се ухили и си прибра ножа.

— Никога няма да забравиш това! Докато си жив! Хайде, заключи си белезниците.

Дани седеше на пода в банята и чуваше как крадецът тършува из апартамента и рови в оскъдните вещи на майка му. Той бе толкова нещастен, че дори да бе умрял в този момент, нямаше да го е грижа.

Когато негодникът влетя обратно в банята, Дани подскочи. Самодоволната и тъпа усмивка бе сменена от грозна гримаса на ярост.

— Какво става тук, твоята кожа? — изкрещя заповеднически той. — Вие имате само боклуци! Нито бижута, нито видео, нито пари! Нищо!!! Само един лайнян телевизор, за който няма да ми дадат и десет долара! Майка му стара!

— Съжалявам — измънка Дани и в същия миг се намрази загдето се извинява, че нямат нищо достойно за кражба.

За няколко мига, които му се сториха цяла вечност, Дани бе обзет от ужас, че този тип ще го удари с всичка сила или ще го заколи с ножа.

Но вместо да го нарани, гадината направи нещо много по-лошо — унижи го.

Той хвърли ключа за белезниците в тоалетната чиния.

— Хайде, извади си го, приятелче!

В мига, в който външната врата се захлопна, Дани се примъкна до клозетната чиния и със свободната си ръка затърси ключа във водата. Сълзите се стичаха по лицето му и той се чувстваше безутешен и нещастен, жалък и нищожен.

Джек Слейтър никога не би позволил да му се случи такова нещо.

4.

Тази нощ в 87-ми полицейски участък не бяха станали много престъпления, тъй че не беше нужно да се чака три-четири часа както обикновено, за да се даде ход на жалбата на Дани. Все пак работата отне повече от час, което даде на Дани достатъчно време, за да разгледа наоколо.

Чакалнята беше всъщност една извънредно мрачна стая. Четирипет очукани бюра бяха разположени в средата — острови, отрупани с най-различни книжа. Един възрастен служител се бе привел над едно от бюрата и почти не помръдваше — като че ли беше умрял. Той пишеше на машината с един пръст и след всеки удар се бавеше най-малко по пет минути... или поне така се струваше на Дани.

Детективът, който взе показанията на Дани, не изглеждаше поделови и бърз в работата си, но поне бе попълнил необходимите формуляри и му бе дал да разглежда някакви мърляви книги. Беше се обадил също на мисис Медигън в службата, за да я увери, че няма причини да се тревожи.

Дани се въртеше върху твърдата седалка, хвърляйки тревожни погледи към стенния часовник. Беше почти полунощ.

— Сега запомни — рече детективът. — Майка ти каза да се прибереш право вкъщи. Тя ще бъде при тебе веднага, щом свърши смяната ѝ.

— Да, сър — отвърна Дани и измъкна нещо от джоба си. — Имате ли нужда от това?

— Какво е то?

— Ключът от белезниците, които онзи тип... нали се сещате, които използва върху мене.

— О!

— Може да ви трябват като улика или нещо такова.

— Не, всичко е наред. Задръж го ти.

Дани имаше определеното усещане, че в градската полиция на Ню Йорк не разбираха един много важен факт — това, което му се бе

случило тази вечер, беше престъплението на века.

— Знаеш ли как да стигнеш до вас? — попита полицаят така, сякаш се надяваше, че няма да е нужно да урежда транспорт за момчето. Той също бе забелязал, че е полунощ — краят на неговата дълга смяна.

— Ще се оправя.

— Хубаво. Бил ли си ограбван и преди?

Дани кимна.

Полიცаят тежко въздъхна.

— Моите деца също. Боя се, че такъв е светът, в който живеем днес. Ако открием крадеца, ще ви се обадим.

Дани знаеше как върви светът и рече:

— Обаче няма да го намерите, нали?

Ченгето не можа да срещне погледа му.

— Правим, каквото можем.

А това означаваше „не“.

— По-добре да тръгвам — рече Дани.

— Пази се...

* * *

Навън валеше и тъмните, почти пусти улици около „Таймс Скуеър“ изглеждаха по-страшни, отколкото когато гъмжаха от народ. Бездомниците спяха на големи картони, положени върху вентилационните отоплителни решетки на метрото, а други още по-страховити фигури се мяркаха из тъмните ъгли на малките улички. Една по една светлините пред кината на 42-ра улица изгасваха. Скоро градът, който никога не спеше, щеше да задреме.

Дани знаеше, че трябва да си отиде право вкъщи, но мисълта, че трябваше да влезе в претършувания и празен апартамент, го потискаше. Настроението му имаше нужда да се повиши по обичайния начин — тъмния салон на „Пандора“ и успокоителната гюрултия на „Джек Слейтър IV“.

В тъмнината и влагата „Пандора“ изглеждаше още по-очукана, отколкото през деня... още по-запусната (ако това бе възможно) и по-

самотна, отколкото Дани я бе виждал преди. Мокър до кости, той опита да отвори входната врата, ала тя бе заключена.

— Затворихме — тросна му се момичето от гишето за билети. Тя броеше оскъдните пари и никак не ѝ стана приятно, когато видя Дани.

— Търся Ник! — извика Дани през дебелото, инкрустирано стъкло.

— Виж страничния вход — рече тя и поклати глава с отвращение — според нея Ник бе един стар и побъркан киноман.

Дани хукна по пътеката, която минаваше покрай киното, после се втурна нагоре по железната аварийна стълба и заблъска с всичка сила по надупчената железна врата.

— Моля те, Ник — прошепна Дани.

Ако Ник бе започнал да прожектира филма и се бе затворил в кабината, той никога не би чул ударите на Дани по вратата.

Тогава, за негово най-голямо облекчение, вратата се отвори.

— Почти се бях отказал да те чакам — рече Ник.

Дани влезе вътре и се скри от дъжда. После се отръска като мокър кокер шпаньол.

— Извинявай!

— Е? — каза Ник с усмивка. — Как ти изглеждам?

Дани огледа Ник.

— Никога не съм виждал подобно нещо — рече тактично той.

Ник бе облечен в стара износена униформа — облеклото на разпоредителите в кината от времето, когато „Пандора“ навярно бе отворила вратите си. Костюмът беше червен на цвят, ала избелял. Имаше жълти метални копчета и златисти сърмени галони по шевовете. Ансамбълът се допълваше от бели гети и ръкавици и кръгла плоска шапка без козирка, модел „Филип Морис“. Освен това, костюмът беше много прилепнал — толкова прилепнал, че Дани се уплаши да не би Ник да си поеме по-дълбоко въздух. Тогава медните му копчета щяха да се разхвърчат из стаята като куршуми от картеница.

— Не ти ли се вижда малко тесничък? — попита Ник.

Той явно мислеше, че изглежда страхотно и очакваше комплименти.

— Ни най-малко. Пък и нали такава е била модата тогава?

Очите на Ник светеха от вълнение.

— Винаги съм искал да бъда илюзионист, обаче имам малки ръце.

Той вдигна ръцете си, за да ги покаже на Дани, който не бе забелязал досега, че дланите на Ник са действително малки за мъж.

— Но все пак — продължи Ник, — за мене това беше шоубизнес. Моята първа работа! Да бъда разпоредител тук в „Пандора“ тогава, когато тя беше театрален салон.

Ник гордо изпъчи гърди и опипа конците, които придържаха копчетата към плата.

— Но това беше само началото. За по-малко от двадесет години аз напуснах залата и се качих в прожекционната кабина. Най-добрият прожекционист в цял Ню Йорк!

— Страхотно Ник! — каза Дани. — Наистина!

Момчето бе развълнувано от факта, че старецът считаше своя не кой знае колко блестящ възход в света на развлеченията за достойно постижение в живота си.

— Хайде да започваме — каза Дани.

Но Ник препречи пътя му.

— Чакай! Не сме ли забравили нещо?

Дани го изгледа смутено.

— Да сме забравили нещо ли?

— Разбира се!

— Какво?

— Билет, Дани! Ти трябва да имаш билет, за да гледаш филма, нали?

Сърцето на Дани се сви.

— Но касата току-що затвори.

А като се имаше предвид нрава на момичето от гишето за билети, то Дани едва ли би могъл да я накара да отвори отново.

Ник поклати глава.

— Не става дума за обикновен билет. Едно частно представление изисква специален билет. И аз го имам.

С величествен жест на фокусник и малко тромаво движение на ръката той извади билета. Старецът беше прав. Това не беше обикновен билет. Беше по-голям от обикновен пропуск и много повече украсен. Този бе изрисуван в златисти и сребърни цветове и проблясваше в ръката на Ник, стегната в бялата ръкавица.

Дани отвори уста. Такова нещо той никога не бе виждал в живота си!

— Какво...? Какво е това нещо?

В гласа на Ник се прокрадна нотка на благоговение. Дани стоеше притихнал и слисан.

— Самият Хари Худини ми даде това, Дани. Бях на твоята възраст, когато татко ми ме заведе в гримьорната му след представлението.

— Наистина ли?

Ник кимна.

— И мистър Худини... да, мистър Худини направи фокус... а в ръката му се озова ето това. И тогава той ми прошепна... — Ник се наведе още повече към Дани и продължи. — „Това е вълшебен билет“, каза ми той. „Най-великият фокусник в Индия ми го даде, а на него му го дал най-великият Тибетски фокусник. Това е паспорт за един друг свят. Беше мой“, добави мистър Худини, „а сега е твой.“

Ник замълча за миг, после каза:

— А сега, Дани, той е твой.

— Мой ли?!

Дани взе билета и започна да го прехвърля в ръцете си, взирайки се в него.

— Какво може да прави? — попита той.

Ник го изгледа, сякаш малко смутен и каза:

— Не съм съвсем сигурен. Никога не съм имал смелостта да го използвам.

Той се усмихна тъжно и продължи.

— Държах го у себе си през всичките тези години и все исках да го изпробвам... обаче се боях, че той няма да действа. Разбираш ли, Хари Худини беше за мене нещо като господ... ами ако билетът не беше вълшебен? Не бих могъл да го понеса.

— Майчице! — възкликна Дани.

— Той ми каза и още нещо...

— Какво ти каза?

— Каза ми, че този билет имал свое собствено съзнание, млади момко, и прави онова, което си поиска.

— Какво означава това?

Ник бавно поклати глава.

— Не зная, но винаги ме е карало да бъда любопитен.

Дани закачливо се усмихна.

— Ами, има само един начин да разберем, нали?

Ник кимна и изведнъж в старческите му очи лумна шеговито пламъче. Той взе билета, затаи дъха си за миг и го скъса. За части от секундата нещо блесна — някаква искра, някаква ярка светкавица, шеметно златисто присветване — но то изчезна така бързо, както се беше появило. По някакъв странен начин обаче Ник и Дани усетиха едно и също нещо: билетът беше сякаш зареден.

Ник хвърли едната половина в старомодния кош за билети и подаде другата на Дани.

— Моля те, запази твоята половина.

— Можеш да бъдеш сигурен — рече Дани, пъкна билета в джобчето на ризата си и веднага го забрави.

Дани беше на седмото небе. Той бе седнал точно в средата на празния салон, а в скута си държеше пълна кутия с топли пуканки. По говорната уредба се разнесе гласът на Ник:

— Да видим ли дали мистър Слейтър побеждава и този път?

— Джек Слейтър не може да загуби! — извика Дани.

— Никога не е и никога няма да загуби!

Тогава светлините в киносалона започнаха постепенно да гаснат...

5.

Камерата се спусна ниско над тъмносинята повърхност на калифорнийското тихоокеанско крайбрежие чак до скалите на брега. Върху тях, по цялото протежение се редяха една след друга големи къщи, всяка разположена сред широки и тучни ливади и градини, а зелените кордони от храсти разделяха именията едно от друго. За да бъде уединен в скъпите квартали, човек плащаше скъпо.

Най-голямата къща на скалите беше стара и разпадаща се сграда с кула, която представляваше смесица от няколко архитектурни стила — английската провинциална къща, южните плантаторски имения и гръцките храмове, но с доминиращо испанско, колониално влияние... Крайният резултат беше: много повече претенциозност, отколкото красота. Това също така бе най-скъпата къща в околността, както и най-уединената.

Кое то идеално подхождаше на собственика. Всъщност не друго, а именно уединеността на имението бе привлякла Антонио Вивалди — Тони и то много повече отколкото гледката, гигантският басейн, отличните тревни тенис кортове или каквито и да било други удобства на огромното имение. Защото водачът на най-голямата банда от главорези в Южна Калифорния, Тони Вивалди, обичаше да пази делата си в тайна — далече от любопитните погледи на чужди хора и сложните подслушвателни устройства на пет-шест полицейски управления.

Методите в бизнеса на Тони бяха, ако трябва да използваме по-елегантен израз, „нехристиянски“, особено когато „обсъждаше“ бизнеса си с хора, чиито интереси бяха противоположни на неговите. Началото на филма показваше Тони точно в такъв момент. Тони Вивалди беше висок, едър и здраво сложен мъж. Кожата му бе с цвета на зехтин. Беше облечен в скъпи дрехи, макар и да не бяха подбрани с вкус. Върху дебелиите си пръсти носеше не един, а два масивни пръстена, всеки от тях с диамант, голям колкото орех. Те блестяха на ярката слънчева светлина и лъчите попадаха в очите на нещастника,

завързан с въже и увиснал на едно от големите дървета в огромната ливада пред къщата на Тони.

Тони крачеше напред-назад, покрай изплашения до смърт клетник, поклащайки глава и цъкайки с език.

— Франки, Франки, Франки... защо продължаваш с тези обиди?

Макар да не бе стъпвал в Италия, Тони говореше със силен примес на италиански.

Оттук и резултатът беше:

„Франки, Франки, Франки... перке продължаваш с куести обиди?“

Тони Вивалди бе груб и надарен с първичната мъдрост на улицата, откъдето и идваше, макар че все пак бе получил някакво образование. Той не успя да изкласи по-нагоре от детската градина. (Когато беше на пет години, Тони заяви по средата на „Сладко, малко паяче“^[1]: „Не ща да играя на пари на ужким. Искам истински пари!“ и отпадна от детската градина.)

Той, гангстерът, се бе научил да чете чрез съкратените дневни курсове, а да смята — като събираше парите от рекетъорите^[2]. Модел за поведението му беше турчинът Салоцо от „Кръстникът“. (Каквто си бе чувствителен, Тони все пак цял се разтреперваше на онази сцена, в която намушкват Салоцо, докато си яде телешкото в ресторанта на Луи в Бронкс.)

На кратко, Тони Вивалди беше човекът, който караше Италиано-американския застъпнически съюз да се вълнува, горещи и крещи за Леонардо Да Винчи, Микеланджело, Галилей и Лий Якока, когато той се появяваше на телевизионния екран.

Тони имаше вкус към насилието, мъченията и ужасите, което го поставяше сред първите редици на кино психопатите, заедно с Ханибал Лектър (тоя тип има кофти удар), Фреди Крюгер (как мога да се срещна с този тип?) и Пинхед (готина външност). За ствола на дървото, на нивото на лицето на Франки беше закована малка кръгла мишена. Тони я докосна така, сякаш беше талисман.

— Е, кажи ми, Франки. Защо все обиждаш?

Франки бе така изплашен, както никога през целия си живот.

— Никога, никога повече няма да ви обидя, мистър Вивалди — издума бързо той. — Трябва да ми повярвате.

Вивалди изгледа кръвнишки завързания си пленник.

— Когато лъжеш, Франки, също е обида... познавам те, любимецо на Джек Слейтър — единствен негов втори братовчед в целия свят.

А в действителния свят Дани напълни устата си с цяла шепа пуканки. Макар да беше в истинския свят, точно тогава той бе така завладян от филма, че му бе трудно да различи кое е факт и кое измислица. Тежките дни в училище, липсата на приятели, ежедневните тревоги на майка му, дори униженията, които изтърпяваше в ръцете на крадци и джебчии изведнъж изчезваха и оставаше само драмата, която се разиграваше на екрана.

Любимият втори братовчед на Джек Слейтър в ръцете на злодея Тони Вивалди! Дани бе виждал тази сцена да се повтаря много пъти: бандити от „Ку-клукс-клан“ хващат чичото на Слейтър, Зек; партизани от „Сияйната пътека“ пленяват най-добрия приятел на Слейтър; червените кхмери отвличат лелята на Слейтър, Силвия. Дани знаеше много добре какво ще последва.

— Ох, как ще съжаляваш! — рече той на глас и от устата му към облегалката на стола пред него излетяха мънички парченца пуканки.

Тони не обърна внимание на предупреждението.

— Така че — продължи той, — ти ще ми кажеш дали Слейтър знае, че моята банда и бандата на Торели сме сключили съюз, за да контролираме целия наркотрафик в Южна Калифорния.

Дани кимна на себе си. Ето това беше — най-страхотната развръзка във филма щеше да стане точно сега!

— Не, не, не! — извика Франки, негодуващ. — Той не знае ниенте за това. (Макар и да не беше правилен, говорът на Вивалди беше заразителен.)

Вивалди отново зацъка с език, което всъщност си беше доста страшно.

— Тогава за к'во сте си приказвали?

— Ами... ъъ... мисля, че говорихме най-вече за цевните ускорители.

— К'во е туй?

Франки леко се размърда.

— Ами, цевните ускорители... то е едно такова нещо, което се слага на пушките. Влияе на скоростта, с която куршумът излиза от цевта.

— Не са достатъчно бързи! — рече решително Тони, а след това продължи, кимайки сякаш на себе си. — Пушки... аз обичам пушките. Много ги обичам.

— Че кой не ги обича? — рече Франки.

Тони Вивалди се усмихна.

— Знаеш ли кой наистина обича пушките?

— Не. Кой? — рече Франки, без да е сигурен, че иска да чуе отговора на този въпрос.

— Моят приятел. Приятелят ми, мистър Бенедикт.

На Франки му се стори, че това не е на добро. Който и да беше мистър Бенедикт, той никак не искаше да го вижда. В случая обаче нямаше друг избор.

Вивалди щракна с пръсти и в същата секунда изтрещя изстрел, а мишената, закована за дървото до лицето на Франки, изчезна. Франки подскочи, очите му изскочиха от ужас и от гърлото му се изтръгна писък.

На около петдесет метра, в самия край на вътрешния двор на къщата до една маса бе седнал някакъв мъж, който току-що бе прекъснал закуската си, за да придаде нагледност на малката реч, произнесена от Тони. Мъжът сложи оръжието си до своята чиния и продължи да бели грейпфрута си. Мистър Бенедикт беше изключително изискан езекутор, един от най-изтънчените представители на този вид професия, което го правеше търсен от хора като Вивалди.

Бенедикт беше висок и рус. В него имаше две забележителни черти. Устните му бяха тънки и жестоки и той винаги ги свиваше, преди да убие поредната си жертва. Второто нещо, което човек забелязваше в лицето му, беше окото му — лявото му око, ако трябва да бъдем точни. То беше изкуствено и тази сутрин в него имаше малка кръгла мишена, точно там, където би трябвало да е зеницата. Бенедикт невъзмутимо измъкна изкуственото си око от орбитата му и го излъска в ръкава на копринената си риза.

Вивалди се изкиска, когато забеляза какво прави Бенедикт.

— Запознай се с мистър Бенедикт, Франки. Този човек е истинско злато, чуй ми думата. Понякога, когато стреля в хората, обича да пече.

— Да п-пече ли? — заекна Франки.

— Точно така — рече гангстерът и захихика като си спомни. — Един път го видях да слага спаначена лазаня^[3] във фурната, докато в същото време прострелваше коленете на онези момчета от профсъюза. И после ги накара да опитат лазанята! Представяш ли си?

Вивалди се изкиска още веднъж, после продължи:

— Това, което искам да ти кажа, Франки, е, че Бенедикт може да те изкорми... без да му трепне окото.

Бенедикт глухо изръмжа:

— Като едното нищо, сицилиански мошенико.

— Мистър Бенедикт е велик стрелец, Франки, но той може и друго да направи, а не просто да те убие. Ще те остави да живееш пет или петдесет минути, преди да умреш... този човек е хирург. Сега, искаш ли да го накарам да те оперира?

Франки бе разтреперван почти до сълзи.

— Кълна ви се. Нищо не зная.

Вивалди бе много тъжен поради крайния резултат от разговора си с Франки.

— Тъй да бъде — рече той и отиде в другия край на верандата при Бенедикт. — Изхвърли го в къщата му — заповяда той на убиеца. — Остави го да живее няколко минути... Той си го заслужи. Наистина вярва, че аз и старият Торели се съюзяваме. Най-хубавото е, че никой няма да мисли иначе. Не и преди погребението. Тогава всички ще научат.

Злодейската усмивка на Вивалди изпълни екрана.

— О, ти ще платиш — шепнеше Дани. — И как само ще платиш...

Полицейската кола спря пред една скромна на вид, но приятна двуетажна къща в участък 1100 на „Анджелина Стрийт“. Двете ченгета в колата видяха спретнатата малка къщурка, добре поддържаната градина, ниско окосената трева и се спогледаха.

— Какво ще кажеш? — попита единият.

Партньорът му провери адреса върху списъка.

— Адресът съвпада.

Ченгетата слязоха от колата и тръгнаха към входната врата, предпазливо и с извадено оръжие.

— Сигурен ли си, че номерът е същият? Това съвсем не ми изглежда стара и порутена къща.

Полицайте бяха вече при вратата, но и двамата за първи път виждаха такова гнездо на наркотика — с килимче пред входа, на което пишеше „Добре дошли!“ и хранилка за птици.

— А ти какво искаш? Стотина човека да танцуват пред къщата и да се замерят с наркотици? Разбий вратата!

Но преди ченгетата да имат възможност да нахлуят в къщата, близо до тях изскърцаха спирачките на един „Бонвил“, модел 1966-та година и автомобилът с грохот спря до къщата.

Дани седеше като на тръни. Време беше да се появи неговият човек.

Огънатата врата на колата се отвори и Джек Слейтър излезе от нея. Обаче нещо не беше както трябва. Той не носеше оръжие. Вместо да държи карабината си, или своето малко оръжие „Блекхок“, той носеше два плика с продукти.

— Хей, момчета — рече Слейтър на ченгетата. — Какво има?

— Тихо, Слейтър! Ще обискираме за наркотици.

— Наркотици ли?! — възкликна Слейтър. — Моят втори братовчед живее тук.

— Твоят втори братовчед?!

— Единствените наркотици, които ще намерите вътре, са аспириин, а ако докоснете тази врата, вие ще имате нужда от наркотици.

Сега вече двете ченгета напълно се объркаха.

— Виж — рече единият от тях, — може да е станала грешка. Обадиха ни се анонимно.

Джек Слейтър удари силно по вратата.

— Франк! Франк!

Никакъв отговор.

— Странно — каза Слейтър. — По това време той обикновено си е у дома.

Той остави пликовете на земята, отстъпи малко назад, готов да разбие вратата. В последния момент обаче Джек се сети чия врата се кани да разбива и се спря. Той завъртя топката на бравата. Вратата се отвори и Слейтър влезе в къщата пръв.

Вторият братовчед Франк беше завързан за един стол, поставен точно в средата на всекидневната. Нямаше как човек да не го забележи.

Той беше в много по-окаяно състояние, отколкото последния път, когато го видя Дани. Лицето и гърдите му бяха окървавени. Очите му блуждаеха, дишането му бе мъчително и неравно.

— Франк! Франк! Какво се е случило?

В предсмъртната си агония Франк успя да изрече последните си думи:

— Джек... бандите на Тони Вивалди и Торели се обединяват.

Тогава Франк издъхна.

Гневът започна да се надига в Слейтър.

— Някой ще ми плати за това — каза той на двете ченгета.

— Виж — рече единият полицай, посочвайки трупа, — има бележка.

За ризата на Франка беше забоден плик с името на Джек Слейтър отгоре, написано с печатни букви. Джек грабна плика и го разкъса. Вътре имаше няколко картончета с размери 8x13 см. На първото пишеше: 5, на второто: 4.

Озадачен Слейтър погледна следващото. На него пишеше: 3. Тогава той разбра.

— Бомба! — извика той и се втурна към изхода.

На десетата минута от началото на филма беше първата експлозия. Тя бе възхитително мощна. Цялата къща се срина и пламъци и трески се издигнаха към небето. По цялата улица се чупеха прозорци и се преобръщаха коли.

— Слейтър е окей — пророкуваше Дани. — Леко е ранен. Двете ченгета са мъртви.

Слейтър изтръска праха от себе си, без да обръща внимание на грозната кървава рана върху ръката си. Другите две ченгетата висяха по опърлените клони на палмата, растяща там, където някога бе предният двор на Франк.

— Точно както казах — обяви Дани.

Но прогнозата на Дани не беше съвсем точна — едното ченге още не беше умряло. Беше живо толкова, че да може да изхрипти едва-едва:

— Два дни... до пенсията...

Лицето на Слейтър бе като камък. Той отиде до колата си и влезе в нея. Колкото и странно да беше, на автомобила нямаше дори драскотина.

[1] Вид детска игра. — Б.пр. ↑

[2] Човек, който изнудва търговци чрез заплаха от насилие. От rasker (англ.) — организирано мошеничество. — Б.пр. ↑

[3] Вид ястие. — Б.пр. ↑

6.

Малката градска Хирошима, която Дани видя във филма, бе само началото, увертюрата, пиротехническата прелюдия към първата поредица от екшъни. И като че ли да докаже това, понякога тихата уличка избръмча някакъв пикап. Мощният мотор ревеше, гумите свистяха и оставяха каучукова диря по асфалта.

В камионетката бяха насядали петима главорези — двама отпред и трима отзад. Както се полагаше за разбойници във филм с Джек Слейтър, всеки един от тях беше едър и снажен бияч, със задължителната декорация от косми по лицето, белези и татуировки. До един бандитите бяха екипирани с онова, което обикновено носеха добре облечените бандити: дънки, кожени якета и много тъмни слънчеви очила. Освен това бяха въоръжени до зъби.

Обаче те бяха само петима, а Дани бе виждал Слейтър да се справя с два пъти повече бандити наведнъж. При това, без много усилия. Предстоящата схватка явно бе само загряване за истинската касапница, която по-късно щеше да настъпи във филма.

Слейтър се тръшна в своя автомобил и моторът изрева в мига, в който Джек докосна седалката. Колата се понесе напред с вой и свистене на гумите. Слейтър караше с една ръка, а в другата държеше своя голям „Блекхок“.

Преследването започна. Един от главорезите в пикапа грабна вързопа с фишеци динамит, който беше в задната част на камионетката, запали фитила и го хвърли към Слейтър.

Джек непрекъснато въртеше волана и лавираше. Фишеците отскочиха от бронята на колата му и полетяха високо нагоре, където избухнаха като артилерийски снаряд в облак от черен дим и оранжеви пламъци.

Дани изпадна в екстаз. Това, което най-много сгорещаваше кръвта му, беше свистенето на гуми, хвърлянето на бомби и гонитба с бясно препускащи коли.

Действието на екрана оказваше влияние и върху половинката от билета на Дани, която се подаваше от джоба на ризата му. Тя като че ли попиваше шума и гюрултията от тази гонитба. Билетът започна да пулсира и да свети със златиста светлина, но Дани бе твърде увлечен в суматохата от филма, за да забележи.

Още един вързоп от динамит бе хвърлен към Слейтър. Докато експлозивът се премияташе във въздуха, запаленият фитил пращеше. Слейтър вдигна оръжието си и стреля. Трясъкът от изстрела изпълни киносалона. Куршумът закачи единия край на експлозива и промени траекторията му, отклонявайки го от Слейтър.

Сега експлозивът се насочи към Дани. Очите му все повече и повече се разширяваха, а вързопът от динамит проби екрана и падна с кух звук право върху пътеката между редовете в кино „Пандора“.

Дани го изгледа втрещен, гледайки как експлозивът се връща, търкаляйки се надолу по наклонената пътека и подскачайки като терминален прекъсвач.

— Хъ!... Ник...?! Хей...!

Но Дани бе съвсем сам по средата на салона, откъснат от Ник поради ехтящата в цялото кино канонада от изстрелите, експлозиите, ревящите мотори и свистящите гуми на екрана.

Дани не можа да каже какво го накара да направи онова, което направи в следващия миг. Той захлупи динамита с кутията от пуканките си така, както се похлупва мишка. Под кутията динамитът продължаваше да пука и пращи. Експлозивът беше хванат в капана, но това, което отделяше Дани от небитието, бе само една тънка и омазнена картонена кутия и той реши, че такова прикритие не е достатъчно.

— Много умно, няма що! — рече на глас Дани.

В същия миг той скочи на крака и хукна нагоре по пътеката с все сила. Обаче нямаше време — бе твърде късно. Експлозивът гръмна. Дани усети как отзад го блъсна горещ ураган, отлепи подметките му от пода и го издигна във въздуха. Светът около него стана изведнъж снежнобял, а киното се изгуби някъде долу, превръщайки се в малък и шумен вихър от ярка, искряща светлина.

„Значи, ето какво било да умреш“, помисли си Дани. „Доста е страшно.“ В тези мигове целият му живот премина пред очите му...

два пъти... и тъкмо започваше третият път, когато всичко изведнъж се промени.

Смразяващата сърцето битка на екрана ставаше все по-шумна и по-шумна, сякаш филмът оживяваше и раззинваше уста, за да глътне Дани цял. Той усети също, че нещо го дърпа към земята.

Тогава той се приземи — туп! — рязко, но пък не чак толкова, че да не може да разбере какво става. Дани лежеше по гръб с поглед, отправен към небето. Това добре, но той имаше определеното усещане, че са го върнали с един удар обратно в действителността... или нещо такова.

В лицето му духаше топъл вятър, но не от динамитна експлозия, а истински вятър, сякаш в средата на лятото. Над него едно след друго се нижеха дървета. Обаче нещо не беше наред... преди няколко минути Дани седеше в киното, освен ако не се бе объркал напълно. Киното беше в Ню Йорк... а там валеше и беше студена октомврийска нощ. Тук сега беше определено ден. При това топъл.

Внезапно огромната пушка на Джек Слейтър се появи над главата му и стреля три пъти във въздуха. Трите гръмки изстрела рязко върнаха Дани към действителността. Той изкрещя, сграбчи седалката под себе си, стисна очи и зарови лице в облегалката на стола пред него.

Слейтър беше също толкова изненадан, колкото и Дани.

— Кой си ти? — попита го той.

Дани отвори едното си око и отвърна:

— Не ме убивайте! Аз съм Дани Медигън. Дете съм.

— Как попадна тук?

— Не съм сигурен, че разбирам какво искате да кажете с „тук“, сър, но мисля, че вие не желаете да узнаете.

Пикапът се насочи към тях. Бандитът до шофьора се показва през прозореца, а в едрия си пестник държеше автомат.

— Стой така! — заповяда Слейтър. — Затвори очи и не мърдай!

Дани много искаше с нещо да помогне.

— Искате ли също да си затворя и устата?

— Да, добре би било.

Две тлъсти пиявици се забиха в бронята на автомобила и от мощния удар колата се разлюля върху амортизьорите си. Слейтър натисна педала за газта до край и колата се стрелна напред. Куршумите

свистяха и раздираха въздуха, а автомобилът се движеше на зигзаг, за да ги избегне.

Но вместо просто да избяга, Слейтър бе решен да даде отпор. Той се намести върху седалката и вдигна масивния си „Блекхок“ с две ръце. Погледна надолу по цевта му и се прицели, за да убива.

Дани надзърна към него.

— Но вие не държите волана! — възкликна той, слисан.

— Да не мислиш, че е лесно! Защо не опиташ някой път?

— Не, сър — рече бързо Дани. — Аз просто се питах, дали е безопасно.

— Трябва много да се упражняваш... И никога не го прави, когато има много движение.

— Никога — съгласи се Дани, натъртвайки думата.

Единият от негодниците се изправи в задната част на камионетката и се наклони назад, канейки се да хвърли още един експлозив от динамит. Слейтър стреля. За стотна част от секундата куршумът удари мъжа, изхвърли го от пикапа и го запрати право върху предното стъкло на един хладилен камион за сладолед, паркирал встрани от пътя. Изминаха няколко секунди и чак тогава се чу експлозията. Мощната ударна вълна направи камиона на пух и прах и над целия участък се посипа порой от замразени вкуснотии, порещи въздуха като ледени шрапнели.

Още един от бандитите се свлече в камионетката, пронизан смъртоносно в гърлото от една сладоледена клечка. Слейтър го видя как падна и мрачно се усмихна.

— Какво разбираш ти? Я виж как го заледих — измърмори той. — Защо не изковеш някоя дума?

Това бе достатъчно за Дани, за да сглоби нещата. Очите му се разшириха и той рязко се изправи на седалката си, забравил за куршумите, които раздираха въздуха около него.

— О, боже господи! Този глас, тази игра на думи... Това е той! — възкликна Дани и премига бързо няколко пъти. — Чакай малко... как попаднах... — той болезнено преглътна. — Олеле, майчице...

Колата на Слейтър стремително зави зад ъгъла и пейзажът изведнъж се смени.

Толкова много неща се случиха през последните няколко минути, че Дани не можеше да схване всичко. Той гледаше улиците в захлас.

Нямаше ги спретнатите градски къщи с добре оформените си градинки. На тяхно място се появиха мрачни и неугледни улици от някаква част в центъра на града — нещо като търговски район.

— Хей, нали току-що бяхме в предградията? Какво стана?

Дани бързо изгуби интерес към пейзажа. Но изведнъж един експлозив падна в колата. Чу се тъп звук, когато фишекът се удари в пода. Дани гледаше като хипнотизиран как фитилът бързо изгаря и пламъчето стига до взривната смес.

— Това не може да бъде — припяваше си Дани. — Повтарям: това не може да бъде!

Той се осмели да погледне отново към фитила. Пламъчето беше на около половин сантиметър от динамита. Всичко това определено, несъмнено и със сигурност се случваше. А ако динамитът избухнеше, то щеше да бъде последното нещо, случило се в неговия кратък живот.

Слейтър нехайно се пресегна и угаси фитила между палеца и показалеца си, като че ли да угасиш фитил на детонатор беше също толкова безопасно, колкото да угасиш свещ.

Веднага щом тази опасност бе отстранена, изникна друга. Колата се носеше по една тясна уличка право към някакъв танкер, който правеше маневра в тясната алея. Нямаше достатъчно място, за да се разминат, а ако се удареха в цистерната, означаваше, че ще завършат живота си в пламъци.

Слейтър отлично схвана ситуацията. За цяла кола нямаше място, обаче с един-два шофьорски трика можеше да се събере половин кола. Той пое дълбоко въздух и рязко завъртя волана на дясно. Точно както се очакваше, автомобилът се изправи на двете си странични гуми напук на земното притегляне и мина покрай танкера на една боя разстояние.

Миг по-късно колата отново беше на четирите си колела и се носеше напред по уличката... Тя обаче беше задънена. Тухлената стена, която я затваряше, се приближаваше с шеметна скорост. Нямаше изход!

— Хайде де — измърмори Слейтър, — да не би да няма излизане от тук?

Той натисна всички възможни спирачки, вдигна се пушек и колата стремително се завъртя на сто и осемдесет градуса.

Бонвилът поднесе, разтресе се и спря на сантиметри от стената. Предницата му сочеше посоката, от която бе дошъл.

— Дани, той е твой.

— Мой ли?!

Дани беше жълто-зелен от страх, а лицето му имаше мъртвешки вид. Той избърса устата си с ръкава на своето яке — истинско олицетворение на мировата скръб.

— Втресе ме от шубе! Извинявам се — рече той, а после добави в собствена защита: — Мислех си, че ей сега ще пукна.

Слейтър гледаше пред себе си, надолу по алеята.

— Съжалявам, че трябва да те разочаровам — каза той, присвивайки очи, — но ще живееш, за да се наслаждаваш на всички благини, които ще ти предложи животът: бръснене, акне, ранно мастурбиране.

Пикапът, пълен с главорези, чакаше при входа на алеята. Двамата отзад скочиха от него и се озоваха на земята с автоматични пистолети „ЕмПи-5“ в ръце. Негодниците се хилеха.

Всичко започна да се избистря в съзнанието на Дани: водовъртежът от събития, невероятните изпълнения, внезапната смяна на пейзажа...

— Хей... аз зная защо се хият онези — това е само филм. Ето защо картините се сменят толкова бързо.

Слейтър откъсна очи от пикапа пред него, за да хвърли озадачен и неразбиращ поглед към неочаквания си спътник. След миг обаче отново се съсредоточи върху непосредствената си цел. Той се взря в далечината със студени и бездушни очи... очите на хищник — акула в нейното естествено обкръжение. Той натисна педала за газта, форсирайки мощния двигател. В края на алеята пикапът също изфорсира. Двете машини бяха една срещу друга като два разярени бика.

— Ще им дадете да разберат, нали?! — рече развълнувано Дани.

— Джек Слейтър си е Джек Слейтър!

— Затегни си предпазния колан, моля те. Имаш ли пръсти на ръцете?

— Пръсти ли?! Ами, да! — възкликна Дани и вдигна ръце. — Има цели десет!

— Добре, Стискай палци с колкото пръсти можеш...

Слейтър почти се изправи, натискайки педала за газта, а огромният автомобил подскочи и се стрелна напред. В същия миг пикапът се втурна надолу по алеята срещу тях. Ревът на два мощни двигателя изпълни пространството, а колите се носеха със свистящи гуми, устремени една към друга.

Бонвилът и пикапът летяха един срещу друг. И двамата шофьори бяха приведени над воланите си, всеки от тях решен незабавно да унищожи другия.

За миг на Дани се стори, че нито единият, нито другият ще се огъне. И тогава си спомни: това е само на филм! Разбира се, че лошият щеше да свие встрани... и само секунда по-късно той направи точно това.

Пикапът сви встрани от автомобила на Слейтър и се понесе към огромна купчина от дървени палети. И тъй като това беше филм, купчината бе оформена във вид на стъпала разбира се... с други думи — нещо подобно на рампа. И естествено, точно както трябва, камионетката се изкачи по стъпалата и литна във въздуха, право към задната стена на някаква висока сграда. Когато се сблъска със стената, пикапът се движеше със сто километра в час, а в момента на удара камионетката избухна в пламъци. Двамата в кабината се изтърколиха навън и паднаха на земята. И двамата весело горяха. Единият успя да се изправи на крака и хукна по уличката.

Останаха двама от главорезите. Огнената смърт на другарите им сякаш не им попречи да се спуснат отново да изпълняват поставената им задача: унищожаването на Джек Слейтър. Те посрещнаха понтиака с мощна картечна стрелба. Горещи куршуми пръснаха стъклата на прозорците и надупчиха бронята.

Джек Слейтър изглеждаше така, сякаш наистина му бе писнало от тези типове. Той грабна фишека с динамит, оставен под седалката, запали фитила му от пламъците на единия горящ главорез и го хвърли към последните двама, които бяха оцелели.

Взривът хвърли двамата негодници във въздуха и ги запрати право в прозорците на втория етаж на сградата, загърбила уличката. Посипа се дъжд от стъкло, но нито едно парче не докосна Слейтър или пък изпадналия в благоговеен транс Дани.

Джек Слейтър запали пурата си.

— Просто двама второетажни типове.

Почти напълно вцепенен, Дани болезнено преглътна.

— Това е само филм — прошепна той замаяно. — Ега ти, аз участвам във филма...

Онемял от смайване, Дани извади билета от джоба на ризата си. Той все още светеше. Макар и по-слабо от преди, той все пак продължаваше да грее.

— Ник... Худини... не те е измамил.

Дани нямаше търпение да разкаже на своя стар приятел. Беше велико да участваш във филм и имаше какво да разкаже на Ник... ако успееше да се измъкне от филма.

7.

Полицейският участък беше съвсем различен от онзи, който Дани посети същата... вечер? Или ден?... Той не бе съвсем сигурен. Истинският участък в Ню Йорк беше решително старомоден и почти без оборудване — порутен бордей, обзаведен с класическите канцеларски мебели. А този тук, във филм, беше много, много по-чист и изпълнен със синкав дим, който идваше незнайно откъде. Участъкът също така бе пълен с хора.

Приемната представляваше витрина на безредието, тъй като там чакаха всякакви видове социални отрепки — проститутки, сводници, търговци на наркотици — и всички говореха едновременно. Ченгетата с мъка си проправяха път сред тълпата. Разгневени граждани крещяха на дежурния офицер... и като че ли всички телефони в залата звъняха.

Слейтър прегazi през многоликата тълпа и сякаш хаосът не му направи никакво впечатление. Дани обаче спираше тук-там, за да може да запомни цялата тази забавна гюрултия.

Слейтър се спря.

— Какво гледаш?

— Преди малко бях в истински полицейски участък, но този тук е много по-хубав.

— Истински полицейски участък ли? Какво искаш да кажеш с това „истински“?

Дани изгледа Слейтър закачливо и с разбиране.

— Вие знаете — различен е от полицейски участък във филм.

Джек сграбчи Дани за яката на якето му и го повдигна от земята. После го замъкна в стаята на детективите така, както рибар би понесъл трофеен шаран.

— Филм ли?! Какъв филм?

— Джек! — извика един от детективите. — Бившата ти жена на втора линия!

— Страхотно! Само това ми липсваше!

Той стовари Дани върху стола с коравата седалка до бюрото си.

— Ей, ти — рече Слейтър и му се закани с пръст като на непослушно пале, — само да си мръднал!

После се настани зад бюрото, натисна копчето за втора линия върху телефона и се опита да впръска нещо като усмивка в своя уверен глас.

— Любима, как си? Ъхъ... да... да... ъхъ.

Докато говореше, той ровеше в едно от чекмеджетата на бюрото, търсейки нещо, заровено дълбоко сред ненужни дреболии.

Дани продължаваше да се оглежда наоколо, изцяло погълнат от полицейския участък. Беше досущ като във всички полицейски филми, които бе гледал, чак до вечната „неподходяща“ двойка партньори, превърнала се отдавна в клише.

Шефът на патрулните офицери седеше зад бюрото и разпределяше колегите си без никаква ирония в гласа.

— Ойлър^[1]! — изкрещя той. — Ти си двойка с Уотърман^[2].

Ойлър беше угоен като прасе и притежаваше всички характерни качества на мърляч. Уотърман разбира се беше строга, спретната и хубава жена.

— Краус! Ти си с Равин^[3]!

Не беше необходимо да се споменава, че Краус беше висок, рус и снажен ариец, а равин... е, Равин си беше равин.

Дани се усмихна и кимна на себе си.

— Някои неща са направо класика! Никога няма да им мине времето!

Слейтър все още говореше по телефона.

— Ъхъ... да... точно така... да...

В чекмеджето на бюрото му имаше пет-шест касети и върху всяка се мъдреше надпис: „Кредитори“, „Вътрешни работи“. Слейтър извади една, върху която имаше допълнителен надпис: „Опърничавата“^[4]. Той пъкна касетата в гнездото на касетофона и натисна копчето за старта. После постави слушалката до високоговорителя.

Касетата се завъртя.

— Да? Колко струва? Така ли?

Освободил се от необходимостта да говори по телефона, Слейтър стана от бюрото, за да си налее чаша кафе.

— Как да стигна до Карнеги Хол? — изкрещя някакъв мъж, влизайки в стаята.

Слейтър рязко се извърна.

— Практис!

Двамата мъже очевидно бяха стари приятели и горещо си стиснаха ръцете. Новодошлият бе облечен в строго консервативен сив костюм, снежнобяла риза и безлична вратовръзка, която във филмите означаваше ФБР.

— Джон Практис, ах ти КС^[5]! Защо си дошъл чак от Вашингтон?

Дани зяпна от изненада, не само защото виждаше за първи път Джек Слейтър да се усмихва, но също, защото мъжът, наречен Джон Практис, беше Ф. Мъри Ейбръхам, който играеше в „Амадеус“ и в „Белязаният“.

Агентът на ФБР понижи глас съучастнически.

— Във ФБР смятат, че става нещо странно между... това е строга тай...

— Бандата на Тони Вивалди се обединява с тази на Торели — прекъсна го Слейтър.

Практис поклати глава в изумлението си.

— Откъде знаеш, по дяволите? Ти се невероятен! Слушай, ще се видим по-късно. Трябва да се обадя във Вашингтон.

Дани почака, докато мъжът от ФБР се отдалечи и прошепна на Слейтър.

— По-добре да сте нащрек. Този човек уби Моцарт.

Усмивката на Слейтър изчезна.

— В някой филм, така ли?

Дани енергично кимна.

— Точно така! „Амадеус“... спечелил е осем Оскара.

— Оскар чий?

— Оскар чий ли?! — възкликна Дани.

Вярно, че хората от Академията не бяха засвидетелствали уважение на филмите с Джек Слейтър, каквото те заслужаваха, но все пак Дани не очакваше, че Слейтър изобщо не е и чувал за наградата.

— Виж какво, аз спасих живота на Джон Практис във Виетнам. Така че няма начин да не съм нащрек! А сега, стига вече с твоите филми!

Обаче клишетата, характерни за екшън филмите, продължаваха с пълна сила. В този миг стъклената врата в противоположния край на стаята с трясък се отвори и в рамката ѝ застана огромният черен шеф на отдела — лейтенант Декър.

— Слейтър!

Декър се тресеше от гняв. Това състояние не беше толкова необикновено за него. Когато лейтенантът бе спокоен, той бе само с една степен преди апоплектичен припадък. А беше ли истински ядосан, очите му изхвърчаваха от орбитите си и жилите на врата му изпъкваха яростно. Дани се усмихна, когато видя своя стар другар от „Джек Слейтър II“.

— Хей, лейтенант! — извика Слейтър. — Как я карате?

— Марш в офиса ми! Веднага!

Дани се запита дали случайно тази сцена не бе такава, в която по-възрастният и с по-висок чин полицай накастрия здраво по-младото, оригинално и извънредно буйно ченге.

— Мамка ти, Слейтър! — ревеше Декър. — Градският съветник ми сдъвка яйцата и ги направи на омлет, заради оня самолет, гдето ти го разби!

„Същата сцена е“, помисли си щастлив Дани. Слейтър понасяше стоически и невъзмутимо изригванията на шефа си.

— Кметът е предвидил да ми скъса задника от паради и маршировки заради оня номер, който ти изигра на брега! Всички са се приготвили да ме сбарат за топките! И то само заради тебе!

Слейтър бе неподвижен като статуя.

— Просто си върша работата.

На Декър обаче това не му прозвуча като разумно оправдание.

— Вършиш си работата ли?! Да скапеш половината от колите в отдела! Ти на това работа ли му викаш?! Ти да не би...

За миг Дани отклони вниманието си от словоизлиянията на лейтенанта. Тирадата беше интересна, но шефът на патрулните все още разпределяше колегите си, а това бе дори още по-интересно.

— Ратклиф! — извика той. — Ти ще дежуриш с Анимационния Котарак.

Ратклиф беше привлекателна жена, а Анимационният Котарак бе... герой от анимационен филм — висок метър и двадесет и с пухкава козина. Долната челюст на Дани увисна и той се огледа, за да

разбере, дали имаше и други като него, които да се дивят на случилото се. Но на другите и окото им не трепваше.

Декър продължаваше да кастри Слейтър, а Слейтър продължаваше просто да стои прав и да понася стоически.

— Ти спечели за този отдел най-лошата слава в цялата страна! Шоколадената ми фабрика скоро ще започне да бълва продукцията си, а и на рибките много скоро ще им сменям водата! Ясно ли се изразявам, Слейтър?

Дани не можеше повече да сдържа езика си.

— Чакайте! Ще ви докажа, че това е само филм!

Декър извърна очи към момчето, като дула на две далекобойни оръдия на палубата на крайцер.

— Кой си ти, дявол да те вземе?

— Погледнете ето там! — посочи Дани. — Там има анимационен котарак!

— Е, и? — рече Слейтър. — Днес трябваше да се върне на работа. Беше в отпуската само за един месец.

— Котка-детектив, висока метър и двадесет?! Това не ви ли доказва достатъчно ясно, че сме във филм?

— Момче, отделът отдавна не обръща внимание на височината на служителите си.

— Хайде де! — не се предаваше Дани. — Да не би да искате да ми кажете, че това е истински полицейски участък? Истински полицейски участък, а току-що влезе един котарак от анимационен филм!

Слейтър сви рамене.

— Същото ще направи и утре. Какво се опитваш да ни внушиш?

— Котаракът е един от най-добрите ми хора — изръмжа Декър. — Слейтър, кое е това мискинче? И какво се е ухилил такъв?

Дани се бе ухилил до уши.

— Просто обожавам да ви слушам как се карате като зная какво всъщност изпитвате един към друг!

Декър скръсти ръце на гърдите си и изгледа Дани кръвнишки.

— И какво според тебе изпитвам към този скапан, лайнян търбух?

— О, много ясно! Вие сте много добри приятели!

— Така ли? И откъде знаеш? — попита Декър настойчиво.

— Ами виждате ли, когато вашата жена ви изостави заради онзи цирков акробат, Джек съобщи на всички, че я е откарал в клиниката за дифтерит в Ню Ингленд. Когато той се върна, вие му казахте: „Ти ме спаси от публично опозоряване. Джек, ти си ми най-добрият приятел“.

Декър беше слисан и ужасен. От изражението на лицето му бе ясно, че всичко, което бе казал Дани, е истина.

— Слейтър — изхриптя прегракнало Декър, — ти обеща да не казваш на никого.

Слейтър бе също толкова поразен, колкото своя най-добър приятел.

— Кълна се, че не съм!

— Тогава откъде знае той?

И двамата детективи се наведоха над Дани, изправяйки се в цял ръст.

— Е — рече Слейтър, — откъде знаеш?

Дани се усмихна хитро.

— Много просто! Има го в „Джек Слейтър II“!

— Джек Слейтър II ли?! Какво, по дяволите, е това?

— Филм — отвърна Дани.

[1] От oil — олио, масло (англ.). — Б.пр. ↑

[2] От water — вода (англ.). — Б.пр. ↑

[3] Равин — еврейски свещеник. — Б.пр. ↑

[4] Тук навярно иронично — от „Укротяване на Опърничавата“ на Шекспир. — Б.пр. ↑

[5] Кучи сине! — Б.пр. ↑

8.

Всъщност Дани беше доста изненадан. Той никога не би и помислил, че двама толкова едри мъже могат да се движат така бързо. В мига, в който им каза за филма, Джек Слейтър и лейтенант Декър го сграбчиха и го повлякоха надолу по коридора, а после го натикаха в стаята за разпити. Всичко стана за няколко секунди и незабавно започна третият етап — ярък прожектор в очите му... и изобщо всичко, както си е във филмите.

Декър се наведе над него.

— Знаеш процедурата с доброто и лошото ченге, нали?

Дани кимна.

— Разбира се.

— А тук, при тебе са само лоши ченгета. Две много, много лоши ченгета.

— Кой си ти? — попита Декър.

Дани реши, че филм или не, най-добре ще бъде да каже истината. Той каза на един дъх името, адреса и телефона си като военнопленник, който извиква името, чина и поредния си номер.

— Дани Медигън! 40-та улица, №855, Запад! Ню Йорк — 212-555-1113!

Декър грабна телефонната слушалка, набра номера и се заслушва в изкуствения глас на компютъра, който му съобщи, че няма такъв номер.

— Няма такъв номер — повтори Декър. — Нито път такава име.

„Ами, разбира се, че няма да има!“, искаше да му каже Дани. „Човек не може да се обади от филм в истинския свят! Всеки глупак знае това!!!“

— Как се озова в колата ми? — изкрещя Слейтър.

Истината не доведе Дани до никъде и той реши да смени тактиката.

— Ъъ... аз ъъ, паднах от моста над шосето и вие ми спасихте живота.

— Най-сетне каза истината — рече Декър. — Сега вече знаем за него. А сега за тебе, Слейтър. Защо те бяха погнали онези типове?

— Вторият ми братовчед, Франк, бе попаднал на много важна информация във връзка с наркотрафика...

Дани не можа да се сдържи и се намеси в разговора.

— Не бих вярвал много на онова, което му е казал Тони Вивалди...

Слейтър изгледа свирепо своя мъничък пленник.

— От къде знаеш, че Франк е споменал Вивалди?

— Зная много за това, което става — рече бързо Дани. — Само да искахте да ме послушате...

Декър сложи ръка върху рамото на Дани и по устните му се плъзна усмивка.

— Синко, избрал съм ти един превъзходен слушател. Слейтър, запознай се с новия си партньор.

Ето, това се казваше логика! Най-съвършената филмова логика, която Дани бе срещал! В действителния свят, когато намереха дете без име и адрес, веднага се обаждаха на някоя добродетелна организация, за да се погрижи за него. Във филмите обаче най-естественото нещо беше да го прикрепят към някое яко и страховито ченге по средата на опасно разследване за наркотици.

Дани нехаеше. Той сияеше от щастие, а сърцето му силно туптеше. Никога, дори и в най-смелите си мечти не си бе представял, че ще има възможност да се запознае с Джек Слейтър, а още по-малко пък да бъде негов партньор.

Джек Слейтър обаче беше всичко друго, само не и възхитен. Всъщност изглеждаше като попарен.

— По-добре да умра — рече той.

— Сега, нека ти го разясня, Слейтър, за да стигне до дървената ти глава. Твоята нова работа е да дундуркаш това сукалче по двадесет и четири часа в денонощието, докато не ти наредя нещо друго. Трябва да разберем всичко, което момчето знае!

— Но...

— Никакво „но“! Сега и двамата се пръждосвайте от тук, защото вече с мъка сдържам темперамента си.

Слейтър крачеше по коридора на полицейския участък, а Дани подтичваше, мъчейки се да бъде в крак с него. Той кипеше от ентузиазъм, възхитен от начина, по който се бяха развили нещата.

— Лека-полека ще ти хареса, Джек — ние сме свършен пример за приятели от филм!

— Стига с тези филми! — изръмжа Слейтър.

— Казвам ти — свършени сме! Аз ще те науча как да бъдеш уязвим, а ти мене — как да бъда смел.

Двамата тъкмо минаваха покрай дежурния при входа. Дани се ухили и махна с ръка на сержанта.

— Здравсти, аз съм новият партньор на Джек Слейтър и ще работя заедно с него, докато трае филмът.

— Филмът ли?! — рече сержантът. — Джек, какъв филм?

— Не му обръщай внимание — процеди през зъби Слейтър, грабна Дани за яката и го помъкна навън, мрачен като буреносен облак. Изтича надолу по стъпалата и се озова на улицата.

Дани не се предаваше.

— Хайде, Джек, знаеше, че съм прав. В истинския свят биха ме поверили на кварталния. Никога не биха ме прикрепили към полицей-детектив.

— Тук сме в истинския свят — упорстваше Слейтър.

— Добре, какво ще кажеш за това: откъде зная аз, че са измъчвали Франк и са го вързали за стола в собствената му къща?

Слейтър спря и изгледа новия си партньор. Беше явно озадачен.

— Защото съм го видял на екрана, Джек! Защото това е филм!

Слейтър се навъси.

— Много си умен, но причината, поради която не се скъсвам да се смея, е, че убиха моя втори братовчед. Голя...

— Голяма грешка — издума бързо Дани. — Голяма грешка, нали? Точно това щеше да кажеш, нали? Господи, откъде бих могъл да го зная?!

— Никой не харесва умните — срыза го Слейтър.

Дани се спря и застана неподвижен.

— Добре, застреляй ме тогава.

— Да те застрелям ли?

— Точно така! Насочи автомата си към главата ми и дръпни спусъка. Хайде, направи го! Аз те предизвиквам!

— Де да можем...

— Но не можеш, така ли? Няма да го направиш, нали? И знаеш ли защо? Защото във филмите хора като тебе не убиват деца. Защото, дори да не ти се вярва, Джек, ти си добър човек.

— Значи ти наистина вярваш, че си във филм, така ли?

— Да!

Слейтър погледна часовника си, после Дани и каза:

— Окей, давам ти десет минути, за да ми го докажеш. След това аз ще ти докажа обратното. По моя си начин.

— По твоя начин? И какъв е той?

— Ще те застрелям.

9.

Първото нещо, което Дани забеляза във видеомагазина, беше момичето зад щанда. Беше прекалено красиво, за да работи на такова място и за толкова малко пари. Дани бе възхитен. За него това бе ново доказателство, че се намира във филм.

— Бързо! — извика той към момичето, втурвайки се към щанда.
— Къде са филмите ви с Арнолд Шварценегер?

— Чуждите филми са в дъното.

— Чужди ли? Не, не, не! Екшън филмите! Арнолд е екшън звезда!

— О, екшън звезда... Трябваше веднага да кажеш. Ето там!

Тя посочи към стената, цялата заета от видеокасети. Пред тях се мъдреше голяма картонена реклама на „Терминатор 2“. Само че на рекламата не беше Арнолд Шварценегер, облечен в черно кожено яке, с едно-единствено око и с лице наполовина метално... Беше Силвестър Сталоун!

Дани беше слисан.

— Не... — задъха се той. — Невъзможно е! Не може да бъде!!

— Той беше фантастичен! — възкликна Слейтър. — Абсолютно! Най-големият му хит! Този човек е истински творец!

— Но... но там беше ти! Ти беше в този филм.

— Моля те! Започваш да ставаш банален с тези приказки за филми.

— Играли сте във филм ли? — попита хубавицата зад щанда, ококорила черните си очи от изненада.

Слейтър обичаше най-безсрамно да флиртува и не страдаше от угризения на съвестта.

— Да. Филмът се казваше „Момичето на моите мечти“ и мисля, че главната роля се изпълняваше от вас.

Младата жена се изчерви и захихика.

— Хайде де... — започна тя.

— Не, наистина! Всъщност там има една много романтична сцена, в която вие и аз вечеряме.

— Това вашето дете ли е? — попита момичето.

Слейтър бързо поклати глава отрицателно.

— Не, това е един пациент за лудницата. Трябва да го откарам.

Дани бе потресен, но не се предаваше.

— Какво ще кажеш за това момиче тук? — издума той на един дъх. — Тя е прекалено хубава, за да работи във видеомагазин.

Най-сетне Дани бе казал на Слейтър нещо, с което той бе напълно съгласен.

— Съвсем прав си. Тя би трябвало да работи с нас... нелегална работа.

Момичето се изкикоти още веднъж.

— Слушай, Слейтър, работата е там, че... тук всички жени са красиви.

— Не виждам нищо лошо в това.

Дани сграбчи ръката му и го задърпа навън. Двамата застанаха на тротоара и се загледаха в минавачите.

— Добре, погледни сега жените — заповяда Дани.

— Никакъв проблем — рече Слейтър и се ухили.

Всяка жена, която минаваше покрай тях, била тя негърка, бяла или азиатка, имаше една неизменна черта: беше страхотно красива.

— Разбираш ли сега? — попита Дани.

— Не — отвърна Слейтър, — не разбирам.

— Къде са те?

— Кой?

— Обикновените жени от всекидневието! Няма ги, защото това е филм.

— Не — възрази търпеливо Слейтър, — това е Калифорния.

Така Дани нямаше да стигне доникъде. За щастие Слейтър бе забравил за обещанието си да го застреля, ала Дани все още не се отказваше да убеждава Слейтър, че той е герой от филм.

— Добре тогава, ще ти кажа какво ще направим — ще те заведа до къщата, в която измъчваха твоя втори братовчед Франк. Зная коя е, защото я видях. Видях я на екрана.

— Това е абсурдно!

— Виж какво... помниш ли какво ти каза Декър? Ти би трябвало да изслушаш всичко, което имам да ти кажа, нали така? Тоест, аз зная, че не си много изпълнителен, когато ти наредят нещо... и на мене това наистина ми харесва. То е част от чара ти... но защо сега да не изпълниш заповедта? Само този път!

Слейтър се замисли за миг.

— Влизай в колата — рече той.

Тъй като това беше филм и прочие, Дани знаеше точно в коя посока да тръгне, за да търси имението на Вивалди, а дори нямаше и голямо движение, което да им попречи. Но въпреки преимуществата, които даваше филмът, търсенето на къщата не протече много гладко. Трябваше да карат покрай брега цял час, докато Дани най-сетне разпозна околността.

Слейтър се забавляваше и се отнасяше към своя малък партньор така, сякаш той бе дружелюбен, съвсем безопасен, но малко досаден психопат. Едно след друго, именията се низеха покрай тях. Всяко изглеждаше познато, ала не беше точно то.

— Да не е онова там? — рече Слейтър посочвайки към една миниатюрна версия на Версайския дворец в дясно от пътя.

Дани поклати глава отрицателно.

— Не е тази. Къщата, която търсим, е с изглед към океана. От другата страна на пътя е — в ляво.

Слейтър посочи към друга къща. Тя бе голяма, но не и огромна.

— Тази ми се вижда обещаваща.

— Не... казах ти, търсим много голяма къща и щом я видя, ще я разпозная.

Слейтър вдигна очи нагоре отегчен.

— Наистина! — упорстваше Дани. — Има неща, които не разбираш...

— Е, просвети ме тогава — рече Слейтър.

Дани измъкна вълшебния билет от джоба на ризата си и го показа на ченгето.

— Този билет е вълшебен — каза той много сериозно. — И наистина действа.

— Тъхъ. Разбира се, че действа... също като моя вълшебен пръстен.

По някое време Дани щеше да докаже на Джек Слейтър, че този билет е вълшебен, но точно тогава той реши, че ще е най-добре да се погрижи за съхранението на билета и внимателно го прибра в портфейла си.

След това Дани започна отново да оглежда къщите. Изведнъж той посочи с пръст.

— Спри... там... това е къщата!

Слейтър незабавно натисна спирачката, колата забави ход, а гумите изсвистяха.

— Сигурен ли си?

Дани погледна към къщата, вече по-близо до нея, и поклати отрицателно глава.

— Не, онази имаше друг цвят.

— Може през нощта да са боядисали цялата къща. Хайде да слезем и да я разгледаме.

Дани се намръщи.

— Знаеш ли, ти изобщо не ме подкрепяш. Ти си мой партньор и твоето задължение е да ми вярваш.

Слейтър включи на скорост и те отново поеха по пътя.

— Не — рече Слейтър и поклати глава. — Мое задължение е да те махна от живота си час по-скоро.

— Такова отношение до никъде няма да ни доведе — рече кисело Дани. — Къщата беше в испански стил или нещо подобно.

В следващия миг Дани изведнъж се напрегна като сетер, готвещ се да скочи върху поредната патица.

— Като онази! — извика той. — Точно като онази!

Колата спря пред високия портал и двамата заедно надникнаха в дългата алея.

— Лошите са вътре — рече Дани, снишил глас, сякаш Вивалди можеше да го чуе.

Слейтър бръкна в джоба си и извади своята полицейска значка.

— Извинявай, Дани — рече тихо той. — Ти заслужаваш това повече от мене.

Трогнат, ала неуверен в себе си, Дани боязливо протегна ръка и докосна тайнствената значка на Джек Слейтър.

— Мисля, че не съм я заслужил.

— Не си я заслужил ли?! — възкликна Слейтър. — Разбира се, че си я заслужил.

— Така ли?

— Нима не разбираш? Ти направи революция в цялостното развитие на полицейското обучение и процедури. Това е най-великото събитие в историята на криминалистиката.

— Сериозно?!

— Разбира се! Прекарах толкова години в полицейската академия, изучавайки човешкия характер и изкуството да се анализират пръстови отпечатъци, записах се в курсове по преговаряне за заложници, цяла година изучавах в Харвард психиката на терориста и един семестър в Оксфорд се запознавах с психологията на злото... а е трябвало само да посоча с пръст и да кажа: лошите са вътре.

Дани изглежда гневно партньора си.

— Мислиш се за много остроумен, нали?

— Не, не се мисля, а зная, че съм. Аз съм прочутият смешник Арнолд Брауншвайгер.

— Шварценегер! — тросна се Дани.

— Gesundheit^[1]!

— Много смешно! — рече Дани, като излезе от колата и тръгна нагоре по алеята.

Слейтър го последва.

— Както и да е, що за име е това, дявол да го вземе?

— Австрийско — отвърна Дани.

— Така ли? Е, тук не позна. Аз съм роден в Нюарк, Ню Джърси. На ти сега!

— Нюарк, така ли? Ами от къде се е взел този твой акцент.

— Гагъф ахсент? — попита Слейтър искрено изненадан.

— Остави!

Входната врата на къщата беше от солидно парче дъбово дърво и богато изографисана. Слейтър заудря с всичка сила медната пластина, след което трябваше да почака само няколко секунди, преди да им отворят. Озоваха се лице в лице с един много мускулест азиатец. Беше мистър Чу — един от най-преданите слуги на Вивалди.

Той изглежда Дани и Слейтър подозрително.

— Желаете ли нещо?

— Да — отвърна Слейтър с любезен тон. — Мога ли да говоря с наркодилтъра в тази къща?

Мистър Чу премига.

— Моля? — рече той.

— Денят е хубав — обясни Слейтър съвсем разумно. — Излезли сме да убиваме наркодилтъри. Бяхме наблизо и се запитахме дали в тази къща няма наркодилтъри, които бихме могли да убием.

Дани доби определено усещане, че Слейтър изобщо не гледа сериозно на тази работа.

Прислужникът също.

— Ще трябва да погледна. Мога ли да ви помоля да почакате минутка?

— Разбира се — отвърна Слейтър, сърдечно усмихнат.

Вратата се затвори. Дани беше притеснен, напушен и нервно потропваше с крак по мозайката.

— Бъди готов за всичко — посъветва той Слейтър.

Внезапно Слейтър се извърна и си тръгна.

— Къде отиваш?

Слейтър рязко се обърна към Дани.

— Ще се върна. Не знаеше, че ще кажа това, нали?

Дани погледна към небето и поклати глава.

— Ти винаги така казваш.

— Нима?

— Всички зрители очакват с нетърпение момента, в който ще кажеш тези думи — рече Дани, сякаш обясняваше на умствено недоразвито дете. — Това е твоята визитна картичка. Казваш ги във всеки филм.

Слейтър бавно се върна до стълбите.

— Тъй значи! По дяволите!

Точно тогава вратата се отвори. Появи се мистър Бенедикт и се втренчи в тях през своите извънредно тъмни очила. Гласът му беше злобен и съскащ.

— Чух, че се интересувате от наркодилтъри.

— Джек — рече полугласно Дани. — Това е той, помощникът на Вивалди със стъкленото око. По-полека с него... той едва не пречука Брус Уилис и Кевин Костнър.

Слейтър въздъхна, после пое дълбоко въздух.

— Сър, вие помощник ли сте?

Бенедикт поклати глава отрицателно.

— Не, можах да стигна само до поста лакей. Разбира се, всичко е по политически причини. Важни са връзките. Желаете ли нещо друго?

— Да — отвърна Слейтър. — Свалете си очилата.

Внезапно работата стана сериозна и сякаш Бенедикт и Слейтър разбраха, че са естествени врагове един на друг.

— Кой го иска?

Слейтър показва значката си.

— Оловният войник^[2].

— Е, оловни войнико — рече мистър Бенедикт, — какво ще кажеш ако те размажа върху онези тухли?

— Не ми харесва цветът им.

Мистър Бенедикт повдигна едната си вежда — характерна черта на лошите, според Дани.

— Нима? Трябва тогава да го сменим на всяка цена. Мисля, че ярко артериално червено ще подхожда най-добре, нали?

Нещо накара Слейтър и Дани да се обърнат. В изряден полукръг на поляната срещу входа бяха застанали няколко огромни ротвайлера. Кучетата стояха неподвижно, не издаваха никакъв звук и жадно следяха с очи жертвите си.

Слейтър и Дани се извърнаха отново към Бенедикт.

— Не вършете глупости — рече им той. — Тези кучета изпълняват всяка моя прищявка.

Бенедикт щракна с пръсти и ротвайлерите образуваха кучешка пирамида, крепейки се върху раменете един на друг. Те все още не изпускаха от очи Дани и Слейтър.

— Ако затанцуват фламенко — рече Слейтър, — да си плюем на петите, а?

— Ако щракна с пръсти още веднъж, утре по обяд ще излезеш от ануса на някой ротвайлер... така че обирайте си крушите с този Тотото^[3] тук и заминавайте за страната на Оз. Някакви въпроси?

Слейтър измъкна дълга пура от джоба на якето си, отхапа краят и я запали. После дръпна от нея и се намръщи. До преди да срещне Бенедикт, той бе мислил, че Дани е просто едно побъркано дете. Все още мислеше така... но знаеше също, че този тип Бенедикт никак не му харесваше.

— Да — отвърна Слейтър. — Имам два въпроса. Защо си губя времето с един долен слуга... когато бих могъл да си бъда у дома и да се занимавам с нещо далеч по-опасно като например подреждането на шкафа с чорапите ми?

Бенедикт се вдърви, а лицето му почервения. Той бе свикнал да е най-страшният тип в квартала.

— А въпрос номер две е: как точно ще щракнете с пръсти, след като откъсна и двата ви палеца?

Слейтър повиши градуса до точката на кипене. За миг на Дани му се стори, че двамата мъже ще сблъскат глави върху стълбите на Вивалди. Напрежението бе толкова високо, че сякаш въздухът пращеше.

Тогава мистър Бенедикт направи нещо наистина страшно. Усмихна се... и тогава махна слънчевите си очила.

— Майчице! — прошепна Дани.

Бенедикт бе извадил стъкленото око с мишената от орбитата му и сега там се мъдреше друго око. То представляваше яркожълто, щастливо лице.

— Приятен ден — просъска Бенедикт, обърна се и се направи да влезе обратно в къщата.

Интервюто приключи.

— Миналия път върху окото му имаше мишена — прошепна Дани на Слейтър, когато тръгнаха надолу по алеята.

Бенедикт спря като ударен от гръм до входа на къщата.

— Освен това мрази шефа си — нарича го „сицилиански мошеник“.

За Бенедикт сякаш настъпи земетресение. Как беше разбрало детето? Той хвърли поглед назад, през рамото си и видя как мъжът и момчето се отдалечават от къщата. Бенедикт знаеше, че те отново ще се срещнат.

[1] Наздраве (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Популярен филмов герой-дете. — Б.пр. ↑

[3] От филма „Магьосникът от Оз“. — Б.пр. ↑

10.

Тони Вивалди не беше щастлив. Той крачеше напред-назад из кабинета в своята голяма къща и гризеше нокътя на палеца си така, сякаш пръстът му беше палка за барабан. Вивалди изгледа Бенедикт свирепо.

— Как е разбрал Слейтър? — попита той. — Какво не бих дал да ми бъде съюзник... ама той е толкова откачен! Непрекъснато гони лошите — Вивалди се спря и се наведе към Бенедикт. — Къде пише, че аз съм лош?

Бенедикт сви рамене.

— Отде да знам.

— Трябва да разберем кой е пропял. Него първо ще убием, после Слейтър. Какво ти става? — изръмжа Вивалди на Бенедикт.

— Онова дете ме плаши — рече Бенедикт тихо и навъсено. — Това означава ли, че ще променим уговорката за погребението?

Вивалди рязко се извърна и погледна бияча си така, сякаш изведнъж му бяха пораснали две глави.

— Да не си се смахнал? Когато Тони Вивалди предвижда кървава баня, познай какво става... става кървава баня.

— Ето, това харесват хората в тебе — рече Бенедикт.

— Ти си предвидлив домакин... аз искам да проверя дребното приятелче на Слейтър.

Слейтър и дребното му приятелче бяха на стотици километри разстояние — в Холивуд Хилс, недалече от къщата на бившата жена на Слейтър. Бонвилът зави към паркинга няколко пресечки по-долу от къщата и Слейтър изключи двигателя.

— Хайде, Джек — каза разгорещено Дани. — Онзи човек все трябва да е виновен за нещо.

— Единственото нещо, за което е виновен — рече Слейтър, — е, че се държи като задник. Арестувам ли го за това, ще трябва да арестувам половината население на Лос Анжелос. Може би дори повече от половината.

Дани се огледа наоколо.

— Защо спряхме тук?

— Защото бившата ми съпруга може да си е у дома.

— Не се безпокой, не е.

— Откъде знаеш?

— Много просто! Името ѝ го няма в надписите на филма.

Слейтър слезе от колата и така затръшна вратата ѝ, че автомобилът се разлюля.

— Момче, какво лекуват лекарите?

— Болни хора?

— Опитай пак.

Дани помисли за миг.

— Пациенти?

Слейтър кимна.

— Точно така. Тоест хора с много търпение.

Слейтър вдигна едната си ръка и отново се обърна към Дани:

— Окей, сега погледни лакътя на ръкава на якето ми. Какво става с него?

Дани беше извънредно озадачен.

— Какво става ли? Ами, той е на ръката ти. Просто си стои там!

— В какво състояние е?

— Хъ?... Изтънял е.

— Браво! И като сглобиш двете в едно, какво се получава?

— Търпението ти е изтъняло... изчерпало се е — отвърна Дани и поклати глава, възмутен от плоската шега. — Ега ти, колко тъпо!

В алеята пред къщата бе паркиран огромен джип с четири задвижващи колела. Гюрукът беше смъкнат, а над седалките минаваше дебела, извита като арка, хромирана тръба, увенчана отгоре с пет-шест прожектора, подобно на корона. Отстрани на боядисаната в катраненочерно броня бе изрисувано кълбо от огнени пламъци.

Дани гледаше в захлас, макар че той очакваше точно такива неща от Джек Слейтър.

— Леле, това ли караш в празнични дни?!

Слейтър го изгледа леко обиден.

— Не, това е колата на дъщеря ми.

Дани кимна одобрително.

— Бих искал да срещна момичето, което кара такава кола — каза той.

Слейтър посочи към входната врата.

— Какво чакаш? Иди и виж дали си е вкъщи.

— Спокойно — рече си Дани, изкачи стъпалата и почука на вратата.

Миг по-късно вратата се отвори и пред него застана Мередит Кепрайс, невинно момиче, което сега играеше своята първа роля във филм с Джек Слейтър. В плът и кръв, тя беше също толкова прелестна, колкото на картонената реклама във фоайето на „Пандора“.

Имаше дълга, мека, руса коса, падаща върху раменете ѝ, и големи, невинни, сини очи. Това, което най-много заинтригува Дани, бе фактът, че Мередит носеше хавлиен халат — само един хавлиен халат!

Обаче стана нещо още по-хубаво. Без да каже дума, но с усмивка на уста, Мередит протегна ръце, обхвана лицето на Дани с меките си длани и го целуна по устните. Дани кръстоса очи, после ги затвори и напълно се отдаде на целувката.

Искаше му се никога да не свършва, ала за негово най-голямо разочарование тя свърши. Дани залитна и отстъпи назад една-две крачки. Главата му се въртеше и бе останал без дъх.

— Мередит — рече той, все още замаян.

— Мередит ли? Надявам се, че имаш предвид Уитни.

Разбира се! Това не беше Мередит Кепрайс — актрисата, а Уитни Слейтър — героинята във филма.

Дани се помъчи с всички сили да се съвземе колкото е възможно по-бързо.

— Да! Тъъ, извинявай. Уитни, разбира се.

— Ти да не си Скизи?

— Скизи ли? Не, аз съм...

Но Уитни вече не се интересуваше. Тя погледна над него и видя баща си.

— Татко — изписка Уитни и се хвърли в ръцете му.

Стандартната навъсеност на Джек Слейтър изчезна и лицето му светна, когато видя дъщеря си.

Двамата се прегърнаха на стълбите, залюлявайки се леко наляво и надясно, без да обръщат внимание на Дани, който трябваше да

признае, че тази страна от характера на якото филмово ченге средният зрител никога не бе виждал: Джек Слейтър — семеен мъж.

Дани го последва в къщата. Беше скромно бунгало с две спални, но с една-две чудесни подробности: подове от тисово дърво и червена тухлена камина с пламтящ огън.

— Здравсти — рече Дани, опитвайки се да се вмъкне между бащата и дъщерята. — Аз съм Дани Медигън. Разбирам, че не съм живял кой знае колко, но след тази целувка трябва да знаеш, че животът ми тръгва надолу.

Уитни се усмихна. Усмивката ѝ беше ослепителна и широкоекранна.

— Татко, той е толкова сладък.

Слейтър енергично поклати глава отрицателно.

— Не, не, не! Изобщо не е сладък, ами е безнадеждно откачен. Скоро ще започне да ти казва, че те обожаваш в „Отнесени от вихъра“.

— Не. Това сега е първият ѝ филм.

Колкото до Слейтър, той смяташе, че казаното току-що от Дани потвърждаваше думите му.

— Видя ли? А сега, кой е този Скизи?

Като всеки баща, Джек Слейтър имаше много лошо мнение за приятелите на дъщеря си.

Уитни сви рамене и леко се засмя. Беше прелестен, звънлив смях, който накара Дани отново цял да изтръпне.

— Просто такава е практиката на женския клуб в университета. Прикрепят към тебе някой първокурсник и когато той дойде на вратата ти, ти го целуваш.

Дани се изпъчи гордо. Училището явно ставаше много поинтересно след време. Изведнъж той вече имаше причина да желае осъществяването на желанието на майка си да учи в колеж. Питаше се дали не може човек да е първокурсник през всичките четири години...

— Трябва да се обличам — съобщи Уитни. — Обади се на телефона... и ако е за мене, кажи, че ще се изкъпя и ще бъда готова... о, след по-малко от час.

Дани леко въздъхна, когато тя излезе от стаята и тогава сякаш се изтръгна от тъпоумното вцепенение, в което бе изпаднал. Огледа се наоколо. Най-забележителното нещо в стаята беше голямата купчина

пари в банкноти от по сто долара, струпани върху бюрото в ъгъла. Толкова много пари Дани не беше виждал в живота си.

Слейтър проследи погледа му и се почувства задължен да обясни.

— Стара улика — рече той. — От един случай за голяма фалшификация на пари.

Дани разгледа отблизо една от банкнотите.

— Леле, изглежда като истинска!

— Така е — рече Слейтър, — но когато я запалиш променя цвета си по особен начин.

— Какво правят тук тези банкноти?

— Опитях с тях да платя издръжката на жена ми — отвърна Джек Слейтър глуповато. — Не стана. Не ѝ минават такива на моята бивша.

Той отвори едно чекмедже в бюрото, за да прибере парите, после изведнъж се спря. Пребледня и се взря в чекмеджето така, сякаш бе видял призрак.

Заинтригуван, Дани надникна зад партньора си, за да разбере какво го бе извадило от равновесие. В известен смисъл Джек Слейтър наистина бе видял призрак. В чекмеджето имаше снимка. Беше снимка на Слейтър и малко момче на около една година, възседнало раменете на баща си. Несъмнено това беше Ендрю, синът на Слейтър, който така незабравимо се бе намесил в случая с Изкормвача във втората част от приключенията на Слейтър. Слейтър успя да се справи с обзелите го чувства и бързо се овладя. Той пъкна банкнотите в чекмеджето и го затвори с рязко движение, ала не можа да изтръгне от погледа си своята покруса.

— Какво има? — попита Дани.

— Нямах ли случайно някоя пура в себе си? — попита тихо Джек Слейтър.

Дани поклати глава отрицателно.

— Съжалявам...

Слейтър се упъти към вратата.

— Ще се върна — измърмори той.

Дани го видя, че излиза и каза:

— Знаеш ли, Джек, не бива да преиграваш!

Навън Джек Слейтър бе обзет от някакво мрачно и тайнствено настроение, както става във филмите. Вътре бе уютно, гореше огън, чувстваше се сигурен и спокоен. Навън духаше неприятният, горещ вятър на Санта Ана, който го изнервяше и потискаше още повече. Слейтър вървеше с наведена глава и празен поглед, упътил се към магазинчето за пури на ъгъла.

Всъщност не му трябваше пура. Той просто искаше да излезе от къщата, да се махне от тъжния момент със снимката. Въпреки това, обаче не можеше да се освободи от ужасната картина, заседнала в съзнанието му...

Мигът, в който Изкормвача замахна с ножа към сърцето на Ендрю, Слейтър прониза с изстрела си рамото на злодея. Ударът бе толкова силен, че той полетя и се задържа едва на ръба на покрива, олюлявайки се там за миг, който на Слейтър се стори цяла вечност. За части от секундата изглеждаше, че всичко ще има щастлив край. Изкормвача среща заслужената си смърт, детето е спасено, Джек Слейтър е великият герой, както обикновено. Обаче сценарият излезе от руслото в последния възможен миг.

Докато се люлееше между живота и смъртта, Изкормвача успя да пъхне един от костеливите си пръсти в яката на Ендрю. Изкормвача полетя към коравата земя сред море от проблясващи червени и сини полицейски светлини... повличайки със себе си и Ендрю. Слейтър още чуваше писъка...

Онази нощ, там горе на покрива за Дани може би беше като на кино, ала за Джек Слейтър си беше живата истина.

11.

— Щеше да е горе-долу на твоята възраст...

Дани подскочи като ударен от електрически ток, бързо пусна снимката на Ендрю Слейтър обратно в чекмеджето и светкавично се обърна.

Уитни бе прекарала по-малко от час под душа. Беше облечена и изглеждаше страхотно, шашващо красива.

— Зная — каза Дани. — Изкормвача го уби преди три години. Дръпна го от покрива. Баща ти видя всичко.

Уитни се втренчи в него объркана, опитвайки се сякаш да сглоби нещо в съзнанието си.

— Откъде знаеш всичко това?

Дани сви рамене.

— О, ами не се ли сецаш... във вестниците пишат много за баща ти. Аз се интересувам от истински престъпления... и така...

На входната врата се позвъни. Уитни изглеждаше леко ядосана.

— Това трябва да е Скизи.

Дани беше вече „свой човек“.

— Ще го разкарам — каза той като някой здравеняк от... е, от филмите.

Проблемът беше в това, че на вратата не беше Скизи, а мистър Бенедикт, снабден с петима нови главорези като всеки един бе въоръжен до зъби. Белезите, татуировките и космите по лицето бяха естествено част от маскировката.

— Здравсти, Тото — рече мистър Бенедикт.

Дани се хвърли напред и натисна с рамо вратата, опитвайки се да я затвори, но за нещастие един от главорезите я блъсна и Дани отлетя обратно в стаята. Уитни нададе пронизителен, остър писък. Когато в дробовете ѝ не остана въздух, тя спря, пое дълбоко въздух и започна отново.

Никой от лошите не изглеждаше особено целенасочен. Те се мотаеха из къщата, един от тях набързо и грубо претърси Дани.

Бенедикт се тръшна в едно кресло и свали слънчевите си очила. Този път той имаше съвсем друго стъкло око, на което сякаш бе написано нещо. Дани се изплаши, ала въпреки това си помисли, че мистър Бенедикт навярно има цяла колекция от различни изкуствени очи, скрита някъде, та да може да си ги сменя, когато му се прииска. Нормалните хора обикновено сменяха вратовръзките или ръкавелите си.

Бандитът измъкна портфейла на Дани от задния му джоб и го подхвърли на мистър Бенедикт, който взе да го разтваря така, сякаш беше някое булевардно романче.

— Джек да е тук? — попита небрежно той.

Дани мислеше трескаво.

— Мистър Слейтър е навън. По следите на някого е, нали знаете?

Уитни продължаваше да крещи. Тя имаше мощен глас, но ако не друго, след пристигането на мистър Бенедикт и приятелчетата му, като че ли беше удвоила мощта на викането си.

Дани доби усещането, че ако завика още по-силно, кучетата в квартала също щяха да дотичат. Момичето бе обзето от сляпа паника и Дани не можеше съвсем да я разбере. Как можеше хладнокръвно момиче като нея, което караше такъв як джип и с баща-герой и ченге (при това тя бе героиня във филм), да бъде толкова уплашена? Дани беше най-обикновено момче и бе нормално той да е уплашен, но Уитни... Уитни трябваше да е свикнала с всичко това.

Пищенето като че ли раздразни мистър Бенедикт. Той разтърка слепоочията си и изкрепя заповеднически:

— Махнете я и я научете как да си затваря устата!

Почти инстинктивно Дани пристъпи крачка напред.

— Бенедикт!

Мистър Бенедикт и наемниците му изглеждаха искрено изненадани от авторитетния глас на Дани. Впрочем самият Дани също беше малко изненадан.

— Да, Тото?

Дани размаха показалеца си предупредително.

— Само косъм да падне от главата ѝ и...

Бенедикт се изправи, отиде до Уитни, отдели един косъм от нейната прелестна руса коса и го отскубна от главата ѝ. Уитни поднови

пищенето си с двойна сила, като че ли я горяха с нажежен до червено ръжен.

Мистър Бенедикт се върна до креслото и седна в него. После опъна косъма с две ръце и го скъса, усмихвайки се заплашително.

— Ти какво казваше?

Дани наведе глава.

— Няма значение.

— Изхвърлете я — заповяда Бенедикт.

— Разбрано, шефе — рече единият от главорезите, бутайки момичето към едната от спалните. Кръвта на Дани кипна в жилите му, но така поне стана малко по-тихо.

Бенедикт размаха портфейла към своя малък пленник.

— Мисля, че Шерлок Холмс е казал следното: „Когато човек се отърве от всички логически обяснения, единствено вярно остава нелогичното, колкото и да е невъзможно“.

— А, този Шерлок ли? — рече Дани.

Мистър Бенедикт не бе в настроение да се шегува.

— Аз знам, че името ти е Даниъл, но ти откъде знаеш името ми?

Дани се опита да изглежда самоуверен.

— Слейтър ми показа една полицейска снимка. Лесно разпознахме лицето ти.

— Никой ли не ти е казал, че е неучтиво да правиш физиономии?^[1]

Гласът на Бенедикт беше така хладен и пресметлив, че бе ясно едно; дори той не намираше плоската шега за забавна. Просто от него се очакваше да каже точно това, както от всеки филмов злодей.

Бенедикт измъкна два документа за самоличност от портфейла на Дани. Единият беше личната му карта от 131-во основно училище, а другият — картата му за библиотеката в Ню Йорк, върху която имаше голям бял лъв.

— Даниъл Медигън от Ню Йорк... не си ли малко далече от дома си? Кога пристигна тук?

— Току-що — отвърна Дани.

Бенедикт се наведе напред в креслото, подобно на адвокат, който се готви да направи на кайма някой свидетел, застанал пред съда.

— Тогава, я ми кажи... откъде знаеш какво се е говорило в задния двор на Вивалди?

Дани отговори много бързо — твърде бързо, за да се допуснеше, че казва самата истина.

— Чух.

— Значи гласът ми се е чул на пет хиляди километра?! Чудя се защо ли не ти вярвам?

— Ммм... чух един запис.

Бенедикт се дръпна назад в креслото и го изгледа втренчено.

— Значи в клоните на дърветата е имало микрофони?

— Не можете да си представите дори колко много!

— А за стъкленото ми око? От къде разбра за него?

— Видях го — рече твърдо Дани.

Мистър Бенедикт се усмихна така, сякаш бе чул точно това, което му бе необходимо.

— Най-послед истината! Ти, разбира се, си се криел в клоните на дърветата заедно с микрофоните, нали?

Дани поклати отрицателно глава.

— Не, видях го във филма.

— Във филма!

Мистър Бенедикт мълча почти цяла минута. После каза:

— Убивал съм хора и по-малки от тебе. Ще се постарая да не го забравям.

Тази мисъл всъщност изобщо не бе напускала съзнанието на Дани.

Бенедикт отново насочи вниманието си върху съдържанието на портфейла. Дани усети как сърцето му се разгуптя, когато злодеят извади половинката от вълшебния билет на Ник и го заразглежда втренчено. Той се сви от страх и с мъка потисна желанието си да извика: „Не го докосвай!“. Искаше му се да грабне билета от ръката на Бенедикт, обаче ясно съзнаваше, че главорезите в стаята са насочили оръжията си към него. Само една погрешна стъпка и... сбогом, Дани Медигън.

За разлика от всички други, тук, в страната на филмите, мистър Бенедикт сякаш усещаше вибрациите на билета. Малкото късче хартия го хипнотизираше и той непрекъснато го въртеше в ръцете си, разглеждайки го с интерес така, както бижутер би разглежда скъпоценен камък.

Дани знаеше, че трябва да отвлече вниманието на Бенедикт.

— Слушай, за каквото и да става въпрос, това е работа между тебе и Слейтър. В онова бюро има пари...

При споменаването на пари всички главорези в стаята изведнъж дълбоко се заинтересуваха.

— Вземете ги — продължи Дани — и ни оставете на мира. Мене и Мередит... ъъ, Уитни.

От спалнята Уитни продължаваше монотонно да пищи.

— Така ли?

Бенедикт сложи билета обратно в портфейла, а него пъкна в собствения си джоб. Той кимна рязко към бюрото и един от бандитите отвори чекмеджето. Бандитът грабна парите и ги вдигна високо, за да може Бенедикт да ги види.

— Мама му стара, шефе! Тук май има няколко хилядарки!!!

Смятайки, че няколко хиляди долара са нищо за господата Бенедикт и Вивалди, главорезът започна да тъпче банкнотите по джобовете си. Бенедикт всъщност не даваше и пукнат грош за парите и почти не обърна внимание на своя лаком подчинен. Той обаче много внимателно изучаваше с поглед Дани. В очите на малкия гореше особено пламъче така, сякаш той им бе погодил страхотен номер.

Внезапно Бенедикт вдигна ръка като полицай, който спира движението.

— Чакай? Ями дай тези пари!

„Край!“, помисли си бандитът. Той подаде парите, но много неохотно.

Бенедикт заразглежда банкнотите също толкова внимателно, колкото бе изучавал вълшебния билет.

— Банкнотите са белязани, нали?

Дани сви рамене и се опита да изглежда невъзмутим.

— Белязани пари! Как ли пък не?!

В гласа на Бенедикт прозвуча стоманена нотка, която никак не се хареса на Дани.

— Белязани са, нали, Даниъл? — настояваше ексекюторът. — Опитваше се да ме преметнеш с белязани пари, нали?

— Кой, аз ли?! Ами!

Дани се помъчи с всички сили да изглежда обиден. Видът му сякаш казваше: как можа да си помислиш такова нещо?

— Не се опитвай да играеш игрите на възрастните хора, момче — рече подигравателно Бенедикт. — Само ще си изпатиш така.

Той грабна парите и хвърли всички банкноти в огъня. Пламъците весело затанцуваха, но всички главорези се натъжиха много като видяха толкова много пари да се превръщат в пламъци и дим.

Точно тогава Дани изведнъж осъзна, че Уитни продължаваше да пици.

Тя обаче не беше в беда. Още първия път, когато единият от главорезите я бе ударил, Уитни бе побесняла. Ударът беше силен, с opakото на ръката. Бе я запратил чак до стената и обратно, за да се натъкне на още едно кроше.

В крайчеца на устата ѝ се виждаше капка кръв и върху кожата ѝ започваше да се надига грозна синина.

Виковете на Уитни престанаха за малко и тя успя да прошепне двете ужасяващи думи: „Голяма грешка!“.

След това продължи да креци и се хвърли върху главореза с всичко, което имаше. Първо тя заби в стъпалото на бандита остра кама, с която прониза кожата на обувката, плътта и костта му и го закова за пода. Наемникът се опули, зашеметен от силната болка и свирепата жестокост на нападението. Само преди секунди тя беше една тийнейджърка, изпаднала в истерия, а сега се бореше като тигрица.

Острието в ръката на Уитни изведнъж се изтръгна от пода и се заби в долната челюст на главореза със силата на товарен влак. Болката взриви съзнанието му и той видя ярки бели звезди. Главата му се отметна назад с грозен пукот.

Наемникът на Бенедикт вече никога нямаше да разбере, че виковете и паниката на Уитни, с които тя симулираше поведението на глезла, изпаднала в беда, бе всъщност рутинна практика. Използваше я до тогава, докато успееше да изненада нападателя си. Тя продължи да пици, бутайки трупа на земята. Все още викайки, Уитни измъкна пицова на бандита, все още викайки, тя го отвори с трясък и завъртя барабана.

— Хубав нож! — рече Дани и нервно преглътна. — Бива си го! Наистина си го бива!

Мистър Бенедикт бе измъкнал от вътрешния джоб на самото си дълго сребърно острие с кокалена дръжка и се бе навел над Дани.

Острието на кинжала беше на сантиметър от лицето му. Заболя го, само като погледна ножа. Затова Дани се помъчи да не го гледа.

— Да — съгласи се Бенедикт, — но не е достатъчно да имаш хубав нож. Трябва също да знаеш как да го използваш.

В съзнанието на Дани нямаше ни най-малко съмнение, че мистър Бенедикт знае много добре как се използва нож.

Той сигурно беше много нужен, когато приближеше Денят на благодарността^[2].

— Съвсем леко ще те нараня просто за да видиш, че не се шегувам.

— Вярвам ти — успя да измънка Дани.

Той забеляза, че Уитни бе престанала да вика. Това можеше да бъде само лош знак.

— Не, аз настоявам — каза Бенедикт и студеното острие докосна врата му.

Дани потръпна от болката и започна да се дърпа.

Тогава Уитни влетя през вратата с пищов готов за стрелба и насочен право към главата на Бенедикт.

— Не мърдай! — изкомандва тя.

Изведнъж всички замръзнаха по местата си. Четиримата бандити бяха сварени съвсем неподготвени. Никой не беше достатъчно близо до нея, за да може да я обезоръжи преди Уитни да стреля: изстрел, който щеше да пръсне главата на Бенедикт и да я направи на каша.

— Кажи им да хвърлят оръжието — рече спокойно Уитни, — иначе ще декорирам стаята в ранно американски мозъчен стил.

Дани почувства силен прилив на любов в сърцето си. Какво повече можеше да иска от една жена здраво момче като него и с червена кръв в жилите си. Тя беше красива, владееше оръжието и притежаваше речник, изпъстрен със страхотни и цветисти заплахи. В нея нямаше абсолютно нищо, което Дани да иска да промени.

Ала Бенедикт не бе съвсем готов да се предаде. Той натисна по-силно ножа в гърлото на Дани.

— Преди да ме убиеш, аз ще убия него — каза просто той.

Беше класическо мексиканско положение. Но то бе нарушено в един миг. На входната врата някой настойчиво тропаше. Шумът бе достатъчно неприятен, за да накара Уитни да извърне поглед само за част от секундата.

Нищо друго не бе нужно. Главорезите избиха пицова от ръката на Уитни, сграбчиха я за китките и извиха ръцете ѝ на гърба. Тя погледна към Дани и сви рамене сякаш искаше да каже: каквото можах, направих...

Бенедикт се усмихна.

— А сега, хайде да видим кой чука на вратата, нали? И бъдете много внимателни. Може да е нашият приятел, Джек Слейтър.

Двама от биячите тръгнаха към вратата. Те застанаха от двете ѝ страни, после рязко я отвориха с оръжия, готови за стрелба.

Обаче не беше Слейтър, както горещо се надяваха Уитни и Дани, а някакъв дребен и тънковат младеж. Той се наведе напред със затворени очи и устни протегнати напред за целувка.

— Кой е той бе? — попита Главорез №1.

Уитни вдигна очи към небето и простена:

— Скизи!

Миг-два всички стояха и се гледаха. Никой не забеляза, че банкнотите, хвърлени в камината преди няколко минути, се бяха превърнали в яркочервен пушек, виещ се нагоре към комина.

Никой, освен Джек Слейтър, разбира се, който се връщаше от магазина за пури на ъгъла.

Вратата на верандата избухна навътре, а мощният удар направи стъклото ѝ на прах, сякаш хиляди вулкани изригнаха едновременно.

Джек Слейтър се присъедини към компанията.

Джек Слейтър нямаше нужда от форсиране. В момента, в който стигна до стаята, той беше вече набрал скоростта, каквато би развила една суперпродуктивна машина, сееща навсякъде първокачествен хаос.

Главорезите, които бяха най-близо до Слейтър, попаднаха първи в неговата мелница. Той грабна по един с всяка ръка, след което кръстоса ръце и провря дланите си, дърпайки спусъците на оръжията им. Автоматите, които бандитите стискаха, изтрещяха и всеки куршум покоси срещуположния главорез.

Слейтър ги остави да паднат. Единият се свлече в креслото, като як бачкатор, трупясал в края на дълъг и изморителен работен ден, а другият се стовари в средата на стъклената масичка за кафе и я разби на парчета.

Главорез №3 си мислеше, че е взел Слейтър на мушка. Той се прицели в него... и трябваше само да дръпне спусъка, а Слейтър да се изпари. Толкова просто, нали?

Не съвсем. Слейтър се хвърли на пода и се изтърколи зад едното кресло, когато първите два куршума се забиха в дъсчения под и наоколо се разхвърчаха трески. Третият изстрел щеше да го убие. А може би не...

Слейтър действаше, без да мисли. Той изтръгна шнура от един лампион и допря оголения край на кабела до крака на мъртвия главорез в креслото. Трупът конвулсивно се затресе като марионетка, а мъртвите пръсти се свиха върху спусъка на автомата, който все още бе в ръцете му. Чу се откос и пет тлъсти пиявици се забиха в тялото на поредния нападател на Слейтър.

При следващия главорез положението беше: двуцевна карабина срещу два здрави юмука. Слейтър навлезе в обсега на оръжието, но светкавично скъси разстоянието и здравата халоса бияча като изби пушката от ръцете му.

Бенедикт обаче също желаше да се включи в играта. Точно когато той вдигна ножа от гърлото на Дани, за да го запрати към Слейтър, Дани се хвърли към краката на Бенедикт, блъсна го силно и той се стовари на пода.

Бенедикт мигновено скочи на крака отново, ала вместо да се включи пак в битката, той се втурна към вратата. Миг преди да изхвърчи навън обаче, главорезът направи нещо много странно. Той се тупна отзад по темето и изкуственото му око изскочи, падна на земята и заподскача като стъклено топче.

Дани бе окаменял... слисан от собствената си смелост и смаян от внезапната проява на малодушие у Бенедикт. Вече окуражен от факта, че се бе справил с най-трудния главорез в стаята, Дани реши да помогне на своя стар приятел, Джек Слейтър.

Той грабна ножа на Бенедикт и го хвърли, очаквайки той да се запремята и накрая да се забие в гърдите на последния главорез в стаята... точно както става във филмите. Обаче не стана точно така.

Кокал се удари в кокал, когато дръжката на ножа цапна Слейтър по главата. Това даде достатъчно време на главореза да се хвърли към автомата си. Той се извърна и двете цеви избълваха две смъртоносни струи горещо олово, които удариха Слейтър право в гърдите. Ударът бе

толкова мощен, че го повдигна от земята и го запрати на метър и половина навътре в стаята.

Дани почувства как протоплазмата в клетките му се вледенява и как му се завива свят. Никой, нито дори Джек Слейтър, не би могъл да оживее след такъв мощен откос на дванадесет милиметрова двуцевка. Беше се случило немислимото и Дани бе причината за това: Джек Слейтър със сигурност бе мъртъв.

Обаче не беше.

За част от секундата, след като бе паднал на земята, той отново се изправи и започна да стреля. Бе грабнал тридесет и осем милиметровото оръжие на Уитни, което бе намерил сред хаоса на пода във всекидневната. Трите светкавични изстрела удариха последния главорез в гърдите и го запратиха през прозореца с цветните стъкла право в предния двор.

Всичко свърши... Просто ей тъй. В стаята се стелеше прах от мазилка. Цареше пълна тишина. Уитни и Дани стояха неподвижни като статуи, а Слейтър се извърна все още с оръжие в ръка, държащ под прицел всичко в стаята. Якето и тениската му висяха на парчета от мощния откос. Отдолу се виждаше защитната му ризница „Кевлар“, която бе сложил под дрехите си. Дани беше благодарен, че Слейтър се обличаше подходящо за всеки случай.

Никой не знаеше къде точно е Скизи.

Тогавя Слейтър зърна синината под окото на Уитни. Той премига изненадан и лицето му помръкна. Някой се бе осмелил да удари неговото малко момиче. Мнооого голяма грешка!

— Трябва да настигна оня с червеното око — каза насечено той.

И всичко започна отначало. Слейтър се изстреля към вратата като ракета, тичайки с всичка сила. Дани се поколеба за миг, после и той го последва.

И по-скоро се опита да го последва. Джек нямаше време да отиде до колата си, която бе паркирана през няколко улици. Ето защо той хукна пеша надолу по хълма, отправяйки се към шосето. Беше класически пример на обзет от налудничавя фиксидея човек. Размахваше ръце и неумолимо напредваше като тичаше по най-прекия път към шосето, без да обръща внимание на онова, което се изпречваше на пътя между него и главорезите.

Слейтър прекоси задния двор на съседите си — разлетяха се трески от порти и огради. По тежките му ботуши полепнаха буци пръст от добре поддържаните цветни лехи. Едно куче-пазач раззина уста, за да излае негодуващо, ала щом видя лицето на Слейтър, реши да не се обажда.

Дани само видя как неговият герой изчезна зад хълма. Той се огледа отчаяно наоколо и до входната врата видя едно ярко розово дамско колело, украсено с ярки знаменца на дръжките, а между тях бе закрепена бяла плетена кошничка. Кошничката пък беше украсена с фриз от весело подскачащи смърфове. В този миг Дани се питаше за какво ѝ бе на Уитни това захаросано, най-обикновено момичешко колело, което си беше чист смърфомобил, когато тя бе истинска жена — владееше оръжието без грешка и караше джип, голям колкото планина.

В своя кратък живот до този момент Дани бе имал съвсем ограничен опит с жените, но имаше усещането, че никога няма да може да ги разбере. Той тъжно поклати глава, възседна розовото колело и се спусна след своя герой.

— Какви неща само правя заради този човек — каза на глас Дани.

Гангстерът с дръпнатите очи, мистър Чу, караше колата, с която Бенедикт се надяваше да офейка. Той се бе свил върху седалката до шофьора и гледаше назад в посоката, от която идваха, очаквайки всеки миг Слейтър да се появи зад тях с ревящия си бонвил.

— Дай газ! — заповяда Бенедикт. — Щом стигнем шосето и сме си у дома.

— Ей... шефе?! — рече шофьорът.

Бенедикт се обърна и погледна напред, изправяйки се над гюрука. Застанал по средата на пътя със своя „Блекхок“, насочен право напред, и леко разкрячени крака, подобни на железобетонни диреци, стоеше Джек Слейтър. Оръжието подскочи и стреля — двеста и четиридесет огнени топчета, предизвикващи мигновена смърт, се забиха в колата.

Шофьорът натисна спирачките и така силно изви волана, сякаш се канеше да го изтръгне от кормилното устройство. Огромният автомобил поднесе и направи завой от сто и осемдесет градуса. Гумите изсвистяха и оставиха черна диря по асфалта. Слейтър не помръдна.

Оръжието бълваше тлъсти пиявици, които се вливаха в корпуса на колата, откъсвайки огромни парчета горещ метал. Това положение беше най-близо до онова, в което те обстрелват с противовъздушно оръдие, а си все още на земята.

Мистър Чу все още успяваше да държи колата на скорост. Той натисна газта, автомобилът подскочи и се спусна напред и нагоре по хълма, откъдето бяха дошли само преди две секунди.

Дани се спускаше по хълма, когато чу стрелбата и свистенето на гумите.

— Джек! Къде си? — извика той и покрусено заклати глава. — Направо не мога да повярвам! Участвам в екшън филм, а пропускам най-важната част от екшъна!

В този период от своя живот Дани още не знаеше израза: „Внимавай какво си пожелаващ... защото може и да го получиш“. Но по-добре, че не го знаеше.

Като зави зад ъгъла, той видя колата на Бенедикт бясно да се носи нагоре по хълма, право срещу него, като че ли големият седан се бе прицелил в мизерното велосипедче сякаш бе смърфоизтребител. Пет-шестстотин метра и край!

— Олеле майчице! — изкрещя Дани, сграбчи дръжките на колелото, а знаменцата заплюяха от двете му страни. Той болезнено преглътна. — „Таран“^[3]! Това е „таран“!

Дани завъртя педалите, отначало бавно, после все по-решително, набирайки все по-голяма скорост надолу по хълма. Устата му бе стисната мрачно, а върху лицето му ясно се четеше: този смел боец среща смъртта. Той изобщо не подозираше колко абсурдна бе цялата ситуация: двутонен автомобил се носи срещу розово момичешко колело с пет скорости, украсено със смърфове.

Сблъсъкът беше неизбежен. Дани се изпоти, затвори очи и започна да припява:

— Всичко ще свърши добре! Всичко ще свърши добре! Това е филм! Аз съм от добрите! Всичко трябва да свърши добре!

Тогава Дани отвори очи и студената, ужасяваща, неумолима истина го блъсна право в лицето няколко секунди преди да го стори колата.

— Аз съм комедийна отрепка! О, мамка му, аз съм комедийна отрепка! Няма да свърши добре!

Той сви в страни и скочи от колелото, чувствайки как горещият полъх от колата (и от смъртта) минава над него. Колелото се запремята надолу, хлъзгайки се по стръмния хълм, докато най-накрая се спря в страни от пътя, цялото изпочупено. Дани се просна до останките от колелото на Уитни, все още здраво стиснал очи — боеше се, че ако ги отвори, ще разбере, че така или иначе е мъртъв.

Тогава усети миризмата на пура. Доколкото му бе известно, мъртвите не чувстваха миризми. Той отвори едното си око и видя Слейтър да се навежда над него.

— Смятам, че здравата ги стреснах! — рече Дани.

Слейтър поклати глава, после се пресегна надолу, вдигна Дани от земята, премятайки го през рамо като празен чувал и тръгна нагоре по хълма, хванал с другата си ръка смачканото колело.

[1] Тук игра на думи — От to make a face (англ.). — Б.пр. ↑

[2] В деня на благодарността се колят пуйки, тъй като пуйката е традиционното ястие на трапезата. — Б.пр. ↑

[3] Положение, при което два противникови автомобила се насочват един срещу друг с голяма скорост. Изходът често е смърт за двамата или за шофьора, чиито нерви не издържат и свие встрани. — Б.пр. ↑

12.

Дани се отпусна върху широкия гръб на Слейтър, благодарен за това, че бе останал жив след страховитите събития за последните дванадесет минути. „Невероятно!“, мислеше си Дани. „Колко много екшън може да се случи за толкова малко време!“ Разбира се, фактът, че всичко това беше само на филм, помагаше. В истинския живот толкова много неща не биха могли да се случат наведнъж... И тогава го осени прозрението! Истинският живот! Най-лошото бе станало! Бенедикт бе откраднал портфейла му и от тогава бе минала сякаш цяла вечност, а това означаваше...

— Билетът е у Бенедикт — каза Дани с мъртвешки глас.

Какво щеше да прави сега? Чудеше се колко ли е часът в истинския свят. Майка му щеше да го убие... щеше да се разтревожи до смърт.

— Колко жалко! — измърмори Слейтър, все още неубеден от всички тези филмови изпълнения. — Какъв срам! А аз го исках за колекцията си.

Но Дани беше твърде уморен, за да спори с него. Освен това, беше доста приятно, когато някой те носеше обратно към сигурността и спокойствието.

Макар че, когато стигнаха до къщата, нещата не изглеждаха чак толкова спокойни и сигурни. Цялата улица и предният двор бяха претъпкани с полицейски коли и линейки. Един хеликоптер кръжеше високо във въздуха и осветяваше с прожекторите си мястото на произшествието в тъмнината.

Вътре положението беше още по-лошо. Продължителните престрелки създават страхотно безредие. Навсякъде бе посипано с парчета от стъкло и трески от изпочупени мебели, да не говорим за надупчените и накълцани на кайма бандити. Товареха труповете на носилки, а от там в линейките на службата по съдебна медицина. Униформени полицаи преглеждаха стаята и събираха веществени доказателства.

Слейтър огледа руините, после седна до единствения здрав прозорец и унило смукна от пурата си. Насинен, контузен и определено в мрачно настроение, Джек изглеждаше така, сякаш всички тези дейности около него никак не му бяха по вкуса.

Дани се пооживи и с възвръщането на силите му се върна и желанието му да докаже на Джек Слейтър, че всичко това е на филм. Искаше също да опита да развесели приятеля си. А какъв по-хубав начин да развесели Джек от този да му покаже, че той всъщност не беше прецакано ченге, чиито действия бяха донесли побой над дъщеря му от страна на главорезите. Той беше велик филмов герой и милиони хора го обичаха!

Изведнъж Дани бе осенен от блестяща идея. Той грабна от бюрото лист и писалка и бързо надраска една дума — извънредно лоша и мръсна дума, която започваше с буквата „П“.

Тогава Дани пъкна листа под носа на Слейтър и каза със заповеден тон:

— Прочети това на глас.

Слейтър погледна листа и направи физиономия на погнуса.

— Кога най-после ще пораснеш?

Дани направи всичко възможно, за да го прильже.

— Само кажи тази дума! Хайде, заради мене!

Слейтър поклати глава обиден.

— Това да не е още едно от твоите филмови доказателства?

— Може би — отвърна Дани закачливо.

— Момче, не желая да казвам тази дума.

— Коя дума?

Слейтър му хвърли поглед, който бе почти толкова мръснишки, колкото и думата, надраскана върху листа.

— Я се разкарай!

Дани го изгледа ликуващ.

— Не можеш да я произнесеш, нали? Не можеш, защото този филм е разрешен за деца. Хайде де, признай!

Слейтър му обърна гръб сърдито.

— Не е нужно да признавам какво и да било.

— Да, да! Ега ти!

— Внимавай как говориш!

— Детектив Слейтър?

Беше Скизи. Когато започна стрелбата, той се втурна да се скрие някъде и бе останал скрит дълго, след като всичко бе приключило.

— Да?

— Човекът с едното око... — рече Скизи с надеждата, че ще бъде полезен. — Видях част от номера на колата му.

„Чудо голямо!“, помисли си Слейтър, а после каза:

— Браво... Чакай! Да нямаш предвид мъжа със стъкленото око?

Скизи бе озадачен.

— Не — рече той. — Когато го видях за последен път, той имаше само едно око.

— О, да — намеси се Дани. — Точно така. Забравих да кажа...

В другия край на стаята един униформен полицаи тъкмо се навеждаше за малкото стъклено топче.

— Намерих го — рече той, вдигна го и го разгледа отблизо. — Върху него е написано нещо: „Отмъщението е мое“. Какво означава това?

— Не го докосвай! — изкрещя Слейтър. После добави: — Бомба!

Стъкленото око избухна и изведнъж цялата стая се изпълни с дим и пламъци. Взривът беше оглушителен. Разнесоха се викове и писъци, разхвърчаха се трупове.

По изчисленията на Дани тази беше втората голяма експлозия за деня.

Бенедикт не се чувстваше много добре. Той се върна в стаята си, намираща се в голямата къща на Тони Вивалди и се заключи. Първокласният убиец беше още по-изплашен от преди. Самото усещане не го притесняваше — това не бе характерно за хора с неговата професия. Силно го тревожеше нещо в детето, но не можеше да разбере какво е то.

Инстинктивно, без да мисли (той едва ли осъзнаваше какво прави), Бенедикт включи телевизора, който се намираще в ъгъла на стаята, и се отпусна в креслото си. Може би отговорът беше в портфейла. Бенедикт го извади и започна внимателно да изучава съдържанието му.

Нямаше нищо особено, което да не се среща в портфейла на всяко момче: много малко пари. Личната ученическа карта и картата за

библиотеката той бе видял вече. Карта за автобуса беше най-обикновена, а също и снимката на тъмнокосата жена на средна възраст, която според Бенедикт беше майката на момчето.

Оставаше билетът. Имаше нещо в това лъскаво късче хартия, което го привличаше неудържимо. С билета в ръка Бенедикт се изправи и закрачи напред-назад из стаята като през цялото време го гледаше.

Просто не можеше да разбере и клатеше глава объркан. Той се спря и понечи да се облегне на стената, за да помисли... Но вместо да се подпре на нея, ръката му мина през нея!!!

Бенедикт бе обзет от паника, дръпна ръката си и я изгледа. Нищо й нямаше. Нищо не се бе променило... освен че сега той притежаваше силата да преминава през твърди тела. Билетът в другата му ръка светеше и едва ли не му намигаше. Сякаш го предизвикваше: „Хайде де, сецаш ли се какво става?“.

Отговорът дойде от телевизора. Тъкмо започваше някакво предаване. Чу се характерният глас на Род Сърлинг:

— Вие пътувате в друго измерение — измерението на духа...

И тогава започна познатата мелодия от „Зоната на здрача“:

— Ду-ду, ду-ду, ду-ду, ду-ду...

Бенедикт се усмихна. Беше превъзходен край на един иначе скапан ден.

13.

Лейтенант Декър бе толкова сърдит, че непрекъснато сменяше цвета на лицето си. Беше явление, което Дани наблюдаваше с огромен интерес, тъй като без друго не разбираше почти нищо от онова, което говореше Декър.

Той и Слейтър стояха в офиса на лейтенанта. И двамата имаха сажди по челата и брадичките си, което на езика на киното означаваше: „Преживях страхотна експлозия, но за щастие се отървах само с няколко драскотини и синини“.

— Майка му стара, Слейтър! — ревеше Декър. — Целият кабинет на губернатора се е заел с моите космати орехи, а съветникът в Калифорния готви своята чисто мъжка продукция на „Дневникът на Ан Франк“ в моя мъхест чеп! Малкият Тим се разхожда на пръсти из лалетата ми!!!

Дани забеляза, че от обичайния си кафяв цвят Декър бе станал черен, а сега придобиваше синьо-зелен оттенък. Супер!

— Ясно ли се изразявам? — ревеше Декър.

Слейтър пришепна на Дани:

— Ти разбираш ли нещо?

— Хъ?... Не — отвърна Дани и поклати глава.

Ала Декър не бе свършил още. Всъщност той изглеждаше още по-ядосан от преди, сякаш собствените му думи го бяха вбесили още повече. Изпускаше пара като прегрял радиатор.

— Ти, тъпоумна заплахо, с топки колкото грахови зърна! — крещеше Декър. — От тебе, шибан ебалнико, съм се насърбал с лайна чак до козирката! Вдигай гълъбите от гълъбарника!!!

— Почти съм сигурен, че говори на английски — измърмори Дани, а после добави: — Е, поне така мисля аз.

Всеки мускул на Декър беше издут. Изведнъж той сякаш стана един път и половина по-голям, отколкото в нормално състояние.

— Да видим сега дали и това няма да ти е ясно: дай ми значката си, Слейтър!

Джек Слейтър беше зашеметен, макар Дани да не разбираше защо. Във всеки филм на Слейтър му отнемаха значката, но после той отново я спечелваше с невероятните си подвизи в последните епизоди. Нима не го знаеше?

— Но, лейтенант, аз...

— Никакво „но“, Слейтър! Предай я! Кълна се, че този път ти няма да си я върнеш! Никога! Не и докато аз работя в полицията! По-ясно не мога да ти го кажа! Сега, дай ми значката си!

Слейтър плъзна върху бюрото кожения си портфейл, съдържащ любимата му полицейска значка. Декър го грабна, хвърли го в едно чекмедже и с трясък го затвори.

— А сега измитай се отгук и изпразни бюрото си.

Слейтър се обърна и излезе от кабинета на Декър мрачен като буреносен облак, влезе с тежка стъпка в детективския отдел и се тръшна върху стола зад бюрото си. За миг всяка дейност в стаята замря. Секунда-две колегите на Слейтър го гледаха изпитателно, за да разберат дали Джек ще се опита да застреля някого. Когато стана ясно, че няма такава опасност, гюрултията отново се надигна.

Началникът на патрулните офицери беше отново зад бюрото и разпределяше колегите си по двойки, събирайки в едно най-неподходящите. В това сякаш бе същината на неговата работа.

— Волшелегер! — извика посребрелият шеф. — Ти ще патрулираш с черно-белия дигитализиран образ на Хъмфри Богарт в ролята на Сам Спейд.

Дани зяпна, когато видя как черно-белият Хъмфри Богарт в класическия си тренчкот и мека шапка вдигна ръка за поздрав към новия си партньор.

— Хей, Джо — промълви с дрезгав глас старата филмова звезда. — Какво разбираш ти?

— Страхотно! — задъха се Дани. — Точно като реклама за диетична кока-кола!

Слейтър не проявяваше интерес. Колкото до него, това си беше работното ежедневие. Той се съсредоточи върху това да събере оскъдните си лични принадлежности в един платнен чувал.

Шефът на патрулните офицери отново погледна в списъка пред себе си. Дани с нетърпение чакаше обявяването на следващата двойка.

— Митчъл! Ти ще работиш с Уотсън!

Двамата детективи се изгледаха един друг смутено. Беше очевидно, че в тази двойка нямаше нищо нередно. Нямаше нито един елемент на несъответствие! И двамата бяха горе-долу на едни и същи години, почти еднакво телосложение... и двамата бяха чернокожи.

Митчъл се обърна към шефа:

— Ъъъ... сержант? — рече той малко объркано. — Неприятно ми е да ви занимавам с такова нещо, но... ние и двамата се... ъъъ...

Шефът на патрулните се плесна по челото.

— О, извинявайте! Просто не мислех в момента.

Джон Практис, приятелят на Слейтър от ФБР, отиде до него и седна на края на бюрото му.

— Аз работя по погребението — каза той. — А ти, Джек?

Слейтър поклати глава отрицателно.

— Не бих го пропуснал за нищо на света — продължи Практис. — Виждам съм мафиотски погребения на времето, но това сигурно ще надмине всички. Чух, че Торели похарчил цяла бала пари. Наел хеликоптер да обикаля над сградата, мамка му! Ще бъде върху покрива. Какво ще кажеш за това?

Слейтър не може да се сдържи и попита:

— Кой е умрял?

— Лио Пръднята.

Слейтър повдигна учудено вежди.

— Лио? Не може да бъде!

Практис кимна.

— Обаче може. Бил е застрелян вчера. Някой се целел в Торели, но не го улучил.

Слейтър бе силно изненадан.

— Лио беше голям бандит.

— И още как! — рече Практис и тръгна към вратата. — Ако промениш решението си за погребението, Джек, ще те чакам пред главния вход.

Слейтър изглеждаше истински развълнуван от новината за внезапната кончина на Лио Пръднята. Той сложи последните си принадлежности в чувала.

— Познаваш ли този Лио? — попита го Дани.

— Да, Лио можеше много неща, но не беше издайник и клеветник. Хайде, да се махаме от тук.

Слейтър караше бавно, спокойно и мълчаливо през града като спираше на всеки червен светофар и съблюдаваше ограниченията за скоростта. Нито сблъсъци, нито престрелки, нито експлозии. Всичкият този екшън сякаш представяше в мига, в който човек престанеше да е ченге. Най-сетне Слейтър спря колата пред един грозен и безличен панелен блок в някакъв краен квартал.

Дани се огледа наоколо.

— Къде сме?

— У дома — отвърна Слейтър.

Отвътре „у дома“ изглеждаше също толкова зле, колкото и отвън. Апартаментът на Слейтър бе почти празен. Върху сивите стени нямаше картини. Нито книги, нито видео, нито телевизор. Единствените мебели бяха матракът на пода и телефонът до него.

Имаше шкаф за дрехи. В мига, когато Джек и Дани влязоха в апартамента, Слейтър смъкна своя „Блекхок“ и бързо стреля два пъти в шкафа. Трясъкът беше оглушителен и Дани едва се сдържа да не подскочи от страх.

Но преди да заглъхне и последното ехо от стрелбата, от шкафа се изтърколи някакъв тип с автомат. Мъртъв. Очевидно той не бе чул новината, че Слейтър вече не е в полицията.

— Леле! — извика Дани. — Откъде разбра, че вътре има някой?

Джек Слейтър уморено въздъхна.

— Вътре винаги има някой — рече той и поклати глава. — Пръснах цяло състояние за врати на шкафове.

— Точно така! Също като Стрелеца удушвач в „Джек Слейтър II“. Помниш ли онзи епизод, в който...

Но Слейтър не го слушаше. Той метна платнения чувал в шкафа, заемайки доскоро от покойния бандит.

— Момче — каза Джек Слейтър, — представлението свърши. Това, което ти се струва забавно... за мене е ежедневие. А сега дори не съм ченге.

Той затвори вратата на шкафа, после се облегна на стената и започна да се свлича по нея, докато най-накрая седна на пода.

Дани седна до него, тъжен, че вижда героя си така съсипан.

— Обещавам ти, че ще си върнеш значката... Декър просто се правеше на много важен, защото сега ти предизвика повече безредие и разрушения, отколкото друг път. Това е всичко.

— Никога не съм го виждал така вбесен преди. Забеляза ли, че си смени цвета? А аз само стоях там и се правех на небрежно нахален.

— Джек — рече умолително Дани, — кълна ти се, че ти не си само мой герой, ти си герой на всички. Ще видиш, че всичко ще бъде отново супер! Обещавам ти!

Слейтър бавно поклати глава. Той изглеждаше уморен и изпаднал в дълбока меланхолия.

— Става все по-трудно, Дани. Аз започнах с идеята да бъда просто едно порядъчно ченге. После се забърках във всичките тези смахнати авантюри... но най-смахнатото нещо е, че аз все оцелявах.

Дани слушаше с насълзени очи. Нима бе възможно великият Джек Слейтър да се предаде? За него това бе краят на цивилизацията.

— Миналия месец — продължи тихо Слейтър, — две монахини останаха в горящата сграда, а Декър ми каза: „Слейтър, качи се по стената и ги спаси!“. Така и направих.

— Но... но това е велико!

Обаче Дани не можеше точно да се сети в кой епизод и в кой поред филм за Джек Слейтър беше този инцидент.

Слейтър сви рамене.

— Сигурно... но аз никога преди това не се бях изкачвал по външната стена на сграда. Пет-шест пъти едва не паднах. Когато се прибрах у дома, бях много изтощен. Взех шест адвила, за да ми мине главоболието.

— Но ти не се... — Дани не се решаваше да произнесе думата. — Ти не се уплаши, нали? — довърши най-сетне той.

Слейтър го погледна така, сякаш не знаеше какво означава думата уплаха.

— Не. Разбира се, че не.

— Оххх...! — отдъхна си Дани.

— Не се уплаших, но какво от това?

— Опитай се да видиш нещата откъм хубавата им страна — рече Дани като се мъчеше гласът му да звучи весело. — Виж колко хубави неща има в живота ти: имаш страхотна дъщеря, а и бившата ти съпруга

не би те търсила толкова често, ако дълбоко в себе си не желаше ти да се върнеш.

Изражението върху лицето на Слейтър показваше, че Дани навярно бе казал каквото не трябва. Изглежда Джек не обичаше да се споменава семейството му.

— Нима мислиш, че бих се оженил за някоя толкова глупава, че да не може да различи истински глас от аудиокасета, която непрекъснато повтаря „ъхъ“?

— Предполагам, че не — отвърна Дани, все още озадачен. — Кой тогава ти се обажда?

— Плащам на касиерката в дрогерията, за да ми се обажда.

— Не е ли бившата ти жена?

Слейтър поклати глава.

— Не. Бившата ми жена е омъжена повторно за някакъв ортодонтист и е много щастлива. Тя не поиска от мене издръжка. Нищо! И никога не ми се обажда.

— Е, ами Уитни? Тя наистина е...

Слейтър го прекъсна. Той започваше да се дразни и заговори по-високо от обикновено.

— Уитни! Да можеше да бъде просто като другите тийнейджъри... обаче къде ти?! Харесва й само да се упражнява в стрелба и да тренира карате.

Джек Слейтър, суперченгето, изчезна и бе заменен от Джек Слейтър, разочарования родител. За Дани това бе леко смущаващо. Колкото до недостатъците на Уитни, те бяха част от чара й.

— Тя може да набие всяко момче, с което излиза — продължаваше Слейтър. — И всички го знаят. Затова и не излизат с нея, за да не пострадат. Не видя ли с какво нетърпение очакваше появяването на шушумигата Скизи.

„Но пък винаги може да се обърне към мене“, помисли си Дани.

Джек Слейтър въздъхна дълбоко и тъжно.

— Уитни ще умре млада и неомъжена. Просто зная, че така ще стане.

В този миг Слейтър сякаш бе обзет от съвсем малко самосъжаление, защото добави:

— И аз май скоро ще хвърля топа.

Дани енергично поклати глава.

— Не разбираш ли? Ти не можеш да умреш, докато не пукнат всички главорези — Дани се силеше да развесели идола си. — Слушай, всеки е тъжен понякога. Мене ме ограбват и аз се разстройвам. А ти... ти не си счупил нищо вече няколко часа. Чувстваш, че са ти потънали гемите, но ще премине.

Гласът на Дани затихна. Той виждаше, че този лековат разговор изобщо не оказва нужния ефект. И тогава го споходи блестяща идея. Начинът, по който можеше да бъде развеселен Джек Слейтър, не беше от рода на малоумните дрънканици: „Аз съм добре, ти си добре“. Приказките, които щяха да му повлияят, бяха: „Аз съм психопат, а ти имаш голяма мушка“.

— Онзи тип Вивалди... — рече хитричко Дани. — Чух го да казва, че нещо щяло да се случи на някакво погребение. И ето, че ще погребват Лио Пръднята. Доста странно съвпадение, не мислиш ли?

Въпреки мрачното си настроение, Джек Слейтър усети, че интересът му е събуден.

— Но той не каза на кое, нали?

— Е, не. Не можах да остана повече, да ти кажа на кое, но все пак каза, че когато Тони Вивалди запланува кървава баня, кървавата баня става. Това все значи нещо, нали така?

— Кървава баня...

Нищо не освежаваше Джек Слейтър така, както обещанието за една хубава касапница. В него вече се забелязваше признак на раздвижване.

— Ами ако си прав? — рече Слейтър.

Той грабна телефона и бързо натрака върху клавиатурата му някакъв номер. Филмовата логика започваше отново да идва на мястото си — онова качество, според което някои филмови герои би трябвало да имат много рядко срещана, блестяща и поради това невъобразима проникателност, която даваше възможност на действието отново да се развива.

— Ами ако са дали на моя втори братовчед Франк нарочно погрешна информация, за да я предаде на мене?

— Да! — възкликна Дани.

— Тук е Слейтър — извика Джек Слейтър в слушалката. — Прочетете ми списъка на обирите с взлом за последното денонощие — Джек слушаше. — Не... не... не... не... да! Това е!

Той затвори с трясък телефона.

— Какво става? — попита Дани.

— Снощи е имало обир с взлом в моргата на Тофути!

Слейтър хукна към вратата.

— И какво от това? — извика Дани, опитвайки се да бъде в крачка.

— Това, че Лио Пръднията е бил в моргата.

Това бе познатият на всички Слейтър. Той скочи зад волана на бонвила и с рев се понесе през града със средна скорост сто и двадесет километра в час.

— Джек, какво става?

Слейтър се бе сетил за всичко. Филмовата логика никога не му изневеряваше.

— Как ти се вижда следното: някой се опитва да убие стария Торели, нали? Не улучва и убива поради грешка Лио Пръднията.

Дани се наслаждаваше на високата скорост и здраво се държеше.

— Точно така.

— Да, да! Изобщо не е така! — изкрещя Слейтър. — Кой е стрелял? Може би Бенедикт? Вероятно. Той би ли допуснал грешка? Знаеш какъв е Бенедикт. Не би сгрешил. И дума не може да става за това! Освен ако е сгрешил умишлено!

— Искаш да кажеш, че съзнателно е убил Лио? Защо?

Ах, този Дани Медигън! Колко благороден беше по природа?!

— Защото, амиго... Лио Пръднията беше много, много, много дебел. Загря ли сега?

Дани поклати отрицателно глава.

— Не.

Момчето наистина беше доста близко до природата.

С две думи: дете-идиотче.

— Влезли с взлом снощи, срязали Лио като пуйка и го натъпкали с тротил. На погребението избухва и помита цялата банда на Торели. Всички наведнъж! А щом това стане, Вивалди завладява града.

Очите на Дани светнаха.

— Ехааа! Страхотно!

Мозъкът му препускаше и смилаше информацията, която току-що бе получил. Имаше само една грешка в данните.

— Не... не — рече Дани, все още замислен. — Не може да е само бомба. Във филма станаха вече десетина експлозии.

Джек Слейтър го изгледа свирепо.

— Не, не започвай пак, Дани... — и тогава изведнъж се сети: — Нервно-паралитичен газ!

— Какво?

— Три бидона с нервно-паралитичен газ са били откраднати от военните камиони онази нощ! Биха могли да ги натъпчат в трупата! — Слейтър стрелна Дани с очи. — А ти знаеш какво означава това, нали?

— Не.

— Лио Пръднята ще пусне газ още веднъж.

14.

Погребенията на мафиоти следваха свои собствени модни правила, но едно-единствено правило оставаше неизменно: колкото по-лъскаво и фрапантно бе погребението, толкова по-добре. Идеята беше, когато убиеха член на мафията при изпълнение на служебния му дълг, всички негови съратници, а често и хората, които го бяха убили, да дойдат на погребението, за да го изпратят. Лио, който бе дясната ръка на Торели и който бе пречукан, поемайки тлъстия куршум вместо шефа си, щеше да получи също такава пищно изпращане. И в живота и в смъртта той бе високо оценен.

Торели нямаше спирачки, щом трябваше да похарчи пари за погребението на любимия си лейтенант. То щеше да се състои на покрива на голям хотел, издигнал се дванадесет етажа над улицата и с изглед към цял Лос Анжелос. Най-голямата му забележителност бяха няколкото стъклени асансьора, които се движеха нагоре-надолу по външната стена на сградата. Хотелът не бе построен в кой знае колко хубав квартал. Наоколо имаше много строежи, а в съседство се намираще доста голяма яма, пълна с кипящ катран, която снабдяваше големия град.

Макар че това беше погребение, всичко бе празнично украсено като за някое височайше тържество. Навсякъде бе отрупано с цветя, а целият покрив бе ограден със знамена и гирлянди, които плющяха и се виеха под напора на силния вятър. В небето над покрива пърпореше хеликоптер и непрекъснато кръжеше из въздуха.

Стотици приятели, членове на семейството и предишни съратници на починалия се бяха събрали на покрива, стояха на групи и разговаряха помежду си. От време на време мъжете, облечени в черни, лъскави костюми, спираха при Дон Торели, за да засвидетелстват уважението си. Разбира се в центъра на вниманието беше покойният Лио Пръдната. Той бе великолепен в своя огромен бронзов ковчег, с големина на клетка за малък слон, който някога навярно бе изпълнявал ролята на ремарке на хладилен тир. Като се има предвид състоянието,

в което Лио бе откаран в моргата, той беше в доста добро състояние сега. Хората бяха успели да докарат дори усмивка върху дебелиите му бърни.

Щастлив на своето собствено погребение — ето това бе Лио. Разбира се, не само той бе щастлив да присъства на церемонията. Старият Торели стоеше по средата, заобиколен от телохранителите и най-близките си хора, приемайки почестите, оказвани му от опечалените. Той сърдечно се усмихна, когато към него приближиха Тони Вивалди и мистър Бенедикт.

— Мистър Торели — рече Тони Вивалди и леко се поклони. — Надявам се, не възразявате, че съм тук. Не бих желал да се натрапвам, тоест да бъда нещо като четвърто колело.

Вивалди знаеше, че трябва да направи този фалшив жест на почит. Стари донове като Торели си падаха много по такива старомодни отживелици.

Бенедикт, застанал на няколко крачки зад Вивалди, вдигна очи към небето зад своите много черни очила и измърмори:

— Като пето колело, тъпако!

Старият Торели махна с ръка на любезностите на Вивалди.

— Глупости, Антонио. Ти ми оказваш чест с присъствието си тук. Сега, когато сме партньори, ние сме едно семейство.

Вивалди широко се усмихна и силно удари Бенедикт по рамото.

— Чу ли това, Бенедикт? Едно семейство! А сега иди и засвидетелствай почитта си.

Бенедикт се усмихна насила и кимна на шефа си. После отиде до Лио и се наведе над ковчега, почитателно целувайки ръката на покойника. Той бързо се огледа, за да се увери, че никой не го гледа, след което дръпна малкото пръстче на Лио. Чу се леко щракване, последвано от едно тихичко „бииип“. Бомбата, поставена в огромния търбух на Лио, бе задействана.

Със скърцане на спирачките понтиакът бонвил спря до тротоара, близо до мястото на погребението. Слейтър рязко отвори вратата.

— Остани в колата! — заповяда той на Дани.

— Да остана в колата ли?! За нищо на света! Идвам с тебе!

Слейтър се облегна на рамката на вратата.

— Момче, ако това е филм...

— Филм е! — настоя Дани.

— Добре, да кажем, че е филм само заради самия аргумент. Колко пъти си чувал как в някой филм казват: „Остани в колата!“, но човекът не остава? И какво се случва тогава?

— Много просто! — отвърна Дани. — Появява се в последната минута и спасява всички.

— Вярно е — рече Слейтър. — Или пък го убиват и главният герой се заклева да отмъсти. И точно това мотивира действията му до края на филма.

Дани трябваше да се съгласи.

— Има логика! Ще остана в колата.

— Знаех си, че ще го видиш през моите очи.

— Чакай! Ами ако точно оставането ми в колата причини смъртта ми?

— В „жабката“ на колата има оръжие! — извика Слейтър през рамо.

Нямаше майтап! Дани отвори „жабката“ и оттам с грозен метален трясък се изсипа цяла камара оръжия: няколко пистолета, заедно с два-три комплекта метални шипове, ножове, Нинджа-звезди, нунчаку и една ръчна граната. Дани грабна единия от пищовите и се почувства малко по-добре.

Практис се мотаеше пред парадния вход на хотела и даваше вид, че уж чака някого. Оказа се, че чака Слейтър.

— Хей, Практис!

— Отлично! — рече човекът от ФБР. — Значи все пак реши да дойдеш с мен, а?

Слейтър кимна.

— Трябваше. В Пръднията има бомба. Ще помете цялата банда на Торели. Трябва да ги спрем.

Миг-два и Практис разбра всичко.

— Това обяснява взлома в моргата. Господи, ти си блестящ!

Федералният изведнъж се разбърза.

— Хайде! Ще използваме служебния асансьор в дъното! — извикат ой.

Слейтър не се поколеба нито за миг. Той последва Практис, зави зад ъгъла и хукна по алеята, минаваща покрай хотела. Щом стигнаха, Джек внезапно спря.

— За кого работиш, Джон, по дяволите?!

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че този хотел няма странични изходи. Аз го зная, ти също!

В отговор Практис измъкна пистолет.

— Съжалявам, Джек. Не исках нещата да вземат такъв обрат.

Лицето на Слейтър сякаш се вкамени.

— Дани ми каза да не ти се доверявам. Каза, че си убил Мой Царт.

Практис свъси чело, опитвайки се да си припомни името.

— Убивам много хора... не мога да си спомня дори половината от тях — каза той и леко наклони пистолета си. — Искам да знаеш, Слейтър... това не е нещо лично. Просто бизнес.

Изведнъж някой гръмко извика:

— Как да стигна до Карнеги Хол?

Практис погледна през рамо. Дани стоеше в началото на алеята с пистолет, насочен право към Практис. Човекът от ФБР се усмихна.

— Ти ми кажи, момче.

— В чувал, ако не хвърлиш веднага онова нещо — рече Дани, надявайки се, че гласът му звучи като на дванадесетгодишен хладнокръвен убиец с много трупове зад гърба си. Този бе моментът, в който Дани щеше да разбере точно коя роля ще играе: спасителя или човека, който среща смъртта по също толкова вълнуващ начин. Дани силно се надяваше да е спасителят.

— Съмнявам се — рече Практис с пистолет все още насочен към Слейтър, но приближавайки се бързо към Дани.

За свое най-голямо изумление Дани забеляза, че ръката му е започнала да трепери, давайки телеграфична изява на страха, който изпитваше чак до мозъка на костите си.

Практис изтръгна оръжието от ръката на Дани, хващайки го за дулото.

— Поздравявам те, момче — рече Практис с искрена веселост в гласа. — Ти току-що уби Джек Слейтър!

— Така ли?! Няма начин!

— Отпечатъците върху този пистолет са от твоите пръсти, нали?

— О, да бе! Верно!

Джон Практис извади чифт белезници от джоба на сивото си федерално сако и ги подхвърли на Дани.

— Ето! Закачи се за тръбата.

— За втори път вече днес... тази нощ — измърмори Дани и щракна металния пръстен около тънката си китка. — По дяволите!

Това си беше съвсем като в живота.

Практис затъкна собствения си пищов отзад в кобура, който носеше на кръста и се прицели в Слейтър с оръжието на Дани, хванал го с носна кърпа, за да запази пръстовите отпечатъци непокътнати. Нещата трябваше да бъдат подредени и в пълна готовност за ченгетата от службата по веществените доказателства.

— Виждаш ли, Джек, тези наркотрафиканти... те имат много повече пари от американското правителство.

— Значи си се спазарил с тази сицилианска гадина Тони Вивалди?! Така ли?!

Дани гледаше безпомощно. Нещата се развиваха толкова добре до този момент. Мисълта, че щеше да види Джек Слейтър прострелян от служител на закона, от мъжа, чиито живот той бе спасил във Виетнам, направо го разболяваше.

Тогава Дани се сети нещо. Ако филмът беше анимационен, някоя електрическа крушка над главите им трябваше непременно да изгори и да угасне. Той все още стискаше ключа от белезниците — онези, истинските... ключа, който онзи кретен бе хвърлил в клозетната чиния. Като си помислеше само, че се бе натъжил! Беше му станало криво, че полицаят не пожела да вземе ключа за доказателство!!!

— Предполагам, че ти дължа обяснение все пак — рече Практис. — Всичко ще ти обясня. Вече няма значение, тъй като ти без друго ще умреш.

— Обясни ми тогава — изръмжа Слейтър.

— Разбираш ли, Вивалди се сдобри с Торели, но това бе измама... той ще го унищожи... и в замяна на това, че аз го оставям спокойно да действа, Вивалди ми дава процент от печалбата си. Ще бъда богат, Джек. Аз ще бъда богат, а ти — мъртъв.

Дани измъкна ключа от джоба си и отключи белезниците. Той пропъзля по алеята и измъкна пищова на Практис от ремъка над

панталоните му.

— Не мърдай!

Този бе звездният миг, който Слейтър чакаше. Той изби пистолета от ръката на Практис, изви я на гърба му и го блъсна в коравата тухлена стена.

— Дани, хвърли ми белезниците!

Докато Слейтър оковаваше червения човек от ФБР, Дани го държеше на мушка.

— Боже господи, Практис! Ти си такъв идиот! — нареждаше пискливо Дани. — Ти направи класическата грешка във всеки филм. Никога не обяснявай толкова много! Ти ни държеше в ръцете си! Можеше просто да ни убиеш, ама не — искаше всичко да ни разкажеш преди това! Само и само да си кажеш репликата до край!

— Какво ще кажеш за това? — измърмори Практис. — Мене ме пречуква Полин Кийл.

Дани продължаваше тирадата си.

— Ако просто беше стрелял, щеше да спечелиш, но не — ти си като всички негодници — тъп.

— И ти не си голям гений, малкият — рече някой.

Бяха Вивалди и Бенедикт, стиснали автомати. Щяха да ги използват, ако им се наложеше.

— Ти току-що направи същата грешка — додаде Практис.

Предаването на оръжието стана за секунди. Обаче беше само в едната посока — добрите дадоха оръжието си на лошите и лошите го прибраха.

Бенедикт погледна часовника си.

— Пръдната ще избухне след седем минути.

— Иди да докараш колата! — заповяда Вивалди. — Хайде! Живо! Бегом!

Бенедикт не обичаше да му се говори по този начин, особено от човек, за когото смяташе, че е далече под него. Но той все пак искаше час по-скоро да напусне това място, преди още да е задухал друг вятър. И Бенедикт направи това, което му бе наредено.

Вивалди весело се изкикоти.

— Е, аз много бих искал да остана и да се позабавлявам, но ще трябва да вървя, за да си изготвя алибито. Ариведерчи, момчета!

Той се обърна и се отдалечи надолу по алеята, после зави зад ъгъла и се изгуби от погледите им.

Сега останаха само Слейтър, Дани и Практис.

— Този ден ли имаше предвид, когато говореше за спасяване? — прошепна театрално Слейтър на Дани.

— А ти самият, да не би да правиш нещо?!

— Не искам да ти отнемам гръмката слава — отвърна Слейтър.

15.

Сега Практис владееше положението напълно. Оръжието му бе насочено право в главата на Слейтър, готово да я пръсне всеки момент.

— Господа — рече Практис, приготвяйки се да стреля, — някой някога ми бе казал, че говоря твърде много. Затова сега няма да има много приказки.

Разнесоха се два изстрела. Дани бе сигурен, че е мъртъв... обаче не беше. Той и Слейтър се извърнаха едновременно и видяха как Практис се свлича на колене с две смъртоносни дупки на гърдите, изцапали неговата федерална снежнобяла риза. В долния край на алеята стоеше Анимационният Котарак и в лапите си държеше димящ пистолет.

Слейтър погледна часовника си.

— Мустак! Къде се забави, по дяволите?!

— Извинявай, Джек, задържаха ме. Анимационната мишка е виновна!

Котаракът хвърли пищова си на Слейтър.

— Благодаря ти, Мустак! Задължен съм ти!

— За нищо! — рече леко навъсено Мустакът. — И ти много пъти си ми спасявал кожата.

Слейтър коленичи и претърси Практис. Той бързо прибра оръжието на нявгашния федерален, значката му и няколко евтини пури.

— Мустак! Заварди района! Има химическа бомба, която навярно ще избухне след пет минути!

— А аз какво да правя? — попита Дани леко смутен.

Слейтър посочи към големия кран, който стоеше на строителната площадка срещу хотела. На края на дългата му верига висеше тежка кука.

— Онова там! Онази кука трябва да бъде на покрива на хотела след две минути! Бягай!

Дани погледна крана и премига.

— А как ще ги накарам да го направят?

Слейтър имаше отговори за всякакви въпроси и много от отговорите му бяха свързани с оръжие. Той подаде на Дани пистолета на Практис и каза:

— Може би ще успееш да ги убедиш.

— Точно така! — извика Дани като грабна пистолета и хукна, отправяйки се към строителната площадка. Той бе сигурен в едно: дори с оръжие щеше доста да се поизпоти, докато убеди строителите, че техният кран му е нужен — веднага! — и че става въпрос за важна работа.

Оказа се обаче, че било много по-лесно, отколкото той си мислеше. Здравенякът, който управляваше крана, подскочи до небето, когато видя едно много дребно момче да насочва едно много голямо оръжие към него, извиквайки с всичка сила: „Мърдай тоя кран към покрива на хотела!“.

Точно така изкрещя Дани и размаха пистолета си.

Всеки ден във вестниците пишеше, че деветдесет хиляди деца в Лос Анжелос имат ръчно оръжие и много от тях го използват... а строителният работник вярваше на това, което пишеше във вестниците. Защо да се мотае наоколо? Той най-безцеремонно напусна работното си място, плю си на петите и хукна да бяга.

Дани се бе престарал в работата си. В плана си (дотогава, доколкото имаше изобщо някакъв план) той предвиждаше да накара работника да... придвижи крана.

— Чакай! — извика Дани. — Спри! Как се работи с това нещо?

Той огледа невероятно сложното арматурно табло и додаде:

— Аз дори не умея да карам.

В средата на таблото имаше малко лостче — като ръчка за управление на самолет. Сигурно от там трябваше да се започне. Дани остави оръжието си и започна да се бори с различните копчета на таблото. За негова изненада машината потрепери, избръмча и дългата стрела започна да се върти и да се издига нагоре.

Слейтър се изкачи до покрива със стъкления асансьор, излезе от там и се озова в центъра на погребалната церемония. Изглеждаше съвсем не на място. Ченгетата никога не се чувстваха добре на

мафиотски погребения, а още по-малко пък, ако бяха неподходящо облечени — в скъсани дънки и каубойски ботуши. Неколцина от опечалените го изгледаха под око и измърмориха нещо на език, който Слейтър не разбираше.

Ала той си имаше мисия. Спусна се сред тълпата, разчиствайки пътя си с лакти и блъскайки опечалените, които чакаха на опашка, за да се сбогуват с Лио Пръднята.

— Извинете... моля... — мърмореше Слейтър, блъскайки се в хората. — Моля, извинете... Съжалявам... Извинете.

За нула време Слейтър разблъска тълпата и стигна до ковчега. Там той застана неподвижен за миг със строго и почтително изражение на лицето.

— Лио... — рече Слейтър и тежко въздъхна. — Той беше добър човек... Той беше пърдящ човек...

Внезапно Слейтър се намръщи и върху лицето му се изписа изненада.

— Чакайте! Чухте ли това? — попита той хората наблизко.

Може би заради хеликоптера, който кръжеше наблизко, хората не бяха чули нищо.

— Какво да чуем? — попита един от гангстерите.

Слейтър се наведе и долепи ухо до устните на Лио, така, като че ли мъртвецът искаше да му пришепне нещо. Тогава Джек се втренчи слисан в подпухналото лице на починалия.

— Помощ! Изведете ме оттук! Хей, няма ли някой да ме извади от това нещо тук!

Това бяха първите стъпки на Джек Слейтър в областта на венстрилоквизма^[1]. Не беше много професионално, но резултатът бе мигновен.

Той светкавично се изправи и се обърна с лице към тълпата.

— Боже мой! Този човек не е мъртъв!

Под прикритието на фурора, който произведе сред опечалените, Слейтър започна да измъква огромния мъртъв мафиот от ковчега. Той с мъка повдигна сто и петдесет килограмовото туловище, стовари го върху гърба си и хукна към ръба на покрива.

— Бързо! Махнете се от пътя ми! Човекът има нужда от лекар!

Тълпата се разделяше, давайки път на Слейтър така, че да може да напредва безпрепятствено. Имаше няколко причини, поради които

хората се отдръпваха. Едни просто бяха объркани и се дърпаха, защото някой им казваше да направят точно това, други искрено вярваха, че Лио е възкръснал и спешно се нуждае от медицинска помощ. По-голямата част от опечалените обаче смятаха, че е благоразумно да се държат на разстояние от някакъв побъркан, който бе нахлул тук и откраднал виновника за цялата тази церемония.

Като труп, увиснал във въздуха, куката несигурно пореше небето към покрива на хотела. Слейтър се насочи към нея, подскачайки трупешката с последни сили.

— Трябва ми лекар! — изкрещя той.

На пътя му се изпречи възрастен мъж и каза:

— Аз съм лекар.

Джек Слейтър не очакваше, че на мафиотско погребение ще има и лекар. Но, както бе казано вече, Слейтър имаше отговори почти за всичко... а когато отговорът не беше оръжие, то той много често биваше юмрук.

— Погледнете брадичката му — рече Слейтър със заповеден тон.

— Брадичката ли?

Лекарят се наведе да погледне, попадна първо на светкавичното кроше на Слейтър и припадна като едното нищо.

— Лекарят припадна! Някой да помогне на човека! Аз ще се погрижа за трупа... тъъ... за пациента...

Джек Слейтър бързо се огледа и веднага разбра, че вече губи почва. Тук-там наизскачаха автомати, а това можеше да бъде само лош знак.

— Вижте! — изкрещя Слейтър. — Слон!

Беше единственото нещо, за което успя да се сети. После се хвърли право към ръба на покрива и застана съвсем на края, протягайки ръце към куката.

Зад него стотина автомата бяха извадени и насочени към гърба му.

— Спокойно! — извика някой. — Не стреляйте! Ще изпусне Лио!

Дани още не бе овладял напълно контролното табло на строителния кран. Куката бързо се приближаваше, но за нещастие той не можа да я спре навреме. Огромната закачалка мина точно покрай Джек и се вряза в тълпата, събаряйки гангстерите като кегли. Отчаян,

Дани блъсна лоста на заден ход и куката промени траекторията си, тръгвайки в посоката, от която бе дошла и спущайки се по-ниско от покрива.

Слейтър буйно изруга и с това на бърза ръка промени характеристиката на филма „Позволен за деца“. Всичките сто автомата бяха насочени към него и готови да го издухат от ръба на покрива.

Джек замръзна, застанал на самия край, обърна се бавно и вдигна ръце умоляващо.

— Чакайте! Не стреляйте!

Тълпата не стреля. Те ахнаха. Като вдигна ръце, Слейтър изпусна безжизненото тяло на Лио и то изчезна някъде под покрива на сградата. Единодушно тълпата се втурна към перилата, за да види какво ще стане с Лио, когато се удари в земята.

Той обаче не можа да стигне до там. Увисна на куката, закачен за яката си, а главата му се люшкеше върху гърдите. Всички ясно видяха, че е мъртъв като пън. Лио висеше на куката, а Джек Слейтър хукна към асансьора.

Нямаше време да използва такива подробности като врати и прочие. Той скочи от покрива на сградата, за да се озове върху покрива на асансьорната кабина един-два етажа по-надолу. Ударът бе силен и стъклото се напука. Поради силата на удара Слейтър едва не падна от бързо слизащата кабина, но успя да се задържи с една ръка и се изтегли отгоре ѝ.

Ревът на хеликоптера бе оглушителен. Сега той идваше към него и Слейтър видя в долната му част дебелиите дула на картечниците, насочени към него. Определено беше време да се маха от там.

Като по чудо неговият „Блекхок“ се появи в ръцете му и Слейтър стреля в ключалката и натисна всички възможни копчета върху таблото.

— Динннг!

Асансьорът спря и вратите се отвориха. Слейтър се втурна навън и изведнъж се спря. Като че ли целият хотел бе пълен с гангстери, а по стълбите идваха още.

— Хопалааа! — рече Слейтър и се хвърли на пода миг преди картечниците от хеликоптера да открият огън. Оръдията трещяха, бълвайки стотици куршуми във фойето на хотела, минаващи над главата на Слейтър, но пък врязващи се в гангстерската тълпа.

— Диннг!

Вратите на асансьора отново се затвориха и кабината се спусна надолу. Хеликоптерът бръмчеше току до нея с наведена муцуна, следвайки я неотклонно, докато тя се приближаваше към най-долния етаж. Слейтър бе хванат в капан — хеликоптерът беше почти до самата капсула, огромен и застрашителен. Оръжията бяха насочени право към него. Нямаше начин да не го улучат...

Когато изведнъж, като гръм от ясно небе се появи небесната кука, на която все още висеше Лио като някаква огромна стръв върху огромна рибарска въдица, веригата се заплете в задната перка на хеликоптера и в същия миг се разнесе жално и пронизително скрибуцане от сблъсъка на двигателя с метала. Картечниците затракаха, хеликоптерът се обви в дим и се спусна стремглаво надолу, загубил напълно управление.

Куршумите надупчиха страничната стена на сградата и избиха откъм фасадата на хотела, точно над асансьора. Обаче нито един куршум не засегна Слейтър.

Хеликоптерът стремглаво се носеше към земята. Той се удари в паважа и избухна, превръщайки се в кълбо от черен дим и пламъци.

— Чао — рече Слейтър.

Но тревогите му далеч не бяха свършили още. Хеликоптерът така бе разбил асансьорната кабина, че почти я бе унищожил напълно. Внезапно покривът ѝ се откъсна и Джек Слейтър полетя във въздуха.

Падането трая сякаш цели тридесет минути, но всъщност бе по-малко от секунда. Този път докато падаше, Слейтър си каза, че най-сетне е ударил и неговият час.

Обаче не беше. Имаше още един, последен трик. Пръстите на Слейтър обхванаха глезена на Лио Пръднята. Той се залюля силно миг-два и тъй като гангстерът имаше голяма слабост към копринените чорапи, опората на Джек, за която се бе вкопчил, беше хлъзгава и несигурна.

Все пак той успя да се задържи достатъчно дълго, за да извика на Дани:

— Когато ти кажа, спри крана!

След като вече бе поработил с крана, Дани се чувстваше много по-спокоен и уверен и той вдигна нагоре палците си, с което искаше да каже: „Разбрано!“.

Слейтър имаше план. Той започна да се катери по тялото на бандита, после нагоре по веригата, докато най-накрая се издигна над трупа. Куката се носеше надясно, отдалечавайки се от хотела и приближавайки катранената яма Ла Бриа, която бе на една пряка разстояние.

Слейтър погледна надолу към кипящия катран. Гъстата мазна течност бе точно под него. Това бе идеалното място, където можеха да изхвърлят тялото на Лио — напълно подходяща обител за останките му, като се имаше предвид неговия прякор приживе.

— Дани! — извика Слейтър. — Спри крана! Напълно!

Никакъв проблем. Върху контролното табло имаше голямо червено копче, върху което пишеше „стоп“. Дани го натисна с всичка сила.

Когато шумът от крана утихна, Слейтър чу нещо напълно ужасяващо... някакво тиктакане. Лио тиктакаше. А това не означаваше нищо добро.

Слейтър трескаво зарита мъртвия мафиот, опитвайки се да го изхвърли, да отпори яката на костюма му, за да я освободи от тъпия метален клюн на небесната кука.

Увиснал на една ръка, той се пресегна надолу и се помъчи с треперещи пръсти да я разпори по шева. Очевидно обаче Лио си бе купувал дрехи с определено качество и яката не поддаваше.

Лио не помръдваше, освен леките полюшвания и завъртания на тялото му върху куката. Неговото мъртво тебеширенобяло лице се хилеше грозно на Слейтър, сякаш се подиграваше на опитите му да се освободи от него.

Цъкането се чуваше по-силно... дори още по-лошо — то бе станало и по-бързо.

— Да те вземат мътните! — крещеше Слейтър срещу вятъра.

С грозен ядовит рев той се спусна от сравнително безопасното си място върху веригата и улови през кръста безжизненото тяло на Лио. Пръдната в здрава мечешка прегръдка, прибавяйки своята голяма маса към истински огромната маса на трупа.

Обаче и двете тела все още не стигаха, за да бъде освободен Лио от куката. Слейтър се заизвива напред-назад заедно с трупа като териер, тръскащ някой плъх. Той отчаяно се мъчеше да откачи трупа от неумолимия клюн на куката.

— Хайде! Хайде, пръдльо такъв! — крещеше Слейтър. — Хайде!

И сякаш в отговор на сърдитото искане на Слейтър платът поддаде, скъса се изведнъж и двамата мъже полетяха във въздуха, премятайки се стремглаво към ямата — единият жив и риташ, другият мъртъв и цъкащ.

Когато двете тела плъснаха в катранената яма, над нея се надигна гигантска вълна от черна и мазна пяна. И двамата се скриха под повърхността, образувайки малки пенести мехурчета там, където бяха паднали. Ударът бе такъв, че би убил човек по-дребен от Джек Слейтър. Лио имаше късмет, че в случая това не се отнасяше за него. Той потъна като камък, отправил се устремно към преизподнята.

Катранените гейзери Ла Бриа са една от най-известните туристически атракции на Лос Анжелос. В момента, когато Лио и Джек Слейтър паднаха в катрана, около гейзерите имаше огромен брой посетители, които стояха и гледаха. Те просто зяпнаха и замръзнаха на местата си.

Слейтър мигновено изскочи от бълвоча, озъбил се грозно и сърдито, и с няколко катранени мехурчета на устните. Туристите сгърчиха лица.

Джек заплува мощно към брега в свободен стил, движейки се спокойно в желатинообразната течност. Той стигна черния бряг в мига, в който Дани дотича от строителната площадка. Слейтър вдигна оръжието си към небето и изпразни целия пълнител във въздуха.

— Всички навън! Веднага, ваш'та мамка!!!

Не беше нужно да се тревожи дали заповедта му ще бъде изпълнена. Двама мъже, паднали в катрана, от които се показва само един, и побъркан маниак с оръжие в ръка бяха двете неща, които напълно гарантираха опразването на терена.

Слейтър се измъкна от тинята и зачака, а Дани застана до него. От мезозойските дълбини на катранената яма се надигна грозен тътен — мощно клокочене от вътрешността на земята, което ставаше все по-силно.

Дани и Джек гледаха ужасени как от езерото с тинята се надига огромен балон с цевта на евтина изкуствена черна роза. Сякаш някое праисторическо животно бе възкръснало и се мъчеше да излезе от езерото. Издутината се движеше по повърхността, нараствайки така,

както навярно бе нараствал Лио на младини, докато накрая достигна цели три метра в диаметър. И точно когато на всички се стори, че отровният балон ще се спуска, той стихна постепенно, ставайки все по-малък и по-малък, докато най-накрая се скри напълно в катрана.

Дани и Слейтър въздъхнаха дълбоко и с облекчение — планът им, макар и импровизиран, бе успял.

— Мъртъв, но опасен^[2] — прошепна Слейтър.

— Браво! — каза Дани.

Като реверанс към посетителите на катранените гейзери Ла Бриа, отнякъде се появи раздавач на салфетки. Слейтър грабна цяла камара от тях и започна да бърше катрана от лицето си. Той лесно се почистваше, сякаш не беше лепкава и черна тиня, а най-обикновена вода.

През салфетките, с които бършеше устата си, Слейтър извика насечено и заповеднически:

— До-ка-рай ко-ла-та!

— Хеликоптерът падна върху нея — рече унило Дани.

— Много мразя, когато се случи такова нещо.

Слейтър бе успял да избърше катрана от лицето си и то беше вече чисто.

— Знаеш ли — рече язвително Дани, — катранът все пак е доста лепкав?!

— Да — отвърна Слейтър. — Какво имаш предвид?

Точно тогава се появи и Уитни, възседнала своя огромен, изрисуван в пламъци джип.

— Татко! — извика наперено тя. — Чух, че си тук и реших, че сигурно ще имаш нужда от дрехи. Разбира се, ако имаш нужда от превоз, джипът е винаги на разположение.

Дани сложи ръце на кръста си. Чисти дрехи, превозно средство... всичко това беше доста абсурдно!

— Никой ли не смята, че това е прекалено удобно? — попита Дани и подозрително изгледа Слейтър и дъщеря му. — Никой ли не е обезпокоен от това изумително невъобразимо съвпадение?!

Слейтър се ухили.

— Момче, ти през цялото време ми говореше, че това е филм.

Сега вече Джек бе напълно чист от катрана и облечен в чисти дрехи. Косата му бе в модерен безпорядък и толкоз! Великият детектив

изглеждаше така, сякаш току-що се бе събудил от здрав сън и бе прекарал час във физкултурния салон.

— Но в другите ти филми поне имаше някакъв смисъл. Това тук е прекалено!

Джек сви рамене.

— Е, този сигурно са го оплескали филмовите режисьори...

Какво можеше да каже Дани?! Логично беше!

[1] Умение да се говори с корема. — Б.пр. ↑

[2] Тук вероятно пародия на заглавието на романа „Толкова скъп, толкова опасен“ на Linda du Breuil. — Б.пр. ↑

16.

Тони Вивалди убиваше времето си в своя плувен басейн. Той се бе отпуснал по гръб във водата, опитвайки да потисне по някакъв начин нарастващото си безпокойство. Вивалди очакваше завръщането на Бенедикт, нетърпелив да чуе доклада му за касапницата на погребението на Лио Пръднята. Той се обърна по корем и преплува басейна, приближавайки до малкото барче, разположено почти до водата. Там си приготви пищна тропическа напитка с ром, като най-отгоре забучи малко хартиено розово чадърче. Вивалди сърбаше шумно питието си и чакаше, ставайки все по-раздразнителен с всяка безкрайно дълга минута.

Най-сетне Бенедикт пристигна, приближи се тихо и застана до басейна като привидение. Миг-два Вивалди не забеляза присъствието на своя първи главорез. Когато най-накрая го видя, едва се сдържа да не подскочи от страх.

— Дявол да го вземе, почти ме уплаши до смърт! — изкрещя гангстерът.

— Съжалявам — рече Бенедикт.

На устните му играеше особена, малко зловеща усмивка, но Вивалди реши, че то е заради щастието, което бе изпитал Бенедикт от присъствието си на кървавата баня.

— Е? — попита Вивалди. — Как мина? Каж ми... направо ще пукна тук.

— Превъзходно — рече Бенедикт със странна увереност в гласа. — Мина превъзходно.

Вивалди се закиска очарован.

— Искам да зная всичко! Беше ли свършено? Беше ли?

Бенедикт се усмихна иронично като човек, знаещ нещо, което никой друг не знае.

— Всичко мина по плана. Без нито един фал.

— И газът избухна нормално? — попита нетърпеливо Вивалди.

Планът за унищожаването на фамилията Торели беше върхът на мозъчната му дейност и той жадуваше за комплименти.

— Като по часовник. Трябваше да го видиш — мъже, жени и деца падаха наляво и надясно. Някои скачаха от покрива, за да се отърват от болката.

Вивалди се размърда във водата, почувствал сладкия гърч на удоволствието, когато се опита да си представи картината.

— Наистина?!

— Не! — рече Бенедикт с рязък тон. — Не е истина! Излъгах те!

Той измъкна оръжието изпод колана си и го насочи към своя почитан работодател.

Вивалди вече не се смееше.

— Хъ?!

— Всичко отиде по дяволите! — каза Бенедикт със злобен сарказъм в гласа. — Всъщност денят ми е напълно скапан и то главно заради тебе.

Вивалди не разбираше.

— Значи е нямало мъже, жени и деца, които да скачат от покрива, за да се отърват от болката?

Говореше така, сякаш е искрено разочарован.

— Не. Изобщо нямаше такова нещо!

— Бенедикт, какво е това? В един миг си ми приятел, а в следващия правиш завой на триста и шестдесет градуса! Какво ти става?

Гневът на Бенедикт достигна точката си на взривяване.

— Сто и осемдесет градуса, глупако — сто и осемдесет! Ако се завъртя на триста и шестдесет, аз ще направя пълен оборот и ще бъда отново в изходната си точка.

Вивалди сякаш не можеше да схване.

— Хъ?

— О, какъв смисъл има?

Бенедикт вдигна оръжието си, стреля веднъж, а куршумът проби малка фина дупка в челото на Вивалди, точно там, където се заключваха рунтавите му вежди. За миг, като че ли Вивалди погледна изненадано, после потъна така, както потъват презокеанските параходи.

Бенедикт прибра оръжието си и влезе в къщата.

— Най-последно — рече той. — Няма вече слугуване на второразредни сицилиански гангстери, няма вече да се мазня на глупаци, които не знаят какво друго да правят с парите си, освен да си купуват мадами и грозни къщи!

Бенедикт изгледа с отвращение сградата в англо-гръко-испански стил.

Той извади билета от джоба си и го заразглежда с любов.

— Сега аз притежавам истинска власт — властта да управлявам.

Гласът му стана по-могъщ, а лицето му доби малко налудничав израз. След миг продължи.

— Ако това лайнце, Даниъл Медигън, може да се движи в два успоредни свята, аз също ще мога... От единия в другия и обратно... — Бенедикт стисна още по-силно искрящия билет. — В единия свят — крада, правя каквото си поискам — хоп, в другия. Никога няма да могат да ме хванат — той затвори очи и въздъхна. — Знаех си аз, че ако се моля достатъчно дълго, един ден молбите ми ще бъдат чути.

— Хм! — обади се някой зад него.

Бенедикт рязко се обърна. Беше бандитът с дръпнатите очи, облечен в черен костюм и престилка с къдрички. Зад себе си мъкнеше прахосмукачка като детска играчка на конец.

— Сега ли да изчистя? — попита той.

— Не — отвърна Бенедикт. — Но предполагам, че плувният басейн ще има нужда от почистване.

Прислужникът кимна и се отправи към вратата... обаче не можа да стигне до нея. Внезапно, като гръм от ясно небе пристигна джипът на Уитни, събаряйки стената. Моторът ревеше, а наоколо се стелеше тухлен прахоляк и мазилка. Слейтър и Дани изскочиха от предните врати. Големият „Блекхок“ беше насочен право в гърдите на Бенедикт.

— Не мърдай! — изкомандва Слейтър.

Прислужникът разбираше какво да прави, когато срещне достоен противник — той вдигна ръце.

Бенедикт се поколеба, премисляйки каква полза би имал, ако посегне към собственото си оръжие. Реши да не го прави — избра да живее, вместо да умре геройски и в кръв. Той разпери ръце и ги вдигна.

— Добре, Слейтър! Няма да ти създам проблеми.

Слейтър прибра оръжието си и го приближи към Бенедикт застрашително.

— Проблеми ли?! Твоята кожа! — процеди Слейтър и удари силно Бенедикт по корема.

Негодникът се сви на две.

— Това — обяви Слейтър, — беше заради съсипаната къща на моя втори братовчед.

Джек сграбчи Бенедикт за раменете и го изправи. Отново вдигна ръка, а Бенедикт се сви при мисълта за още един тежък удар. Обаче Слейтър се задоволи само с плесница като леко завъртя ръката си от китката.

— Това е заради съсипаната къща на бившата ми съпруга — каза Слейтър и в следния миг се наведе напред, а лицето му бе пурпурно от гняв. — А това е заради синината на дъщеря ми!

Дани никога не бе вижда своя герой така сърдит, нито пък бе виждал по-силен удар. Джек заби юмрука си в ченето на Бенедикт, но преди последният да се свлече на земята, той го грабна и го хвърли към прислужника. Двамата минаха направо през стената.

Във филмите с Джек Слейтър непрекъснато се хвърляха хора, които разбиваха стени, а в точката на удара винаги се образуваше дупка. Обаче не и този път! Бенедикт и неговият азиатски приятел изчезнаха през стената сякаш тя не беше солидна преграда, а като че ли направена от желатин.

Дани и Слейтър изгледаха втренчено стената.

— Обикновено става по-иначе — рече Слейтър, озадачен.

Дани знаеше точно какво е станало. Той пхна ръката си в стената и видя как последната се люлее и потрепва, сякаш беше от желе. Той дръпна ръката си и се обърна към Слейтър. Веднъж завинаги трябваше да се погледне истината в очите.

— В него е билетът, Джек. Билетът е ключът към всичко... той е вълшебен. Моят свят... Бенедикт е отишъл в моя свят! — Дани отново бутна стената и тя затрепери при докосването му. — Вратата сигурно все още е отворена. Хайде, трябва да го последваме!

Слейтър погледна първо към огъващата се стена, после към Дани. Той се колебаеше и агонизираше, не знаейки какво да прави сега.

— Не се тревожа вече за това, че ти си луд, Дани. Безпокоя се за това, че си прав.

— Но аз наистина съм прав.

— Проблемът е: ако дойда... как ще се върна?

— Джек — рече ядосано Дани, — няма да можеш да живееш, ако непрекъснато се задълбаваш в подробности...

Джек помисли за миг, после каза:

— Майната му!

Ръка за ръка Джек и Дани скочиха през стената в истинския свят.

17.

Слейтър и Дани се изтърколиха в някакъв дълъг и широк коридор, огрян от ярка бяла светлина, запремятаха се надолу към истинския свят и тупнаха върху прашния килим на „Пандора“. Дани премига бързо няколко пъти, огледа се наоколо и с изненада забеляза къщата на Вивалди върху екрана на кино „Пандора“.

— Погледни — рече Дани. — Филмът!

Обаче Слейтър не даваше и пукнат грош. Той зърна как Бенедикт и мистър Чу се втурват към страничния изход на киното. Джек изправи Дани на крака и го повлече.

— Да вървим!

— Трябва да видя дали Ник е добре — заекна Дани.

— Няма време! — срязва го Слейтър. — Хайде!

Двамата изхвърчаха от киното и се озоваха на улицата. Слейтър така се бе засилил, че едва успя да се спре. Той огледа мръсната улица, усети вонята, видя острия шип на върха на Емпайър Стейт Билдинг през осем преки и се почувства объркан.

— Ние сме в Ню Йорк?!

— Джек — рече Дани, — всичко има смисъл. Ще ти обясня — той помисли за миг, после каза: — Не, няма абсолютно никакъв смисъл, но все пак ще ти обясня. По-късно! А до тогава бъди внимателен. Тук е по-различно.

Бенедикт и мистър Чу се бяха приспособили вече към околната среда. Те спряха едно такси на ъгъла на Четиридесет и втора улица и Осмо авеню. Гангстерът пхна дулото на оръжието си под носа на шофьора и изкрещя:

— Излизай!

Не за първи път шофьорът се озоваваше в такова положение. Той знаеше правилата.

— Няма проблем, човече — рече шофьорът, изхлузвайки се от седалката навън.

Мистър Чу се пхна светкавично зад волана, а Бенедикт отвори вратата от другата страна и скочи вътре.

— Давай!

Моторът изрева и таксито се стрелна напред, отдалечавайки се от бордюра, точно когато Джек и Дани се показаха иззад ъгъла. В съзнанието на Слейтър нямаше никакво колебание за това какво трябва да направи в следващия миг. Той измъкна огромния си „Блекхок“ и се прицели в колата, докато тя се носеше нагоре по Осмо авеню.

— Ето ти още една експлозия за филма, момче!

Оръжието подскочи и изтрещя. Един куршум се вряза в корпуса на автомобила. Обаче нямаше експлозия! Всъщност абсолютно нищо не се случи, ако не се брои малката дупка в бронята на колата. Мистър Чу и Бенедикт просто набързо офейкаха.

Лицето на Слейтър почервения. Той не си спомняше някога да е стрелял по кола и тя да не гръмне. Джек изгледа Дани кръвнишки и рече:

— Нито дума! Не искам нищо да ми казваш! Разбра ли?

— Ясно — рече Дани.

Ала Джек не можеше съвсем да се откаже от навика си да действа като на кино. Той скочи върху една нова — новеничка акюра леджънд, паркирана на тротоара, и за секунда изби стъклото ѝ откъм страната на шофьора. Но за разлика от киното, в истинския живот сега колата отказа да тръгне без ключ и Слейтър бе принуден да прахоса ценни секунди, за да оголи жиците и допре краищата ми.

Таксито на Бенедикт беше на около пет-шестстотин метра пред тях, но Джек караше много бързо и скоро ги настигна. Дани забеляза, че той е някак разсеян. От време на време Джек откъсваше очи от пътя и поглеждаше към дясната си ръка.

— Какво има?

— Ръката... боли ме.

— Видя ли? — рече Дани. — Тук нещата стоят по-иначе. Не можеш да счупиш прозорец на кола с голи ръце и да не очакваш да те заболи.

Слейтър хвърли бърз поглед на Дани.

— Благодаря ти, че ме осветли по въпроса. А не можеше ли да ми го кажеш малко по-рано?

— Излезе ми от ума.

— И още нещо: пътищата тук са ужасни!

Осмо авеню беше цялото на бразди, дупки и буци. От гледна точка на една сценична гонитба с коли имаше какво да се желае.

— Джек, това е действителността. Пътищата са истински.

— Добре, но са отвратителни — измърмори Джек Слейтър.

— Това е истинският свят. Трябва да свикнеш с него.

Едва-що изрекъл тези думи и Дани се натъкна на сериозна причина да обмисли още веднъж казаното. Някъде в далечината, точно пред тях, двама работници носеха огромно парче стъкло по улицата, а други двама бяха седнали на две високи стълби и окачваха надпис над улицата — дълго правоъгълно парче плат, изрисувано с ярки цветове и рекламиращо предстоящия карнавал по случай празника Все светии^[1]. Встрани от тротоара някакъв човек изскочи от близкия магазин и хукна към колата си, залитайки под тежестта на многоетажна сватбена торта. Работниците не изглеждаха ни най-малко притеснени от факта, че се трудят усилено в четири часа сутринта.

Дани зяпна в почуда. Това бе съвършеният филмов трик — смешна случка за разведряване по средата на някаква много напрегната гонитба с коли. Беше толкова често използвано клише, че Дани почти очакваше да види на тротоара и някоя сергия, отрупана до горе с плодове. Той се стегна, готов за неизбежния сблъсък. Ако трябваше да отгатва, Дани би казал, че акюра ще спраска първо стъклото, после ще помете стълбите и най-накрая ще забучи тортата.

Обаче той бе забравил, че се намира в истинския свят. Макар във филмите такива персонажи да бяха обект №1 за премахване, в живота хората умееха да се пазят и в конкретния случай те побързаха да се махнат от пътя на препускащото такси и носещата се след него акюра.

— Проклети дечурлига! — изкрещя човекът с тортата. — Трябва да има закон за тях!

Но същата нощ в града стана нещо като на филм. Следвайки таксито, Слейтър зави зад ъгъла и изведнъж натисна спирачките. Колата поднесе и след миг спря. Беше задънена улица. Дани не можеше да си спомни някога да бе попадал в задънена улица в центъра на Ню Йорк! А в края на задънената улица стоеше таксито и шофьорът форсираше двигателя му.

Слейтър също изфорсира.

— Не! — изстена Дани. — Няма начин! Слейтър, моля те, послушай ме! Няма да стане, чуваш ли? В живота човек не може да си играе с другите току-тъй. Ще се разбиеш!

Но никой не можеше да спре Слейтър.

— Излез от колата, амиго!

Дани говореше като в треска.

— Това вече не е филм! Тук трябва да спреш и да си заредиш пушката, с колите стават катастрофи, можеш да се убиеш! Чуваш ли?... Ти ще се разбиеш!

В срещуположния край на улицата гумите изсвистяха, оставайки черна дупка по асфалта и таксито се понесе към тях.

— Изчезвай! — заповяда Слейтър и избута Дани от колата.

— Ще умреш! — изкрещя Дани, а Слейтър натисна газта и се стрелна напред.

Двата автомобила ревяха един срещу друг, носеха се напред и скоростта им се увеличаваше с всяка секунда. Шумът от гърмящите мотори изпълни тясната уличка от единия край до другия. Тази игра се наричаше „таран“, но очевидно, че нервите и на двамата ще издържат. Дани не искаше да гледа.

Звукът от сблъсъка беше като избухване на бомба. Двете коли се срещнаха челно със скорост осемдесет километра в час. Стъклото се пръсна така, сякаш изтрещя автомат. Колите се счепкаха една в друга и подскочиха заедно във въздуха.

Мистър Чу излетя през прозореца на таксито, удари се в гюрука на акюрата и влетя в нея през предното стъкло, поръсвайки Слейтър с дъжд от стъклени парчета.

В момента на удара, когато чу ужасния трясък, Дани хукна с всичка сила, уплашен, че може би се е случило най-лошото. Един поглед към сгърченото и изпочупено тяло на мистър Чу бе достатъчен за Дани — мистър Чу бе играл на „таран“ за последен път. Слейтър, все още жив, седеше замаян зад кормилото, напълно зашеметен от удара. Той дишаше тежко, болеше го. С раните и контузиите, които бе получил, едва успя да се измъкне от колата — беше истинска агония!

— Как боли! — рече тихо той, все още учуден от това, което го бе сполетяло.

Дани не знаеше дали да даде воля на радостта от облекчението си или на гнева си. Той предпочете гнева.

— Имаш късмет, че си жив! Глупак такъв...

Слейтър бързо го прекъсна.

— Акюра леджънд, модел 89-та. Стандартно управление с въздушна възглавница.

Сега той посочи към жълтата на цвят, димяща развалина, каквото представляваше колата на мистър Чу и додаде:

— Обикновено такси, без въздушна възглавница.

Слейтър се потупа по челото и попита:

— Е, кажи ми сега: кой е глупакът?

Те се покатериха върху таксито и надникнаха вътре. Нямаше и следа от Бенедикт.

— Не е могъл да скочи — рече Слейтър. — Просто никой не би могъл!

— Сигурно е билетът! Навярно сега той действа през цялото време.

Слейтър поклати глава. Целят му свят бе преобърнат с главата надолу. Чувстваше се объркан и уморен, болеше го и не бе съвсем сигурен как точно трябва да постъпи. Обаче всичкото объркване на Слейтър бе нищо в сравнение с шока, в който изпадна при следващия си сблъсък с действителния свят.

В средата на „Таймс Скуеър“, там, където се сливаха Бродуей и Седмо авеню, се намираше гигантска реклама, висока близо тридесет метра. Беше огромна картонена фигура — десетократно уголеменият вариант на рекламата във фоайето на кино „Пандора“. Слейтър можа само да отвори уста... и долната му челюст увисна.

Беше самият той!!! Същите сини дънки, същото кожено яке и пурата, голяма колкото луксозна лимузина, пъхната в гигантската му уста. В единия си великански пестник стискаше автомат, а в другия — фишек с динамит.

Фигурата беше изписана с огромни букви:

„Арнолд Шварценегер е Джек Слейтър! Предстои
«Джек Слейтър IV» в киното най-близо до вас!“.

Дани погледна към Джек разтревожено, когато видя как истината се стовари отгоре му. Едрите му рамене хлътнаха и той сякаш започна

да се смалява пред очите му.

— Какво... какво е това място? — попита Джек объркано. — Къде съм сега? — той изгледа Дани въпросително. — Какво става с мене?

— Опитвах се да ти кажа — рече тихо Дани.

В съзнанието на Джек бе хаос. Беше твърде много за него... нямаше смисъл. Това, от което се нуждаеше в момента, беше пура. Някакъв труп лежеше прострян върху вентилационната решетка на метрото, а в живота си Слейтър бе научил, че у всеки умрял можеше да се намери някоя дълбоко скътана пура. Слейтър се наведе и започна да претърсва трупа... но трупът се размърда.

— Я се разкарай от тук, твойта мамка! — изкрещя бездомникът.

Слейтър отскочи назад втрещен.

Дани се опита да го дръпне встрани.

— Какво правиш?

— Мислех, че може да има пура.

— Джек, тук не можеш да постъпваш така.

Слейтър тежко въздъхна и каза:

— Знаеш ли някое място, където бих могъл да поседна за малко?

Героят на Дани се бе превърнал в бледо копие на някогашния Джек Слейтър.

[1] Halloween — 1 ноември (англ.). — Б.пр. ↑

18.

В едно денонощно кафене на Ню Йорк Бенедикт и неговият спътник почти не можеха да бъдат забелязани. След като мистър Чу вече го нямаше, бандитът бе осъзнал, че ще му трябва някой с големи мускули. Използвайки билета, той бе намерил най-подходящия за случая измислен герой.

Бенедикт бе купил разширеното издание на „Ню Йорк Таймс“ и нетърпеливо прелистваше страниците, посветени на киното.

— За теб това ще бъде лесна работа — рече той на новия си познат. — След катастрофата с колата разбрах, че колкото и често да прескачам от единия свят в другия, аз никога няма да имам покой, докато не се справя с Джек Слейтър. А аз самият не мога да се срещна с него, за да го сторя.

Съдружникът на Бенедикт само изръмжа.

Бенедикт сгъна вестника и му показа рекламата на предстоящия филм с Джек Слейтър, заемаща цяла страница.

— Сега! Зная, че ти никога не си чувал за този човек, но името му е, колкото и да не ти се вярва, Арнолд Шварценегер.

Приятелят на Бенедикт се взря в снимката.

— Изглежда ми познат — каза Изкормвача с усмивка и поглади някакъв предмет, поставен върху масата и увит в амбалажна хартия — очертанията му подозрително много наподобяваха формата на брадва.

От мига, в който Дани бе попаднал в света на киното, той копнееше да каже на Ник, че билетът действа. Ето защо Дани реши, че непреодолимото желание на Слейтър да поседне някъде ще трябва да почака, докато той намери приятеля си — стария прожекционист. Дани имаше усещането, че знае къде точно може да го намери.

Ник се бе отпуснал върху стола си в прожекционната кабина в кино „Пандора“. Той все още беше в стария си униформен костюм, а

кръглата шапка беше леко накривена върху главата му. Старецът бе отворил уста и леко похъркваше.

— Ник! Ник!

Старият прожекционист се събуди стреснато.

— Олеле, боже! Дани! Толкова се притесних! Гледах те в салона до половината на филма и после ти изчезна!

— Добре съм, добре съм! Ама ти не видя ли какво стана?

Дани не можеше да повярва. Как би могъл Ник да пропусне?!

Ник го погледна смутено.

— Ооо, детето ми, тук спя като заклан и ти го знаеш. Събуждам се в четири часа сутринта, а тебе те няма. Отначало си помислих, че си се прибрал у дома... но после се сетих, че ти не би пропуснал края на новия „Джек Слейтър“. Тогава се уплаших...

— Не бях у дома, Ник... аз бях във филма. Ник, билетът действа!

Ник замълча за миг, колкото да смели тези изненадващи факти.

— Остарявам, Дани — рече той най-накрая. — Би ли ми обяснил какво значи „във филма“?

Обяснението в устата на Дани прозвуча малко объркано, но вълнението му беше заразително и той засипа Ник с порой от трескаво произнесени думи.

— Играх на „таран“ с някакви убийци! — бърбеше задъхано Дани. — А Уитни ме целуна право по устата! Карах един голям кран и пуснах Лио Пръднята в катранените гейзери Ла Бриа!

После изведнъж Дани се развика с всичка сила:

— Бях с Джек Слейтър през цялото време!

Ник се просълзи. Той веднага повярва във всичко — отначало до край.

— Пропиях толкова много години... така се страхувах, но още не е късно... все още мога да посетя Грета Гарбо в „Camille“! Или пък Джийн Харлоу! Бях толкова влюбен в нея на младини... Ами Монро в „Автобусна спирка“!

Ник замълча изведнъж, съзирайки Джек Слейтър едва сега.

— Извинете, че така се увлякох, сър — каза Ник и енергично се здрависа с Джек Слейтър. — Аз съм голям почитател на вашето изкуство!

— Ник — прошепна Дани. — Изобщо не е каквото ти си мислиш. Той не е този, за когото го взимаш.

Обаче Ник схвана положението в един миг. Той продължи да се здрависва с Джек Слейтър и каза:

— Това е велик миг за мене, мистър Слейтър! Никога не съм се срещал с герои от филми преди! Представям си колко ново и вълнуващо е това събитие за вас!

Слейтър бе превъзмогнал първоначалния шок, но още не беше съвсем на себе си. Той се чувстваше съсипан, уморен и доста объркан от това ново развитие на нещата.

В сегашното му положение нямаше нищо вълнуващо.

— Ново?! Вълнуващо?! Аз току-що научих, че съм измислен!

Джек Слейтър поклати тъжно глава и попита:

— Как бихте се чувствали вие, ако ви беше измислил някой хвалипръцко от Холивуд?

Човекът имаше право.

— Зле — отвърна Дани.

— Името му е Роджър — продължаваше Слейтър. — Кара ауди. Женитбата ти, двете ти деца... не, драги, изобщо не са твои! Той и тях е измислил! Милият Роджър!

— Джек, погледни откъм добрата страна на всичко това — рече Дани, мъчейки се бързо да се сети за някоя добра страна.

— Ти е трябвало да имаш три деца, но на него му свършила лентата за пишеща машина и... а, да! Щях да забравя — Роджър хвърля сина ти от покрива на една висока сграда и ти сънуваш кошмари... но какво от това — нали си измислен? И така кой го е грижа? — Джек изгледа сърдито Ник и Дани. — Съжалявам, но изобщо не намирам за вълнуващо това, че животът ми е някакъв проклет филм.

Ник беше развълнуван. Той знаеше какво означава да чувстваш, че животът ти е бил напразно... а освен това добре познаваше вълшебствата, които само киното можеше да сътвори. Той обгърна с ръка широките рамене на Джек Слейтър и каза:

— Ти си млад и впечатлителен. Но чуй ме — има много по-лоши неща от филмите. Има политици, войни, горски пожари, глад и болести, и болка, и политици...

— Вече спомена политиците — прекъсна го Джек Слейтър.

— Зная, но те са два пъти по-лоши от всичко друго.

Слейтър се усмихна, въпреки болезнките си. Лошото му настроение се разсейваше.

Но Ник имаше да съобщи няколко лоши новини на Дани.

— Затвориха старата „Пандора“, Дани! Край!

— Затвориха ли я? И кога стана това?

— Вчера. Не пожелах да ти го кажа, преди да си видял последния филм тук. Аз съм всичко, което е останало от „Пандора“ сега. Трябва само да си изнеса нещата и веднага събарят сградата... но няма значение! Вече не! Сега мога отново да опитам.

— Да опиташ отново ли? Какво да опиташ? Намери ли друга работа?

— Много по-хубаво е от това, Дани — рече Ник, усмихнат и протегна ръка. — Мога ли сега да си получа билета?

По устните на Дани пробягна нервна усмивка.

— Ъъъ... да! Билетът! Ами, знаеш ли, Ник, има едно малко затруднение... — Дани преглътна болезнено, пое дълбоко дъх и се зае с непосилната задача да съобщи лошата вест. — Ти изобщо гледа ли филма, Ник?

— Първите петнадесет минути, мисля... или там някъде.

— Спомняш ли си един герой на име Бенедикт?

— От лошите, нали?

Дани кимна.

— Точно така. Та значи... Бенедикт също е тук някъде, а билетът е у него.

— Бенедикт?! — възкликна старецът ужасен. — Лудият със стъкленото око?! О, боже мой... Ако влезе в други филми, може да довлече и други герои със себе си. Май трябва хубаво да прегледам лентата на „Джек Слейтър IV“.

В този миг старецът погледна към Джек Слейтър и каза:

— Ами вие... вие как ще се върнете?

— Да не смятате, че не съм мислил за това? — измърмори Джек.

Преди да могат Дани и Джек да си дадат отговор на този въпрос обаче, имаше един друг, много по-деликатен, който трябваше да разрешат: как да подхождат към майката на Дани. Притеснени, те изкачиха стълбите до апартамента, движейки се възможно най-тихо.

— Просто ме следвай! Окей?

— Окей! — рече Слейтър и кимна.

Когато Дани лекичко пъхна ключа в ключалката, лекото почукване на метал в метал се стори и на двамата като трясък от самолетна катастрофа. И двамата замръзнаха на местата си и се послушаха.

— Мисля, че всичко е наред — прошепна Дани.

Обаче не беше. Вратата внезапно се отвори и в рамката ѝ застана майката на Дани. Джек Слейтър се притисна до стената, сякаш щеше да прави обиск за наркотици. Мисис Медигън изглеждаше изморена, измъчена и още беше в сервитьорската си униформа.

— Здравсти, мамо — измънка Дани.

— Я не ме „мамосвай“! Само да си посмял втори път! Знаеш ли колко е часът? Четири часът сутринта!!! Ето колко е!

Като всяко дете, Дани се притесняваше, когато неговата майка му крещеше в присъствието на приятелите му. Той се сви засрамен и се опита да я накара да говори по-тихо.

— Мамо, извинявай... нали... шшт!

Айрин Медигън наистина се вбеси.

— Не ми шъткай, момченце! От полицията ми се обадиха в ресторанта, за да ми кажат, че са ни ограбили, когато се прибирам, тебе те няма в къщи! Какво ли не ми мина през ума! Ами в тоя град има сто хиляди деца с пушки!

— Окей, мамо, добре съм. Окей...

— И къде беше? Ако си бил на кино... там, при оня побъркан старец, ще ти... Влизай веднага вътре! Веднага!

Майката на Дани го сграбчи за ръката и го дръпна навътре, ала Дани се опъваше.

— Тъъ... мамо...

— Казах, влизай вътре!

— Чакай! Нали винаги казваш, че би искала аз да имам приятели?

— Това няма нищо общо с...

— Почакай! — рече Дани и издърпа Джек Слейтър пред вратата. — Искам да се запознаеш с моя нов приятел.

Сигурно Айрин гледа втрещено приятеля на Дани цяла минута с отворена уста и широко отворени очи. Най-накрая обаче се съвзе и промълви:

— Но... Но вие... вие... вие сте... искам да кажа. Уааау!!!

Реакцията ѝ бе напълно нормална. Все пак да ти се покаже на вратата някоя световноизвестна филмова звезда в четири часа сутринта си е доста изненадващо.

Самият Джек Слейтър също изглеждаше смутен. Той протегна ръка и каза:

— Ъмм... здравейте. Мисис Медигън, аз съм Арнолд Брауншвайгер.

19.

Да бъдеш герой във филм е извънредно уморително, така че Дани се стовари върху кушетката тази ранна утрин и заспа на часа, без изобщо да мисли за вълнуващите случки отминалото денонощие. Събуди се девет часа по-късно, някъде към средата на съботния следобед. Лежа в леглото още минута-две, чудейки се дали приключенията му не бяха просто сън — плод на развинтената му фантазия.

Тогава Дани чу гласове в кухнята: този на майка му и характерния, гърлен, малко провлечен говор на Джек Слейтър.

Дани бързо навлече дънките си, наметна някаква риза и забърза към кухнята. Айрин Медигън и Джек Слейтър седяха до малката масичка, а кафето в чашите им отдавна бе изпито. И всичко това бе на фона на класическата музика, която се носеше от радиото. Сцена на домашен уют... но веднага се забелязваше, че докато Дани бе спал, двамата възрастни се бяха сприятелили.

— Е — рече Айрин с усмивка, — добро утро... по-скоро добър ден! Искаш ли яйца?

— Да — рече Дани и кимна. — Бъркани, моля те.

Тогава той забеляза, че майка му все още носеше сервитьорската си униформа и възкликна:

— Какво?! Нима си била на крак цялата нощ?!

— Защо не ми каза, че Джек е полицай? — попита Айрин Медигън. — И че са те карали да разглеждаш снимки на престъпници?

Дани изгледа Джек с благодарност — по всичко личеше, че Слейтър го бе отървал от необходимостта да обяснява на майка си. Разбира се, Дани очакваше подобно нещо. Нали затова бяха партньори? За да се прикриват взаимно пред по-големи началници като: полицейски шефове, политически фигури и разгневени майки.

Обаче Джек не изглеждаше радостен.

— Защо не ми каза, че нямаш приятели? — попита той. — И какви са тези работи да ходиш на кино посред нощ, когато знаеш, че

майка ти ще се тревожи?

Айрин погледна сина си с тържествуваща усмивка на устните. Дани разбра, че ако им се дадеше възможност да избират, възрастните винаги биха се държали един за друг.

— Мамо — рече той, — ти си го превърнала в глезльо.

Майката на Дани поклати глава.

— Просто стана по-триизмерен! Това е всичко. Препечена филийка?

— Не, благодаря.

Дани не се интересуваше от никакви препечени филийки. Беше много по-загрижен за своя герой. Докато мисис Медигън се суетеше с приготвянето на закуската, той успя да прошепне на партньора си:

— Джек, добре ли си?

Слейтър изглеждаше озадачен.

— Ние си говорихме. Аз никога не съм... говорил... просто така... с жена.

Дани го изгледа с присвити очи и измърмори едва чуто:

— Глезльо! Току-виж са започнали да ги вършат ония лигави работи...

Но в този миг по-важно беше да докара Джек до предишния му режим на работа — да бъде герой.

— Аз и Джек излизаме днес — обяви Дани. — Помагам му по един случай.

Майката на Дани се намръщи.

— Разрешителното ти да убиваш ти беше отнето, момче! — рече строго тя.

— Мамо — негодуваше Дани, — аз трябва да помогна! Свидетел съм!

Колкото до Айрин Медигън обаче, бурята по повод нощните подвизи на Дани още не бе отминала.

— Май ти ще имаш нужда от свидетел! Прибирам се от нощна смяна в четири сутринта, а тебе те няма! Какво се опитваш да направиш? Да ме убиеш ли?!

Слейтър се опита да се застъпи за Дани.

— Айрин... няма за какво да се безпокоите.

Дани учудено повдигна вежди. Айрин?! Охо, работата бе много по-зле, отколкото той си мислеше! Още малко и Слейтър вече нямаше

да му дава оръжието си!

— Не се тревожете — продължаваше Джек. — В този град има само осем милиона човека... А аз съм много добър, когато трябва да хвана някого.

— Да — рече бодро Дани. — А пък може и бъдещето на света да зависи от това! А може би...

— Чакай! — прекъсна го Джек Слейтър и вдигна ръка. Той се бе заслушал в музиката, носеща се от радиото — ефирна и ромонеща мелодия, изпълнявана на пиано. — Моля ви, бихте ли увеличили малко?

Беше светла, оптимистична мелодия — проста и много хубава. Грубото мъжествено лице на Слейтър стана сякаш по-меко и нежно, докато той слушаше, а на устните му трепна малко глуповата усмивка.

— Какво е това? — попита Джек, снишил глас.

— Това е Моцарт — отвърна Айрин.

— Човекът, когото Практис е убил? — попита Слейтър, обръщайки се към Дани.

Всъщност от радиото се носеше Анданте на Моцартовия концерт за пиано номер 21, в до мажор, опус 467 — много по-известен като музика от филма „Елвира Медигън“.

Дани понечи да обясни за филма „Амадеус“, после реши, че ще е по-добре да мълчи.

— Точно така, Джек, същият човек е — каза той на глас.

Музиката развълнува Слейтър повече, отколкото той би признал пред себе си.

— Много е хубава...

— Харесвате ли класическа музика? — попита майката на Дани. Според нея полицаите нямаха кой знае колко развито естетическо чувство.

Слейтър поклати глава.

— Не зная... — отвърна той, все още заслушан във въздушната мелодия и нежните акорди. — Да, мисля, че бих харесал...

Дани отегчено вдигна очи към небето. Олеле-мале! Това, от което Джек имаше нужда сега, бе екшън!

— Трябва да те изведе от тук!

От площадката за гледане на Емпайър Стейт Билдинг Ню Йорк изглеждаше огромен, внушителен и напълно главозамайващ. От сто и

втория етаж се виждаше как градът се простира надалече — чак до хоризонта. Дани разбра колко трудно ще бъде да се открие един човек в тази гъмжаща маса от хора. Истинският живот значително се различаваше от този във филмите.

Дани се взря в хилядите пешеходци по Тридесет и четвърта улица и поклати глава.

— Каза ли на майка ми кой си ти всъщност?

Слейтър кимна.

— Да. Казах й, че съм ченге от Лос Анжелос.

— Имам предвид наистина кой си.

— Това е достатъчна истина... засега.

Дани погледна на север към голямото струпване на небостъргачи в центъра на града.

— Наистина ли мислиш, че ще го хванеш?

Слейтър погледна надолу.

— Аз винаги и всичко хващам — отвърна той.

Дани го изгледа скептично.

— Така ли? И какво смяташ да направиш? Да го забележиш от тук сред тълпата?

Слейтър хвърли към партньора си един от своите снизходителни погледи, който сякаш казваше: „Ах, ти, неверни Тома!“.

— Виж, ти си от Пенсилвания, а аз никъде не съм бил в истинския живот. Просто се ориентирам — това е. Къде се намират повечето от кината?

Дани посочи на запад.

— Ей там.

— Хайде, трябва да се съсредоточим в този район!

Като тръгнаха из града, Слейтър се заозърта наоколо с широко отворени очи. Той познаваше Ню Йорк от филмите (поне такава беше славата му), но дори незавидното му положение не го бе подготвило за това колко... хм, колко странен е градът. Тълпата по Бродуей беше като всички други тълпи — мъже и жени, забързани по свои дела в големия град... само че из тази тълпа се движеха хора с много необичайни дрехи... Разни типове, облечени като клоуни и таласъми, и горили, и травестити... и (това всъщност бе най-странно от всичко) никой сякаш не забелязваше!

Дани не обърна никакво внимание на няколкото чудновати морски животни, които минаха край него по улицата.

— Тъъ, Дани...

— Да?

— Не забелязваш ли нещо... хм, странно?

Дани рязко извърна глава, когато край него минаха десетина човека, маскирани като еднакви парчета от пица.

— Не — отвърна той. — А ти?

— Ами...

Слейтър посочи към три деца, облечени като членове на британското кралско семейство, които идваха към тях.

— О! — рече Дани с усмивка. — Разбирам. Това е за празника на духовете. Всяка година има голям парад на Шесто авеню. Не спира цяла нощ.

— Ясно — рече Слейтър, после застана на едно място. — Погледни!

Дани погледна. Един мъж, облечен като монахиня, стоеше на ъгъла на улицата и палеше цигара, очаквайки светофарът да светне зелено.

— Джек, това не е истинска монахиня. Просто е маскараден костюм.

— Не, не той! Зад него! — каза Слейтър и посочи с ръка. — Онзи магазин там.

Дани погледна натам, където сочеше ръката на Джек. Беше малка витрина на магазин, скрита зад масивни решетки. Бяха му необходими няколко секунди, за да може да разчете надписите зад дебелите желяза:

— Оръжия... Амуниции... Полицейско оборудване — произнесе Дани. — Да. Е, и?

— Тук ще чакаме Бенедикт — рече ясно и недвусмислено Слейтър.

Той спря и се пхна в някакъв вход, като непрекъснато държеше под око оръжейния магазин.

Беше започнало да ръми и Дани вдигна яката си.

— Къде? Тук ли?! — попита той. — Очакваш Бенедикт да се появи тук и просто да ни потупа по рамото?! Това ли е твоят план?

По тона на гласа му се разбираше, че Дани няма много високо мнение за плана на Слейтър, ако той се състоеше само в това да чакат

Бенедикт тук.

— Може би не — отвърна Джек и поклати глава. — Но той сигурно знае, че оръжието ми тук не е така ефикасно, както във филмите, а навярно е усетил, че и неговото не действа както трябва. Вероятно ще се опита да го изтъргува.

Според Дани това беше най-мижавият план, за който той някога бе чувал. Дори ако трябваше да се каже на езика на филмовата магия, този план бе доста неубедителен. Обаче Джек Слейтър не изглеждаше разтревожен. Всъщност той изглеждаше така, сякаш изобщо не мислеше за това. Гледаше съсредоточено във витрината на магазина, разположен до този за оръжия. Беше цветарски магазин и Джек Слейтър бе сякаш изцяло погълнат от изобилието на цветята, изложени на витрината.

— Цветята са много красиви — рече почитателно той.

— Да, бе — отвърна Дани. — Страхотни са!

Този не бе същият Джек Слейтър, когото Дани познаваше и обичаше.

Мислите му бяха прекъснати. Някакво момченце на възраст почти като Дани и маскирано като скелет спря като ударено от гръм по средата на улицата и зяпна срещу Слейтър.

— Леееле! — ахна детето в захлас. — Това е Арнолд!

— Изчезвай! — процеди през зъби Слейтър.

— Джек — прошепна Дани, — децата тук... ти си техният идол...

Джек реши, че не бива да разочарова публиката си.

— Извинявай — каза той на детето скелет.

— Няма нищо — отвърна детето и вдигна палците си. — „Зов за завръщане“ беше жесток!

Слейтър погледна въпросително към Дани. „Зов за завръщане“?!

— За тайния агент на Марс — подсказа му Дани.

— А, да! Благодаря.

— Продължавай все така, Арнолд!

— Ще се старая — отвърна Слейтър и хвана Дани за ръката. —

Тук нищо няма да стане. Да се махаме!

— Сега накъде?

— Към магазина за стъклени очи!

— Добра идея!

В телефонния указател за фирмите в Ню Йорк на „Стъклени очи“ те не намериха нищо... нито пък на „Протези — оптически“. Обаче попаднаха на златна мина, когато обърнаха на „Изкуствени очи — човешки“. Всъщност беше повече от златна мина, защото фирмите, които продаваха стъклени очи в Ню Йорк, изпълваха половин страница в указателя. Дани и Джек бяха доста впечатлени.

— Не знаех, че толкова се търсят — каза Слейтър.

— Ню Йоркска му работа! — рече Дани.

Най-накрая двамата се спряха на един магазин, който се намираше близо до площад „Таймс“ и до района на кината. Магазинът, избран от тях, имаше и още едно преимущество — до него се намираше магазин за картини — евтини репродукции на известни платна. Докато Дани наблюдаваше магазина за стъклени очи, Слейтър продължаваше образованието си върху красотите на действителния свят, разглеждайки внимателно картините на някои от френските импресионисти — най-вече Моне, Реноар и Сезан.

На Дани определено започваше да му писва. Освен това беше вече доста мокър, защото ръменето се бе превърнало в постоянен дъжд.

— Мислех, че трябва само да го потърсим, да го намерим и да свършим с него.

Слейтър с неохота откъсна очи от скиците на Руенската катедрала от Моне.

— В моя свят престъпниците оставят следи... Ако аз не мога да ги намеря, те се появяват и ме отвличат. Не се тревожи — каза Слейтър, вдигна палеца и показалеца си и ги притисна един към друг. — Ето, толкова ми остава да го хвана.

— Надявам се...

По улиците се носеше нова вълна от деца, облечени за празника на духовете. В миг Джек Слейтър бе заобиколен от един Терминатор, един Командо и една тийнейджърска костенурка Нинджа-мутант.

— „Хищник“ беше върхът! — извика Командото.

Слейтър погледна към Дани.

— „Хищник“?! —

— Извънземен в джунглата — каза Дани.

— Извънземен в джунглата?! Звучи ужасно!

— Не е толкова ужасно. Направиха няколко серии.

- Сериозно?! А аз участвам ли?
- Не.
- Добре съм постъпил — рече Слейтър.

20.

Този ден беше първият ден на Дани като полицай в истинския свят и през дългите влажни и студени часове той научи нещо много ценно за живота на детектива. Животът на детектива беше скучен!

Да стои на студа, върху хлъзгавия от дъжда тротоар съвсем не съвпаднаше с представата на Дани за героичен екшън. Той си спомни как само до вчера лошите се появяваха точно, когато трябва, а сградите се срутваха редовно и доволно често. Откакто дойде в действителния свят, Дани можа да участва само в някаква си скапана гонитба с коли и в игра на „таран“... да не говорим за строгото „конско“, което му дръпна майка му. Той така се бе увлякъл в мислите си, че за малко да не забележи Бенедикт, който излизаше от магазина за стъклени очи.

В последния момент Дани зърна как обектът на тяхната мъст влиза в едно такси, спряло в северния край на площад „Таймс“. Колата почти мигновено се изгуби в потока от подобни на нея автомобили, движещи се по Седмо авеню.

Дани трескаво задърпа Слейтър за ръкава.

— Джек! Ето го там! Това е Бенедикт!

— Къде?

Дани посочи към навалицата от таксите. Изведнъж омаята от нежната музика и красивите цветя и завладяващото обаяние на великите майстори бяха издухани от съзнанието на Слейтър. Върху лицето му се появи онова особено каменно изражение, което казваше: „Ще те пипна!“ (лицето му от филмите) и той нагази във водовъртежа на най-натоварения дъждовен час за уличното движение в центъра на града.

За Джек Слейтър имаше само един начин да се справи с тази автомобилна фъртуна. Той се покатери върху таксито, което беше най-близо до него и хукна по пътеката, образувана от покривите на колите. Шофьорите надуваха клаксоните си така, сякаш бяха картечници и му кресяха на най-различни езици. Ако човек се заслушаше внимателно, то той би могъл да научи как се казва „кой е тоя побъркан лъохман на

покрива на колата ми?“ на урду, суахили, украински, руски, испански, хинди и на още петнадесетина американски диалекта, включително театралния жаргон на начеващите актьори.

Дани гледаше с просълзени от гордост очи. Този бе Джек Слейтър, когото той познаваше, този беше човекът, който винаги побеждаваше, накълцваше лошите на салата и спасяваше хубавиците. Бенедикт седеше в таксито, спокойно си четеше вестника, блажен и нищо неподозиращ, а добрият герой от филма, изпълнен с мъст, стремително се приближаваше към него.

Дани просто сияеше. В този миг Джек Слейтър беше най-най-най в целия град. Той бе ангелът на откъсването и вместо огнен меч бе хванал своя „Блекхок“ в ръка. Беше всемогъщ, неуязвим и нищо не би могло да му попречи... освен някой хлъзгав покрив на кола. Само на четири-пет метра от таксито на Бенедикт Джек Слейтър не прецени добре крачката си, не можа да стъпи върху съседния покрив, залюля се миг-два, опитвайки се да запази равновесие, ала не успя. Изтърколи се върху мократа улица, точно на пътя на устремено към него такси.

Шофьорът натисна с все сила спирачките, но колата се хлъзна върху мократа настилка, единият ѝ край поднесе и бронята ѝ закачи Слейтър, подхвърляйки го на два метра във въздуха.

— Джек! — изпищя Дани.

Той хукна и в миг се озова по средата на улицата.

Ако този път Джек и Дани можеха да се заслушат по-внимателно във виковете на шофьорите, те щяха да научат много цветисти изрази дори на патагонски.

Слейтър успя да се изправи на крака, точно когато Дани застана до него.

— Джек! Джек! Добре ли си?

— Да! Да... — измърмори той.

Тези работи в действителния свят бяха много по-трудни... и по-болезнени от онова, което Джек си бе представял. Но пък то го накара да се амбицира още повече да хване Бенедикт, при това веднъж завинаги.

— Хайде! — извика Слейтър и се хвърли към таксито, в което беше Бенедикт.

Той така рязко дръпна и отвори вратата, сякаш искаше да я изтръгне от пантите ѝ.

— Не! Не! — развика се шофьорът. — Свърших за днес!
Свърших.

В таксито нямаше никого. Слейтър бе предизвикал достатъчно голяма суматоха, за да може техният най-главен враг да разбере какво става и да избяга. От Бенедикт бе останал само смачканият му вестник.

Слейтър удари юмрука си в покрива на колата и изкрещя:

— Не мога да повярвам! По дяволите!

След това тръгна към тротоара, а Дани го последва, стиснал вестника на Бенедикт в ръка. Той го пъкна под носа на Слейтър и извика:

— Джек, погледни това!

Вестникът бе отворен на филмовата страница. Един голям рекламен надпис беше ограден с молив и Слейтър го изгледа втренчено, опитвайки се да схване смисъла. Колкото и да не му се вярваше, с големи печатни букви бе написано:

„Тази вечер на живо! Арнолд Шварценегер на световната премиера на «Джек Слейтър IV»!“.

21.

Въпреки дъжда, хората започнаха да се тълпят пред „Рейдио Сити Мюзик Хол“ дълго преди да започне премиерата на новия филм с Джек Слейтър. Сред тълпата, изпълваща Шесто авеню и упътила се към Петдесета улица, се движеха Дани и Джек Слейтър, който бе нахлупил бейзболна шапка чак до носа си. Той нямаше никакво желание да го безпокоят любопитни и благоговеещи почитатели на Шварценегер. Все пак Джек Слейтър привлече погледите на неколцина, но тъй като беше празникът на духовете, хората решиха, че той просто е още един подражател на Арнолд, изключително способен в гримирането.

— Не трябва ли да сме вътре? — прошепна Дани.

— Бенедикт ме следи — рече Слейтър. — Важно е аз къде ще бъда. Той е стрелец. Трябва да наблюдаваме покривите и да се движим сред тълпата. Налага се да бъда на открито.

Тълпата забрави за Джек, когато се показа истинският Арнолд Шварценегер. Огромната му лимузина спря пред киното и той бе посрещнат от ослепителната каскада на светещи фотоапарати.

В мига, в който зърна как гигантската суперзвезда излиза от автомобила си, церемониалмайсторът грабна своя микрофон, пробивайки си път през тълпата от репортери и фотографи, за да стигне до червения килим, с който бяха застлани стъпалата, водещи към фойето на киното.

Аплодисментите, светкавиците, виковете на фотографите бързо превърнаха шумотевицата в оглушителна врява, над която се издигна гласът на церемониалмайстора.

— Да, дами и господа, мистър Арнолд Шварценегер със своята прелестна и талантлива съпруга, Мария Шрайвър!

Дани погледна тревожно към Слейтър, когато Шварценегер пристъпи сред тълпата и размаха ръце към почитателите си. Лицето на Джек беше мрачно. Той гледаше замислено, сякаш до този момент не

бе вярвал, че е измислен герой, който оживява благодарение на мъжа от плът и кръв, застанал недалеч от него.

На всичко отгоре рамото го болеше от съприкосновението му с таксито, пък и беше стоял няколко часа на студено, под дъжда. Болеше го навсякъде, беше уморен, студено му беше и нямаше собствена самоличност! Най-общо казано този ден не беше от най-хубавите за измисления Джек Слейтър.

Церемониалмайсторът полагаше неимоверни усилия да вземе по едно бързо интервю от всички знаменитости, дошли на премиерата. Мисис Шварценегер даваше последни наставления на съпруга си.

— Моля те — шепнеше му тя, — не вмъквай ресторантите в интервюто! Мразя, когато говориш за ресторанти или за физкултурни салони. Толкова е хлъзгава тази тема! И е унижителна!

Способността да се усмихва и шепне едновременно е една от най-важните отличителни черти на истинската знаменитост, а Мария Шрайвър беше майсторка на това.

Майсторът на церемониите пък пъкна микрофона под носа на Арнолд.

— Кажете ни за „Джек Слейтър IV“, Арнолд — рече мазно церемониалмайсторът. — Зная, че се гордеете с него, но с какво той е по-различен от първите три?

Арнолд пусна блестящата си широкоекранна усмивка на филмова звезда.

— Различават се като деня и нощта. Този е много по-дълбок, има много повече философски и религиозни аспекти. Тук убиваме само двадесет и двама души, което е нищо в сравнение с повече от шестдесет в другите.

— Чудесно, Арнолд!

Шварценегер кимна.

— Така е. Все по-дълбоко, по-дълбоко и по-дълбоко. Това е мотото ми.

— А какъв ще бъде следващият ви филм?

Церемониалмайсторът вече обхождаше с поглед тълпата, търсейки следващия си обект. Интервютата на знаменитостите обикновено траеха само по няколко секунди и той вече търсеше следващото лице сред множеството от хора.

— Следващият ми филм е биографията на Зигмунд Фройд. Аз сам написах сценария. Да играя ролята на дребничък психиатър ще бъде голямо изпитание за моите актьорски способности, зная, но ако човек непрекъснато се повтаря, публиката разбира. Обаче — тук Шварценегер замълча за миг, сякаш за да придаде по-голяма тежест на известния на малцина факт, — Фройд също е австриец и веднъж поне акцентът няма да е пречка.

Церемониалмайсторът изръкопляска.

— Просто една блестяща холивудска история на успеха!

Арнолд кимна, сещайки се за още нещо.

— Да, а като стана дума за Холивуд...

Обаче този път на Арнолд не му се отдаде да вмъкне каквото и да било. Мария Шрайвър го дръпна от микрофона, като започна отново да се усмихва и шепти едновременно.

— Ти си направо безнадежден случай! — съскаше тя. — Не трябва да играеш психиатър, а трябва да го посетиш!

Церемониалмайсторът бе открил следващия си обект. По червения килим се носеше доста едър и доста грозен мъж. Той бе облечен в дрипи като на бостанско плашило, а в ръката си стискаше много голяма и много остра брадва.

— Ох, господи! Погледнете кой е дошъл! Това е Изкормвача от „Джек Слейтър III“! Страхничко е, а? Е, хайде да му забием едно въпросче...

Две-трети от публиката кръстоса очи.

Изкормвача замръзна на мястото си. В погледа му се четеше страх. Той никога не се беше изправял срещу тайфата на фоторепортерите и срещу някакъв мазен церемониалмайстор. Микрофонът бе точно под носа му.

— Здравсти, Изи, какво си намислил тази вечер?

Суматохата и светкавиците накараха Изкормвана да фъфли още повече.

— А... а... аз си мислех, че ще мога да убия някого — заекна той.

Церемониалмайсторът добродушно се засмя и потупа леко Изкормвача по гърба.

— Ей, хора, какво ще кажете за това, а? Няма шест-пет!

Но церемониалмайсторът бе вече загубил интерес към Изкормвача и плоските му шеги.

— Вижте, хора! Та това е Джейми Фар! — извика той.

Славата на Изкормвача не трая дори петнадесет минути.

Той стигна до главния вход на киното и тъкмо се нагани да влезе, когато служителят от охраната го спря.

— Съжалявам, сър, не мога да ви пусна в такова облекло. Имам указания да пускам само хора в строго официално облекло.

Иzkормвача изгледа кръвнишки полицая „под наем“ и опипа с пръста си острието на брадвата. Ръцете го сърбяха да я използва върху този пискливец. Указанията на Изкормвача бяха да влезе в киното и той щеше да използва всички средства, за да изпълни заповедта. Но преди да размаха средството, необходимо за изпълнението на заповедта, и преди да пролее кръвта на когото и да било, някакъв безупречно облечен мъж с черна вратовръзка, скрита под елегантното му палто от камилска вълна, се втурна нагоре по стълбите и застана между Изкормвача и бъдещата му жертва.

— Всичко е наред, сержант! Този човек е актьор и аз съм неговият менажер. Веднага ще уредя нещата.

Преди още сержантът да може да отговори, менажерът избута Изкормвача през голямата врата и го вкара във фоайето.

— Какво правиш?! — попита настойчиво Изкормвача.

— Мили боже господи! Бред, да не си полудял?! Да не искаш цял живот да играеш убиец с брадва?! Хайде, ела да се изчистиш! — подкани го менажерът и размаха под носа на най-близкостоящата разпоредителна банкнота от петдесет долара. — Трябва ми кабинетът на управителя за пет минути...

Менажерът вкара мъжа, който според него беше негов клиент, в кабинета на управителя, грабна телефона и започна бързо да набира някакъв номер.

— Спести ми актьорските си приумици — измърмори той, заслушан в телефонния сигнал. — Да? Марти! Трябва ми смокинг по възможно най-бързия начин. Какво? Как така не можеш?!

Иzkормвача разбра, че не е облечен подходящо. Човекът до телефона имаше хубаво палто, което щеше да скрие дрипите му. Той се прокрадна зад менажера и вдигна брадвата си.

Никой от хората, наредили се на опашка, за да влязат в киното, не забеляза налудничавия поглед на високия мъж, скрил своята кървава брадва под безупречното си бежово палто.

Церемониалмайсторът бе все още навън, прибирайки богатия урожай от знаменитости. Някакъв млад красавец в превъзходен смокинг се усмихна широко и изтича нагоре по червения килим.

— Ето още една звезда, пристигнала в последната минута — грачеше церемониалмайсторът. — Ах, да, това е Бред Конърс, който играе Изкормвача в „Джек Слейтър...“ — церемониалмайсторът замълча за миг, а върху лицето му се изписа израз на пълно объркване, когато погледна недоумяващо към входа на киното.

— Но аз мислех...

Положението сякаш излизаше от контрол. Тълпата бе нараснала неимоверно много и вече никой не можеше да се справи. Хората блъскаха Дани от всички страни и той се чувстваше като малко момче, захлупено от мощна вълна. Струваше му се прекалено да се надяват, че ще открият Бенедикт в тази тълпа. В действителния свят Джек Слейтър не беше всевиждащ и всезнаещ. Бенедикт можеше да се измъкне незабелязано.

Дани дръпна Джек за ръкава.

— Започвам да се плаша, Джек — рече той.

— Не бива — каза Слейтър. — Бенедикт се страхува от мене. По очите му познавам. Той знае, че не е в състояние да ме спре.

Думите му не можаха да успокоят Дани, защото в този момент през главата му мина една наистина ужасна мисъл. Ужасна и очевадна. Как не бяха могли да я видят?

— Джек! Той не може да те спре... но какво ще стане, ако спре него?

— Него ли?!

— Шварценегер!

Слейтър помълча секунда-две, докато пълното значение на думите на Дани стигна до съзнанието му. Тогава той хукна, спускайки се като стрела към главния вход на киното, размахвайки полицейска значка към ченгето, застанало до вратата.

— Мислех, че Декър ти е взел значката — рече Дани.

— Взе моята. Тази е чужда — отвърна Слейтър и рязко отвори кожения портфейл: „Федерално бюро за разследване“.

— На Практис?

— Точно така. Откраднах му я.

Дани можа само да поклати глава, възхитен и смаян от своя герой. Това се казваше предвидливост!

Джек смъкна бейзболната шапка от главата си и се хвърли към най-близкостоящата разпоредителна. Сега вече той сам искаше да бъде взет за суперзвезда.

— На кой ред съм аз? — попита Джек разпоредителната.

Клетото момиче малко се стъписа при този въпрос.

Човекът, който го зададе беше мокър до кости, и зле облечен, но безспорно беше самата звезда.

— Къде?!

Разпоредителката трепереше, когато посочи към широкия елегантен балкон на киното.

— Ъम्म... има два балкона, но мисля, че вие сте на долния.

— Благодаря! — рече Слейтър, завъртя се кръгом и хвана Дани за раменете. — Ти оставаш!

Дани кимна, примирил се вече с второстепенната си роля.

— Да, зная. Аз все оставам...

— И умната!

Преди Дани да успее да каже нещо, Слейтър разблъска с лакти тълпата, която нахлуваше в киното и хукна нагоре по стълбите. Той осъзнаваше, че се държи грубо... и че с това изобщо не помага на репутацията на Шварценегер.

22.

Второстепенната роля прилягаше на Дани, така че той знаеше точно какво трябва да прави. Крачеше нервно във фоайето на киното и току се заслушваше за изстрели, писъци или някаква друга врява от киносалона. Но нямаше никакви тревожни шумове, освен трескавото жужене на стотици хора, очакващи филма да започне. Обаче Дани не беше вчерашен.

— Аз трябва да проверя другия балкон — каза си той на глас, за да си вдъхне смелост. — Определено!

Повече окуражаване не му бе нужно. Той се вряза в тълпата, а дребната му фигурка започна гъвкаво да се провира между хората като малка и пъргава рибка. Но дори Дани не можа да стигне много далече. А когато се озова в пресата на нетърпеливо блъскащите се посетители, той се видя затиснат от всички страни.

Дани проточи врат и погледна напред с надеждата да зърне Джек или Бенедикт, но вместо това той видя нещо, което накара кръвта да замръзне в жилите му: висок мъж, облечен в бежово палто, който му се струваше познат. Изкормвача сякаш усети погледа на Дани върху гърба си и се обърна. Като видя Дани, той се усмихна. Ала усмивката му изобщо не беше дружелюбна.

Дани се дръпна, за да скрие лицето си, молейки се онзи да не го е забелязал. В него се надигна отчаяние. Той бе на някакви си сантиметри от страшния убиец на деца с брадва и не можеше абсолютно нищо да направи... Освен едно — Дани пое дълбоко въздух и извика.

Първият човек, когото Слейтър видя при влизането си в киното, беше Шварценегер, седнал на първия ред от долния балкон. Като го видя от толкова близо, той се смути и обърка — сякаш гледаше едно по-зализано и по-издокарано копие на самия себе си. Звездата носеше изрядно вечерно облекло, а жена му бе самата елегантност. Слейтър просто не можеше да откъсне погледа си. Той втренчено съзерцаваше този мъж — своето друго „аз“ от един друг свят.

— Да ме вземат мътните! — прошепна на себе си Джек и тогава чу вика на Дани, пронизителен и изпълнен с ужас, извисяващ се чак до най-горния балкон на огромния киносалон.

— Джек! Изкормвача! Бенедикт е довел Изкормвача!

Слейтър се втурна към предната част на балкона и погледна нагоре, а там на горния ред беше Изкормвача, възплаващ кошмара на миналото му. За миг двамата смъртни врагове срещнаха погледите си, забравили за време и пространство. Тогава Изкормвача вдигна брадвата си, готов да я хвърли.

За част от секундата Слейтър измъкна своя „Блекхок“ и застана в позиция за стрелба.

— Всички долу! — извика той. — Залягай! Веднага!

Не е нужно да казваме, че тълпата напълно стресната направи точно обратното. Хората подскачаха, започнаха да викат и да пищят, обезумели в паниката си. Слейтър се помъчи да се абстрахира от шума и хаоса и се прицели в бежовото палто на Изкормвача, когато последният се втурна през балкона към ложите близо до сцената.

За един миг само Слейтър се прицели точно в обекта на своята мъст — ясна и удобна мишена. Един изстрел и всичко щеше да свърши. Джек напрегна показалеца си, който бе върху спусъка...

Тогава някой го удари отзад. Ударът бе внезапен и достатъчно силен, за да избие оръжието от ръцете му. Слейтър погледна през рамото си. Самият Шварценегер го бе свалил на земята.

— Махни се от мене, глупако!

Шварценегер го изгледа втренчен и не вярващ на очите си.

Слейтър го изгледа навъсено.

— Да, да! Зная, че приличам на тебе! Зная! Сега, махни се от мене!

Шварценегер се изправи и тръсна праха от вратовръзката си.

— В студиото трябва да ме предупреждават, когато подготвят такива трикове — рече той, все още гледайки втренчено Джек Слейтър. — Знаеш ли, ти си определено най-добрият двойник на кинозвезда, когото някога съм виждал.

Слейтър не му обърна внимание. Той грабна оръжието си и хукна нагоре по пътеката между редовете, търсейки Дани, обаче Арнолд не го оставяше и вече му говореше приятелски:

— Трябва да призная, че има един човек в Айдахо, който е по-добър от тебе... главно в мимиките на лицето. Но ти наистина си добър.

— Чудесно — измърмори Джек Слейтър.

— Обади ми се в офиса, когато пак дойдеш в Лос Анджелис — рече Арнолд, сърдечно усмихнат. — Мога да ти уредя доста работа — рождени дни, ергенски вечери. Малко по малко парите се трупат, нали така?

Слейтър оглеждаше тълпата. Изкормвача бе изчезнал, Дани също.

— Ти да не си от някой съюз? САГ? АФТРА?

Джек се извърна и сърдито изгледа Шварценегер.

— Виж... аз изобщо не те харесвам, разбра ли? Ти си ми докарал само неприятности.

— Аз ли?! — рече Арнолд, искрено натъжен. — Че как е станало това?

Джек нямаше време да спори. Изкормвача вилнееше някъде из сградата, а от Дани нямаше и следа. Тълпата беше хвърлена в паника, той бе обидил звезда № 1 на най-касовите филми в света: още един, напълно скапан ден в действителния свят.

А предстоеше да стане и по-лошо.

Някъде от тълпата се изтръгна пронизителен, вледеняващ сърцето писък. Джек Слейтър познаваше този глас — беше на Дани.

Слейтър ускори крачка като център-нападател и сякаш проби тунел в тълпата между себе си и изхода. Той профуча през фоайето и изскочи право на мократа от дъжда улица. Следобедният лек ръмеж се бе превърнал в яростна стихия. Небето се раздираше от гръм и гигантски виещи се светкавици... беше драматично! Също като сцена на буря в някой филм. Силен вятър го блъсна в лицето, а дъждът удряше по стъклото на гишето за билети, почти заличавайки онова, което бе написано там със собствената кръв на Изкормвача: „Слейтър. Покривът.“.

23.

Джек Слейтър изскочи на покрива със своя готов за стрелба „Блекхок“, обаче картината му бе вече позната. Изкормвача стоеше до самия ръб на покрива, а острието на брадвата бе притиснато към гърлото на Дани.

Злодеят трябваше да извиси глас, за да надвика злата стихия:

— Добре дошъл, стари приятелю! — рече той с престорено тъжна и подигравателна усмивка. — Имах предчувствие, че ще дойдеш.

Слейтър замръзна на мястото си. Лицето му бе студено и непроницаемо като камък. Беше го споходил пак някогашният му кошмар, само че този път не беше на филм, а беше борба на живот и смърт. Всичко това ставаше в действителния свят и момчето бе истинско — от плът и кръв. Дани бе ужасен, очите му бяха широко отворени.

— Добре ли си, Дани?

— Д-да, сър...

— Хвърли пушката, Джек! — заповяда Изкормвача. — Ще убия момчето!

Джек се поколеба за миг. Последният път, когато бе хвърлил оръжието си, го бе сполетяло голямо нещастие — негово и на неговия син.

— Казах, хвърли проклетото оръжие, Джек! — Изкормвача притисна още по-силно острието към гърлото на Дани.

По лицето на Джек се четеше болка, изпепеляващ гняв клокочеше в гърдите му и всеки миг можеше да избухне. Той призова на помощ всичкото самообладание, на което бе способен, за да предаде оръжието си. Хвърли го навън, под напора на вятъра и дъжда и пистолетът полетя от покрива надолу.

— Ето — каза той. — Нямам оръжие сега. Работата е между тебе и мене. Пусни момчето!

Изкормвача се закиска.

— И преди сме го играли този номер, нали, Джек? — рече Изкормвача и се почеса по брадата с върха на острието на брадвата. Секунда-две той бе дълбоко потънал в мислите си. — Сега я да видим какво следваше? Ти хвърляш оръжието — вече го направихме... Казваш ми да пусна момчето... И това го направихме — тогава Изкормвача сви рамене и рече: — Уф, майната му на всичко! Писна ми! Давай направо края!

— Края ли?!

— Нали си спомняш, Джек? Ето тази част!

Изкормвача повдигна Дани от земята и небрежно го хвърли от покрива в празното пространство. Дани изпищя и се скри от погледите ми.

Долната челюст на Джек Слейтър увисна. През всичките си години на борба с лошите от филмите той никога... никога... не бе виждал толкова безчувствен и коравосърдечен убиец. А като капак на всичко Изкормвача се смееше. Смееше се!

— Това се нарича отмъщение, Джек — каза Изкормвача, все още кискайки се. — Хубаво усещане. Препоръчвам ти го.

Слейтър трепереше от гняв. За момент му се стори, че няма да може да проговори и думите с мъка се изтръгнаха от устните му:

— Това беше... грешка.

— Грешка ли?! Не, няма грешка — рече Изкормвача и вдигна брадвата си. — Това беше само част първа, Джек. А ето сега и част втора.

Брадвата изсвистя във въздуха, устремена право към главата на Джек Слейтър. Той се хвърли встрани, а острието профуча покрай него и се заби в дървения електрически стълб.

Джек не загуби нито секунда. Той изтръгна брадвата от дървото и замахна с нея, срязвайки кабела, който се виеше отстрани на дървения пилон. Кабелът падна на земята и започна да съска и да изпуша искри по мокрия от дъжда покрив, точно когато Джек Слейтър се метна върху пилона и здраво сви крака под себе си.

Покривът заискри от милиони волта напрежение на електричеството, което захранваше цялата огромна сграда на киното. Всяка локва върху покрива пращеше от електрически искри. Напрежението срещна тялото на Изкормвача и той започна да се тресе и да подскача така, сякаш бе стъпил върху нагорещена ламарина,

докато най-накрая изгоря и последният му мускул. Зад него един цял квартал бе останал без ток. От тъмнината се разнесе предсмъртния вик на Изкормвача:

— Ще се върнаааа!

Токът спря. Слейтър отново скочи върху покрива и застана над димящото и овъглено тяло на последния убит от него злодей. Ала той не се радваше, нямаше го усещането за постигнато възмездие. Джек чувстваше тъга.

— Ще те чакам — каза той.

Тогава през воя на бурята Джек Слейтър долови нещо, което веднага го зареди с енергия. Глас! Много тъничък и изплашен гласец на малко момче.

— Джек! — изписука Дани. — Помощ!

Слейтър се втурна към ръба на покрива, погледна надолу и видя Дани, който беше на около шест метра под ръба на покрива, увиснал върху зурлата на един водоливник. Под него имаше още двадесет етажа празно пространство — раззината черна паст.

— Дръж се! Идвам веднага!

Слейтър изобщо не помисли. Той просто се остави на реакциите си — спусна се от ръба на покрива, лазейки надолу по мокрите тухли като някакъв огромен паяк, напълно уверен в себе си. Той опипа за някакви вдлъбнатини или издутини... обаче тук не беше като на филм, а си бе действителност. Нямаше вдлъбнатини и издутини. Слейтър усети как се хлъзга надолу и трескаво затърси нещо — каквото и да е! — за което да се хване. Пръстите му напипаха тухла, лицето му се блъсна в стената, дишаше тежко. Краката му висяха над бездната.

— Дани? — изпъшка Слейтър. — Това наистина е много, много трудно.

— На мене ли ги разправяш?! Моля те, побързай!

— Почакай малко! Дочитам списанието си! Разбира се, че ще побързам!!!

Джек Слейтър успя да извърне глава над рамото си и видя огромното празно пространство под себе си, ужасен от вятъра и прорязаната от дъжда тъмнина. Той затвори очи:

— Моля те, боже! — прошепна умоляващо Слейтър. — Моля те, не го оставяй да умре!

Болезнено и бавно той успя да пропълзи до Дани, който се озова на метър под него. Слейтър увисна на една ръка и посегна надолу с другата...

— Така, момче: слушай план „А“! Хващаш се за ръката ми и двамата се измъкваме оттук.

— Това ли ти е планът? — изкрещя Дани.

— Да, план „А“!

— А план „Б“?

— Падаме двадесет етажа надолу!

Дани го изгледа възмутен.

— Браво, Джек! Много умен план, няма що!

— Не е велик — рече Слейтър, — съгласен съм! — той протегна ръката си до последен предел. — Хайде, хвани се за мене!

— Джек! — извика Дани. — Не можеш да удържиш и двама ни! Ще паднем!

Слейтър въздъхна тежко.

— Дани, няма да можеш да живееш, ако се задълбаваш в подробности...

Наистина нищо друго не им оставаше. Дани преглътна с мъка и протегна треперещата си ръка към Джек. Мъничкото му юмруче се изгуби в неговата едра десница и той се пусна от водоливника. Слейтър тихо изстена, когато пое тежестта. Лицето му бе маска на болка и решителност едновременно. Жилите му бяха изпъкнали като стоманени въжета. Ръката му се сви като хидравличен лифт и понесе Дани към покрива, където беше спасението.

— Джек... ахна Дани, — какво правиш?!... Няма да можеш!

— Прав си! А сега замълчи, за да го направя!

Слейтър силно прехапа долната си устна. Беше затворил очи, сякаш се съсредоточаваше, за да събере всяка капка енергия от тялото си и с помощта на волята да я насочи към изтръпналата си дясна ръка.

Джек изрева сякаш в момента вдигаше тежести за категория над сто килограма, издигна ръката си и стовари Дани върху покрива право в една локва. Дани падна по гръб, останал без дъх, а Джек се повдигна и изпълзя отгоре, срутвайки се до него. Беше насинен, ранен, окървавен, но ликуваше.

— Тия геройски изпълнения минават всякакви граници — рече задъхано той, разтърка рамото си, а лицето му се изкриви от болка. —

Сега, закарай ме право в болницата. Рамото ми е изкълчено.

Дани се изправи несигурно.

Отнякъде в тъмното заедно с вятъра долетя глас. Беше гласът на Бенедикт.

— Болницата ли, Джек? Моргата няма ли да свърши работа?

24.

Вездесъщият мистър Бенедикт се бе облегал на изхода за стълбището с оръжие в ръка. Без повече приказки той стреля.

— Дани, залегни! — изкрещя Слейтър, подкосявайки с един удар краката на момчето. Той го повали на земята и го блъсна извън обсега на оръжието. Заедно те запълзяха по мокрия и хлъзгав покрив, устремили се към единственото възможно прикритие — ниската тухлена стена, очертаваща шахтата на асансьора. Джек и Дани клекнаха зад прикритието си, без оръжие и напълно безпомощни. Слейтър разтърка рамото си, опитвайки се да притъпи някак болката.

— Предай се, Бенедикт! — изкрещя той. — Фоайето гъмжи от полицаи!

Бенедикт се изкиска подигравателно.

— Точно затова аз ще стоя надалеч от фоайето. А ако случайно попадна на служителите на закона — при тези думи той се тупна леко по окото, — имам още една изненадваща експлозия за тях — тогава Бенедикт нехайно тръгна към тях, а пистолетът му непрекъснато бълваше куршуми.

Тлъстите пиявици събориха част от прикритието на Джек и Дани.

— Господа — рече Бенедикт с глас, потопен в ирония и злъч, — тъй като без друго ще умрете, мога да ви разкажа какво ще се случи по-нататък.

— Щом си измислен герой — рече Дани с погнуса, — такъв ще си останеш завинаги!

Бенедикт захихика, извади билета от джоба си и го изгледа в захлас. Очите му светеха с безумен блясък.

— Сети се за някой злодей, Джек! Хайде, давай! Лесно е. Искаш Дракула? Няма проблем, ще ти го доведе! Дракула ли? По дяволите! Ще ти доведе Кинг Конг!

— Конг е бил неразбран — прошепна Дани.

Бенедикт отново стреля. Джек и Дани трепнаха, когато нов залп от куршуми срути още една част от тяхната барикада.

— Ще вечерям с Фреди Крюгер, ще си купувам триони заедно с Ледърфейс, ще организирам тържество по поръчка на Хитлер! Защо не? Ще поканя д-р Ноу и Ханибал Лектър и всички ние заедно ще кръстим бебето на Розмари. Помисли си за всички злодеи, Джек.

Бенедикт изглеждаше искрено очарован от пленителните си видения на злото в киното.

Сякаш за да придаде по-голяма тежест на думите си, той натисна спусъка и нов залп от куршуми потъна в нощта.

— Просто само трябва да щракна с пръсти и те ще дойдат... о, да... Ще се наредят на опашка, за да дойдат при мен. И знаеш ли защо, Джек? Защото тук, в действителния свят, Джек, лошите могат да побеждават.

Бенедикт се наведе над Слейтър, насочи оръжието към главата му и каза с искрено съжаление:

— Ще ми липсваш, Джек.

Тогава той дръпна спусъка.

От пистолета се разнесе особен звук — цък!

Бенедикт зяпна оръжието си.

— Цък ли?! — изкрещя той на пистолета си. — Какво означава това „цък“?!

Джек Слейтър се изправи и се усмихна, въпреки болката си.

— Божичко — рече той, — ти май направи грешка в сценария, а? — Слейтър бавно поклати глава, сякаш съчувстваше на филмовия злодей. — Действителността е мръсна, приятелче! Забравил си да си заредиш проклетия пищов... В ръцете ти бях.

Изражението на изненада и объркване върху лицето на Бенедикт бе заменено с обичайното злобно хилене.

— Съжалявам, Джек, но ти си все още в ръцете ми. Оставил съм само едно гнездо празно.

Тогава той стреля.

Куршумът удари Слейтър в гърдите. От удара той подскочи и полетя назад. После падна върху покрива като отсечен дъб.

Дани така широко разтвори очи, че те сякаш изскочиха от орбитите си. Джек Слейтър, неговият герой, лежеше проснат в локва дъждовна вода, червенееща от кръвта му.

— Джек... — простена Дани.

Слейтър отвори уста и се опита да каже нещо, но успя само да се закашля и на устните му се появи кръв. Той поклати глава бавно... и тъжно... а светлината в очите му гаснеше...

Бенедикт изглеждаше много доволен от работата, която бе свършил.

— Колко тъжно — рече той.

На Дани само толкова му трябваше. Той напълно изключи и се спусна върху Бенедикт с всичката сила, на която неговото мъничко тяло бе способно. Използваше всичко, което имаше, за да рани своя враг — риташе, драскаше, хапеше, удряше с юмруците си.

— Ах ти, копеле!

Но Дани едва ли можеше да се надява да повали толкова едър и здрав възрастен мъж. С презрение, но много жестоко, Бенедикт удари Дани през лицето, отхвърляйки го чак до тухлената стена. Момчето силно се блъсна в нея. Вдигна поглед и с лявата прихвана своята ранена дясна ръка. Той се втрени в нея и изплака:

— Ръката ми! Ти ми счупи ръката! Ти ми счупи ръката!

Изведнъж Дани изхлипа, задавен от сълзите си и зарева като съвсем малко дете.

Бенедикт не му обърна никакво внимание, извърна се към Слейтър и наклони към него оръжието си, за да го довърши веднъж завинаги.

— Видя ли това, Джек? Във филмите човек никога няма да счупи ръката на някое симпатично дребосъче. Просто не може да се случи. А тук се случва всеки ден. Виждаш ли, Джек? Лошите побеждават!

Слейтър погледна право в дулото на оръжието, без да трепне, геройски очакващ смъртта. Зад стената Дани истерично хлипаше... Но не беше точно така. В очите му нямаше сълзи. Той бе получил добър урок от Уитни. Преструвай се на уплашен и стъписан и чакай своя звезден миг, за да нападнеш!

А този бе мигът на Дани. Беше пропилял шанса си с престъпния младеж, който бе разбил апартамента им. В училище беше извънредно страхлив, за да се бие. Но всичко това бе минало. Сега щеше да е съвсем различно.

Дани внимателни наблюдаваше Бенедикт, впивайки очи в гърба му. Беше време да нападне. Той се нахвърли върху него като още

недорасъл локомотив и Бенедикт се строполи близо до Слейтър. Джек Слейтър се преобърна и го сграбчи за гърлото, блъсвайки го с все сила назад.

В следния миг Бенедикт беше на крака, опитвайки се да запази равновесие на самия ръб на покрива. Дани вдигна пистолета му и го хвърли към Слейтър.

— Джек, дръж!

Слейтър улови оръжието за приклада, вдигна го и се прицели в черното око на Бенедикт, съдържащо експлозива.

— За тебе няма повече серии! — каза той и стреля.

Куршумът попадна право в бомбата. Предния миг Бенедикт беше там, а в следващия вече го нямаше. На негово място се издигна огнен стълб чак до небето. Целият ъгъл на сградата бе отнесен заедно с Бенедикт. Изведнъж небето се изпълни с прахоляк, който се смеси с дъжда и падна на земята.

Слейтър отново се извъртя на гръб, изтощен от болката, пулсираща в тялото му.

— Ето — каза той. — Ето това беше проклетата ти експлозия!

— Трябва да извикаме помощ!

Подето от есенния вятър, като изсъхнал лист, се носеше димящо и леко овъглено късче хартия. Билетът, който дори сега светеше, пътуваше с вятъра, въртеше се във вихъра и бавно се насочваше надолу към ярко осветените улици. Той падна върху тротоара, хлъзна се напред метър-два и се завъртя във вихрушката, изникнала изведнъж пред входа на някакво кино.

Върху рекламното табло се четеше: „Само тази вечер! «Седмият тюлен»!“.

А вътре в киното Макс Фон Сидов играеше шах със самата смърт — черната жътварка, стиснала своята коса. Фон Сидов изигра поредния си ход и зачака страховитата призрачна фигура да отговори. Но смъртта сякаш бе загубила интерес към играта. Тя вдигна главата си, скрита в качулката, също като някое куче-пазач. После се изправи и слезе от екрана и от филма, мина по пътеката между редовете и излезе през главния вход на киното.

Мисис Медигън, една от малцината почитатели на този род филми, разположили се в подобния на пещера киносалон, направи онова, което всеки би направил, ако внезапно смъртта слезеше от екрана — хукна панически заедно с другите към изхода.

25.

Линейката се носеше по оживените и мокри от дъжда улици, а сирената виеше ли, виеше. Дани седеше до шофьора с глава обърната назад и наблюдаваше как хората от „Бърза помощ“ работят върху раздробеното тяло на Слейтър.

— Недостиг на въздух.

Един от лекарите постави слушалка на гърдите на Слейтър.

— Диафретик. Белите дробове отказват.

Гласът на служителя беше равен и бездушен.

Едно от следящите устройства, прикрепени към тялото на Слейтър, забипка злокобно.

— Течността в критично състояние — каза първият лекар.

— Включете системи и от двете страни. Отворете ги до край.

Лекарите се трудеха усърдно. Това вече не беше Джек Слейтър — кинозвездата, а просто още една жертва на престрелка в тази дъждовна манхатънска нощ. Главата на Джек се люшна встрани и това, което Дани видя в очите му се врязва дълбоко в него, сякаш го прободете нож. По лицето на Слейтър се четеше някаква далечна тъга. Сега той бе ранено животно, загубило се в цивилизацията, откъснато от родната гора, объркано и предадено от заобикалящата го среда.

Мониторът забипка още по-бързо и още по-силно. Лекарите се спогледаха мрачно. Един от тях обърна палците си надолу.

— Този май ще го изпуснем...

— Не можете ли да го спасите? — заекна Дани.

Лекарят не можа да го погледне.

— Правим всичко, каквото можем, момче.

— Но то не е достатъчно — каза разпалено Дани. — Той трябва да се върне у дома — там, където раната е просто телесна рана и където ще направи десет серии.

Хората от „Бърза помощ“ го изгледаха така, сякаш Дани беше полудял.

— Какви ги приказваш?!

— Нима не разбирате? — рече Дани с умоляващ тон. — Трябва да го закараме в киното!

— В киното ли?!

Дани направи онова, което бе необходимо: той извади револвера на Бенедикт от джоба на якето си и го размаха пред лицето на шофьора.

Шофьорът не се колеба нито миг: изправи се върху спирачките и линейката рязко спря. За секунда той отвори вратата на кабината и търти да бяга.

— Хей, върни се! Не можеш да ме оставиш така!

Дани се обърна и видя как тъкмо в този миг лекарите се втурват навън през задната врата на линейката.

— Страхотно! Направо върха! Винаги ме зарязват така!

Той се намести върху седалката зад волана и дълбоко въздъхна.

— Дръж се, Джек! — извика Дани и натисна газта.

Линейката подскочи и се стрелна напред, после направи най-некадърния завой на 360° в историята на градското движение в Ню Йорк и с рев се понесе обратно по Осмо авеню.

Слейтър с мъка се приповдигна от носилката.

— Можеш ли да караш?

— Разбира се! — изкрещя Дани, надвиквайки сирената. — Гледал съм ти как го правиш, нали?

При Четиридесет и втора улица Дани направи рязък завой на изток. После пред „Пандора“ той изви волана надясно, пресичайки пътя на три платна и нахлу право във фоайето на киното, разбивайки двойната врата на пух и прах. Посипа се дъжд от стъкло.

Дани бе понесен вече от прилива на адреналин в кръвта му: той прекоси фоайето с линейката и се спусна по централната пътека между редовете. Колата със скърцане спря сред множеството от столове. Дани с трясък отвори задната врата и измъкна Джек от линейката.

— Ник! Ник! Пусни прожекторите! Слейтър умира!

Ник надникна през малкото кръгло прозорче на прожекционната кабина високо над балкона.

— Взе ли билета? — извика той.

— Не! Но трябва да подейства! — отвърна Дани, мъкнейки Слейтър към екрана. — Трябва!

Ник веднага се залови за апаратите си и само след миг ярката бяла светлина на прожекторите огря големия екран. Дани се облегна на екрана, опипвайки трескаво с ръце и търсейки път обратно към света на киното. Слейтър бе застанал на колене и гледаше приятеля си с празни очи.

Дани заудря екрана с юмруците си.

— Няма да се отвори, Джек! Няма да се отвори! Трябва ни билетът!

Слейтър кимна и положи глава на пода.

— Няма нищо, момче. Стига вече. Ти се опита...

Той отново се закашля, въздъхна и сякаш животът съвсем го напусна.

Дани падна на колене, взе в ръцете си главата на Слейтър и нежно я притисна.

— Джек... моля те, Джек!... Моля те, не умирай...

И тогава сянката на смъртта падна върху тях... в буквалния смисъл. Застанала на пътя на ярката светлина, затъмнила сякаш и самата надежда, беше фигурата на самата черна жътварка.

Дани вдигна очи, но не загуби нито миг, а измъкна оръжието от колана си.

— Назад! — изрева грозно той. — Няма да го вземеш! Писна ми от тебе, да знаеш! Вечно ти ще казваш кой остава и кой заминава. Добре, сега ти казвам аз: този тук остава!

Точно както се очакваше смъртта заговори с дълбок и студен глас — гласа на съдбата. Не друго, а самите й думи поразиха Дани.

— Любопитна бях — реч смъртта и посочи с костеливия си пръст към Джек Слейтър. — Него го няма в нито един от моите списъци.

Тя помълча малко, после каза:

— Обаче тебе те има, Даниъл.

Даниъл реши, че вече е чул достатъчно.

— Сега ли?! — попита той.

Смъртта поклати глава.

— О, не... ти ще умреш стар. Ще имаш внуци.

Черната жътварка се обърна и тръгна нагоре по пътеката.

Дани хукна след нея.

— Хей! Чакай малко! Помогни ни! Трябва да го върнем! Можеш да го направиш! Зная, че можеш!

Смъртта бавно поклати глава.

— Аз не се занимавам с изкуство. Не е в моята област, съжалявам. Ти си много смел младеж. Някой добре те е научил...

Тя помълча близо минута, после продължи.

— Обаче за съжаление сякаш не си много досетлив. Ако бях на твое място, щях да търся другата половина от билета.

Дани премига бързо няколко пъти, мислейки усилено. После изведнъж удари с юмрук във въздуха.

— Да, беее!

Той хукна нагоре по пътеката и с цяло тяло блъсна стария варел на Ник, в който събираше използваните билети. Варелът се търкулна и билетите се разпиляха по пода като конфети. Дани зарови пръсти сред тях и го откри... но той не светеше.

Тичешком Дани се втурна обратно към Слейтър като през цялото време потупваше билета, развяваше го като знаме и му крещеше в желанието си да го накара отново да задейства. Толкова се бе засилил, че едва успя да спре. Показа билета на Слейтър така, сякаш беше свята реликва.

— Взех го, Джек... ще те заведе обратно у вас... Ще видиш. Ти няма да умреш.

И последната капка сила сякаш бе напуснала тялото на Джек. Той едва успя да се усмихне и да прошепне задъхано следните няколко думи:

— Зная... докато не умрат всички лоши...

Дани вдигна билета.

— Това ще ни спаси!

Слейтър успя да махне с ръка.

— Остави... хвърли тази глупава хартийка...

Ала в мига, в който той докосна билета, хартийката светна и от устата на Дани се изтръгна ликуващ вик. Изведнъж ярката бяла светлина се промени и от прожекторите бликнаха фосфорно искрящи цветове, които изпълниха екрана с фигури. Отначало неясни и мъгливи, но когато камерите фокусираха картината, на екрана се появи едно гигантско кафяво око. Беше окото на лейтенант Декър, изпълнено с гняв, който Дани Медигън така обичаше.

Декър крачеше напред-назад в кабинета си.

— Къде, по дяволите, е Слейтър?

Изведнъж те бяха във филма — Джек и Дани бяха там, където всичко бе възможно! Джек беше все още ранен и лежеше на пода в детективския отдел.

— Помощ! — извика Дани. — Помогнете!

Появи се Анимационният Котарак и се взря в Слейтър.

— О, не! Улучили са Слейтър!

— Извикайте лекар! — нареди Дани.

Слейтър пхна билета в ръката на Дани.

— Бързо — каза той. — Трябва да тръгваш!

Дани поклати глава.

— Не! Аз няма да те изоставя!

— Дани — каза Джек умоляващо, — аз съм просто измислен герой, а ти трябва да живееш своя истински живот.

— Но ти за мене си истински! — рече с жар Дани. — Не виждаш ли? Ти си най-добрият в... Искам ти да...

— ... да бъдеш там, където винаги ще мога да те намеря — довърши вместо него Слейтър. — А аз искам ти да бъдеш там в действителния свят, за да вярваш в мене... и да се грижиш за майка си вместо мене, защото...

— Майка ми ли?! Защото какво?

— Няма значение. Слушай! Целият ти живот е още пред тебе! Това е достатъчна причина.

Дани кимна.

— А също акнето и преждевременната еякулация, както чувам.

Обаче в съзнанието на Дани имаше още нещо — нещо, което той не се осмеляваше да произнесе?

— Какво? Какво има?

— Просто се боя, че ще ме забравиш — каза той, чувствайки се като пълен лигльо. Обаче това си беше самата истина!

Слейтър се усмихна.

— Всеки, който мисли така, прави... голяма грешка!

Дани не можа да сдържи усмивката си. Миг по-късно Анимационният Котарак въведе цяла орда от ченгета в стаята и те наобиколиха Слейтър, избутвайки Дани встрани. Той се дръпна назад, видя как Слейтър му намигна и се провря през екрана в действителния

свят. После тръгна нагоре по пътеката между редовете, все още гледайки развитието на действието върху екрана.

— Направете път! Викали сте лекар, нали? Аз съм лекарят.

Докторът коленичи до Слейтър и отстрани висящите дрипи, останали от тениската му. Прегледът бе съвсем кратък и това бе най-малкото, което би могло да се каже.

— Вие да не си правите някаква шега? — попита лекарят. — Та това дори не е рана! Мустак, просто хубаво го измий и той ще се оправи!

— Благодаря, докторе — рече Анимационният Котарак.

Дани се усмихна и въздъхна. Това, което в действителния свят бе смъртоносна рана, в света на киното е само драскотина. Всичко беше отново на мястото си. Светът отново бе подреден и логичен.

Картината на екрана бързо се смени. Вратата на кабинета на Декър стремително и рязко изхвърча от пантите. Влезе Джек Слейтър, облечен в чисти дрехи и с нова пура в устата. По него нямаше и драскотина.

— Искали сте да ме видите, лейтенант?

— Така е, дявол да го вземе! — изкрещя Декър. — Къде беше? Парите за вратата ще ти бъдат удържани от твоята мизерна, но напълно незаслужена от тебе заплата, Слейтър.

После, без каквато и да е основателна причина, а просто защото му бе любим израз, Декър каза:

— Чувствам как ония от дружеството „Спасете орлите“ танцуват по тръбопровода ми...

Той отвори чекмеджето на бюрото си и извади отгоре всичките оръжия плюс значката на Слейтър.

— А сега — рече Декър, — вземи тия неща и изчезвай.

Слейтър се наведе и погледна Декър право в очите.

— Да се надяваме, че имаш мозък, защото няма да повтарям: от днес искам двойна заплата, плюс премия за всяко девствено момиче, което спасявам. Искам устройство за компактдискове, творбите на Моцарт и апартамент, но да не е до магистралата! Да е с тераса, за да мога да отглеждам цветя. Искам също истинско легло с кралски размери.

Джек се обърна с лице към камерата и енергично намигна на Дани.

— Моцарт ли? — извика Декър, смаян и невярващ.

Дани и Ник гледаха заедно, застанали по средата на киното.

Обаче Слейтър още не беше свършил.

— И още нещо: какви са тия пистолети и пушки?! Без друго в града има сто хиляди деца, които носят оръжие. Защо да не използваме други средства като например — специални програми. Не искам да отнемам живота на хората, а да го обогатявам. И не желая някой си холивудски гений да ми диктува всяко мое движение! Разбра ли?

— Разбрах — отвърна кисело Декър.

Дани и Ник се отправиха към изхода.

— Ти все пак трябва да си фокусник, Ник, защото билетът наистина действа. Ето...

И Дани подаде билета на Ник — законния притежател, обаче старецът поклати глава.

— Не, билетът е твой, Дани. А мисля, че и магията е твоя. Задръж го!

Очите на Дани светнаха и той пхна билета в задния джоб на дънките си. Ник сложи ръка върху раменете на Дани и двамата отново поеха към изхода.

Към тях по пътека се зададе Айрин Медигън. Върху лицето ѝ се четеше тревога и страх.

— Дани!

— Мамо!

Дани се хвърли прегръдките ѝ и тя го притисна към себе си.

— Няма да те питам какво се е случило, нито къде си бил. Сигурно на моя смъртен одър ти ще ми разкажеш всичко и то ще звучи съвсем логично и разумно. О, боже, Дани, мислех, че и теб съм те загубила завинаги!

Дани зауспокоява майка си, говорейки като възрастен.

— Няма нищо, мамо. Всичко е наред сега. Аз се погрижих за всичко.

Майката на Дани се усмихна.

— За какво си се погрижил?! За бъдещето на света ли? — тя се отдръпна малко и го погледна. — Може би дори за бъдещето на Дани Медигън?

Дани се усмихна.

— Може би.

Ръка за ръка те тръгнаха към изхода.

— И така... ъммм... къде е Джек? — рече мисис Медигън.

— О! Ами той трябваше да отиде в Лос Анджелис.

Лицето на Айрин помръкна.

— О, така ли?

Дани я изгледа с любопитство.

— Защо?

Мисис Медигън поклати глава, сякаш нямаше значение.

— Просто мислех, че ние тримата можем да вечеряме... нали разбираш... от време на време. Или пък да ходим на кино...

Усмивката на Дани стана още по-дяволита и той пъкна ръка в задния джоб на дънките си.

— Мисля, че има начин това да се уреди — каза той и силно намигна на майка си. — Нали разбираш... от време на време...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.